

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BOUND TO THE FAE
EVA CHASE

BOOK

FATED
CROWN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

FATED CROWN

EVA CHASE

BOUND TO THE FAE

Kader Tacı

Fae'lere Bağlı serisinin 6. kitabı

Tüm hakları saklıdır. Bu kitap veya herhangi bir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmadan herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya kullanılamaz.

Bu bir kurgu eseridir. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İlk Dijital Baskı, 2021

Telif Hakkı© 2021 Eva Chase

Kapak tasarımı: Yocla Kitap Kapak Tasarımı

Ebook ISBN: 978-1-990338-07-6

Ciltsiz ISBN: 978-1-990338-12-0

İÇİNDEKİLER

[Bedava Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Fae'lere Bağlı serisinin sonraki kitabı](#)

Yazar Hakkında

ÜCRETSİZ KİTAP!

Eva'nın haber bültenine kaydolduğunuzda, ters harem şehir fantezisi serisi Their Dark Valkyrie'nin tamamlayıcı romanı *Raven's Fall*'ı ÜCRETSİZ edinin.

[Ücretsiz e-kitabınızı şimdi almak için buraya tıklayın!](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

Talia

Parkın kenarında, şehrin işlek caddesinden birkaç metre ötede, bir meşenin gölgesinde duruyorum. Vızır vızır geçen arabaların görüntüsü ve motorlarının gürültüsü sinirlerimi geriyor. Göğsüm sıkışıyor, ancak birkaç yavaş ve derin nefes aldığımında gevşiyor.

Burası teknik olarak benim gerçek evim. Burada doğdum ve hayatımın ilk on iki yılında yaşadım. Ama insan dünyasına son ayak basışımdan bu yana neredeyse on yıl geçti. Anılarım ve Sylas'ın Hollywood komedileri koleksiyonu beni geri dönmenin canlı gerçekliğine hazırlamadı.

İnsan dünyasının her yeri bu kadar kötü mü *kokuyor*? Fae dünyasının her daim taze havasına alışmıştım, yazları sıcak ve tatlı çiçek kokulu, kışları ise keskin bir serinlikte. Burada ise her nefes alışımında yanmış benzin ve tanımlayamadığım diğer kimyasal kokular ciğerlerime doluyor.

Yanımda, Corwin elini omzuma koyuyor ve sıkıyor. Ruhumuzla örülmüş bağımız sayesinde huzursuzluğumu okuyabiliyor ve ben de onun şu anki çevremizdeki bazı unsurlardan duyduğu hoşnutsuzluğu anlayabiliyorum. Aynı kokuları içine çekerken burnu kırılıyor ve trafiğin yoğunluğu gözlerinin onu takip etmeye çalışırken kaymasına neden oluyor.

"Dünyanızın bundan çok daha hoş olan başka bölgeleri de var," diyor. "İnsanlar bazı vahşi doğayı nispeten el değmemiş halde bırakmışlar ve küçük köyler bile oldukça huzurlu olabiliyor."

Grubumuzun diğeri üyesi, Baş Lord Uziah'ın zümresinden geniş omuzlu bir kadın homurdanıyor ve sivri çenesini yola doğru kaldırıyor. "Beni Kalp'ten bu kadar uzakta ve bu yaratıkların arasında yaşamaya ikna edecek kadar hazine veremezsiniz, orası kesin."

Bakışları bana kayıyor, ama az önce benim gibi insanları aşağılayıcı bir şekilde ifade etmesiyle ilgili belirgin bir endişe göstermiyor. Onu takip etmemizi işaret ediyor. "Gözlemlerime göre, yolun karşısındaki binada olmalı. Bu saatlerde onları avluda başıboş dolaşırken yakalayabiliriz."

"Tamam." Etrafımızı saran büyüün ürpertisini hissederek kollarımı ovuşturuyorum. Sisler'den insan dünyasına çıkmadan önce Corwin bizi insan gözüne görünmez kılmak için etrafımıza bir büyü yapmıştı. Parkta yanından geçtiğimiz bir Golden Retriever bize doğru kokladı ve birkaç havlama sesi çıkardı ama tasmaını tutan adam doğrudan bize baktı, yani illüzyon amaçlanan hedefler üzerinde işe yarıyor gibi görünüyor.

Tabii ki, görünmez olsam da olmasam da o arabalardan birinin beni yolun her tarafına savurabileceğinden eminim.

Sokak lambalarının önce kırmızı sonra yeşil renkte parladığı en yakın köşeye doğru yürüyoruz. Yürüme işaretiyle karşıya geçme eylemi o kadar sıradan ve aynı zamanda o kadar yabancı geliyor ki göğsüm yeniden sıkışmaya başlıyor. Arabalardan biri önündeki araca korna çaldığında, yarım adım havaya sıçırıyorum ve çarpık ayağımın üzerinde sallanıyorum.

Corwin beni sabitlemek için dirseğimi kavıyor. Yolun geri kalanında parmaklarını gevşekçe koluma doluyor. Karnında bir endişe sarmalı var, tıpkı benim daha görünür gerginliğimin altında yatan gerginlik gibi.

Henüz ziyaretimizin sebebine bile gelmedik. Ne *olmasını istediğimden* emin değilim, sadece ne olursa olsun bunun zor olacağını biliyorum.

Uziah'ın kadını bizi bir çeşit spor işaretleriyle kaplı çimenlik bir alandan geçirerek blok boyunca uzanan iki katlı tuğla bir binaya doğru götürüyor. Ana girişin çift kapısının önündeki basamaklarda gençler . Onlara görünmeden yanlarından geçip binanın diğer tarafına geçiyoruz; burada iki kanat, birkaç metal piknik tarzı masanın bulunduğu büyük bir parke taşlı avlunun etrafından çıkıntı yapıyor. Daha fazla genç masaların etrafında ya da kaldırım taşlarının üzerinde kümeler halinde oturmuş, öğle yemeklerini yiyor ve birbirleriyle sohbet ediyor.

" orada," diyor Uziah'ın bir kadın, karşımızdaki kanadın sonundaki avlunun kenarını işaret ederek. Duruşum geriliyor, bakışlarımla onun hareketini takip ediyorum.

İşaret ettiği çocuk sırtı bize dönük bir masada oturuyor, kulaklarının etrafında kıvrılan yanık kahverengi saçları ve siyah uzun kollu bir tişört ve bol bir kot pantolon giymiş zayıf bir çerçeveden başka hiçbir şey görünmüyor. Bundan kesin bir şey söyleyemem. Onu daha iyi bir açıdan görebilmek için avlunun etrafında dönerken kalbim daha sert çarpıyor.

Yüzünün her bir ayrıntısı -çenesinin açısı, burnunun eğimi, iri gözlerindeki ışıltı- gözümün önüne geldikçe kalbimin etrafında bir sızı kabarıyor. Bu o, değil mi? Küçük kardeşim Jamie, aileme saldıran kurt değiştiren canavar fae'nin saldırısından kurtulduysa şimdi on yedi yaşında olacak, ki her zaman kurtulmadığına inandım.

Sonra başını çevirip yüzünün diğer tarafını gösteriyor ve kalbim duracak gibi oluyor. Kalan tüm şüphelerim uçup gidiyor.

Yara izlerinin en kötüsüyle başa çıkmak için yeniden yapılandırma ameliyatı geçirmiş olmalı, ancak bu, saldırının etkilerini tamamen ortadan kaldırmadı. Sol yanağı ve çenesi boyunca uzanan, boynuna ve muhtemelen göğsüne kadar inen soluk pembe izler, kurdun vahşi dişlerinin derisini oyduğu yeri gösteriyor.

Ah, Jamie. Nabzım hızlanıyor, beni ona doğru itiyor ama aynı anda bacaklarım kilitleniyor.

Hayatta *olduğumdan* haberi yok. Son on yılın büyük bir bölümünü, varlığına asla inanmayacağı peri varlıklarının arasında geçirdiğimi kesinlikle hayal edemezdi. Ona doğru yürüyüp ani bir aile buluşması başlatamam. Kollarımı ona dolamak, ona her şey için ne kadar üzgün olduğumu söylemek için içimde bir sızı çınlasa bile...

Uzun zaman önce beni ormana kadar kovalaması için onu kışkırttığım için. Şu ana kadar hayatta olduğunu bilmediğim için. Onu bunca zaman yalnız bıraktığım için.

Gözlerimde yanık bir yaş oluşuyor. Corwin'in elini tutarak gözlerimi kırıştırıyorum.

Senin hatan değildi, diyor bağımızın içinden nazikçe. *Onu neye doğru sürüklediğini bilemezdin ve onca yıl kafeste tutulurken ona ne olduğunu öğrenme fırsatın olmadı*

Biliyorum, cevap veriyorum. *Ama dışarı çıktıktan sonra bile ona ve aileme ne olduğunu doğrulamak aklıma gelmedi. Karanlık olmasına ve çok korkmuş olmama rağmen doğru gördüğümü varsaydım.*

Yüzümü ovuşturuyorum, içimdeki acı daha da artıyor. Annem ve babam da hayatta kalsaydı, travmayı ve benim kayboluşumu atlatmak için birbirlerine sahip olsalardı harika olmaz mıydı? Ama bu, Kış Fae'lerinin kapsamlı araştırmalarında buldukları tek doğrudan kan bağı olan kişi, en azından onları ilgilendirenler arasında.

Fae bilgisi onların türüyle olan bağlantımın annemden geldiğini söyledi. Görünüşe göre anne tarafından büyükannem ve büyükbabam son dokuz yıl içinde vefat etmişler.

-Tek çocuklarını böylesine korkunç bir şekilde kaybetmek yardımcı olamaz. Jamie, daha önce yaşadığımız kasabadan birkaç yüz mil uzakta, bu şehirde, baba tarafımdan teyzem ve amcamla ve iki genç kuzenimizle birlikte yaşıyor.

O zamanlar onları çok sık görmediğimiz için yeterince uzaktaydılar. Sekiz yaşındayken, vahşi bir dayaktan sonra iyileşmekte olan kardeşim, kağıt üzerinde aile olsalar bile, yabancılardan sadece bir adım ötede olan insanların yanına taşınmak zorunda kaldı. Beni benden çalan fae'lerin onu da almasını istemezdim, çünkü benim yaşadıklarım kimsenin başına gelmesini istemeyeceğim şeylerdi, ama o hiçbir şekilde kolay yaşamadı.

Sanki bu düşünceyi kanıtlamak istercesine, Jamie'nin tek başına yemek yediği masanın önünden üç adam geçiyor. İçlerinden biri Jamie'nin yüzüne abartılı bir şekilde bakıyor ve alaycı bir dehşetle göğsünü tutuyor. "Aman Tanrım! Bu Kara Göl'den gelen yaratık."

Diğer iki adam kahkahalara boğulur. Jamie'nin omuzları geriliyor ama bakışlarını sandviçine sabitliyor. Ellerim yanlarımda yumruk oluyor.

Zorbaların işi henüz bitmedi. İlk sözü söyleyen adam Jamie'nin tepsisinin yanındaki masaya oturur ve patates kızartması kabına vurarak yarısının kaldırım taşlarına sıçramasına neden olur. "Bataklık Canavarı'nın kafeteryamızdan yemek almaması gerektiğini düşünüyorum. Burası canavarlar için bir okul değil."

Sesindeki alaycı ve zalim gülümsemesi karşısında kendimi tutamıyorum. Boğazımdan dilime doğru alevlenen öfkeyle üzerine yürüyorum. "Tek canavarlar ona bunu yapanlardır ve söyleyebileceğim kadarıyla *sizsiniz*."

Ama hiçbirisi tepki , çünkü tabii ki beni görmüyor ya da duymuyorlar.

Talia, diyor Corwin gelerek usulca. Ona dönüp büyüğü üzerimden çıkarmasını istiyorum, böylece bu pisliklere aklımın bir parçasını gerçekten verebilirim, ama Jamie ayağa kalkıyor.

Adamlara sıkılmış bir bakış atıyor ve patates kızartmasının geri kalanını ulaşamayacakları bir yere koyuyor. "Eğer sana hizmet ediyorsa, sanırım her şey olur."

İlk adamın yüz ifadesi bir anda eğlenmekten sinirlenmeye dönüşür. Masadan fırlar. "Ne dedin sen McCarty?"

Kardeşimi tutacakmış gibi bir adım öne çıkıyor ama tam o sırada bir öğretmen yanımızdan geçiyor. Çocuklara sorgulayıcı bir bakış attı. "Burada her şey yolunda mı çocuklar?"

Asıl adam nankör bir gülümseme takınır. "Tamamen iyi, Bayan. Yeşil. Değil mi Jamie?"

Jamie omuz silkiyor ve öğretmen gitmeden önce oradan uzaklaşıyor.

Yüreğim burkularak onun okula gidişini izliyorum. Sadece ailemizden koparılmakla ve korkunç bir şekilde yaralanmakla kalmadı, aynı zamanda fae'lerin onda bıraktığı yaralar onu insan dünyasının kötü adamlarının hedefi haline getirdi.

Eğer gerçekten yalnız olmadığını bilebilseydi - eğer tekrar bana dönebilseydi...

Corwin'in kolları dikkatli bir kucaklamayla bana sarılıyor. İçime bir rahatsızlık yayılıyor -Uzziah'ın sürüsünden gelen düşmanca seyircimizin önünde bu kadar sevgi gösterisinde bulunmaktan bile rahat değil- ama yine de bu sevgiyi sunuyor, çünkü benim nasıl hissettiğim onun için daha önemli. Kollarımı onunkilerin üzerine koyup kendime doğru sarılıyorum, bastırmaya çalıştığı daha derin iç kargaşanın aniden farkına varıyorum.

İnsan dünyasına yarı kalıcı olarak bile dönsem, bu ruh ikizi eşimi ve diğer sevgililerimi geride bırakmak anlamına gelirdi. Corwin kararına karışmak istemiyor ama beni uzun süre bu kadar uzakta bırakma düşüncesi içini burkuyor.

Ona ne diyeceğimi bilmiyorum. Ne yapmak istediğimi bilmiyorum. O kadar çok insana o kadar çok şey borçluyum ki... Ama bunca yıldır tek başınayken kardeşimi tekrar nasıl terk edebilirim?

Yaz ve kış Fae'lerine olan bağlılığım arasında bir denge kurmayı başardım. Çok daha geniş olmasına rağmen bu uçurumu da kapatabilmemin bir yolu var mı?

Uzziya'nın çevresindeki kadın da çok farklı motivasyonlarla da olsa benzer şeyler düşünüyor olmalı. Boğazını temizliyor ve avludan uzaklaşıp bana doğru dönüyor. "Bu oydu, değil mi?"

"Evet." Genetik çizgimin izini sürmek için kullandıkları büyü bunu çoktan doğrulamış olacaktı ama sanırım bunu bir de benim ağzımdan duymak istedi.

"Mükemmel." Omuzlarını geriye atıyor. "Eğer o da senin kadar yararlıysa, bu tüm sorunlarımızı çözecek ve tedaviyi tamamen basitleştirecek."

Ona göz kırpıyorum, korku midemde dolaşıyor. Aynı anda Corwin'in vücudu da bana karşı geriliyor. Buraya doğru yola çıkmadan önce diğer kış baş lordları Jamie'nin "sorunları çözmesi" hakkında hiçbir şey söylememişlerdi. Bunun sadece anlattıklarının doğru olup olmadığını kontrol etmem ve Jamie'nin şu anda nasıl olduğunu görmem için bir şans olması gerekiyordu. Ama onun ne demek istediğini tahmin edebilecek kadar Fae düşünce tarzına aşinayım.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Kadının dudaklarında memnun bir gülümseme belirliyor. "İki diyar için iki tedavi. Sen eşinle birlikte kış diyarında kalabilirsin ve Seelie kardeşinden faydalanabilir. Daha kolay bir çözüm isteyemezdik."

İKİNCİ BÖLÜM

Talia

Yaz ve kış aşıklarımın ortaklaşa yaptıkları, diyarları arasındaki sınırı belirleyen yeni şato, tam merkezde sadece birkaç oda içeriyor. İkinci katta, kişisel kullanımına ayrılmış bir dizi oda var. Onların altında, iki diyarın dost olması halinde partilere ev sahipliği yapabileceğimiz büyük bir balo salonu ve onun yanında da daha küçük bir toplantı odası bulunuyor. Kalenin dış kısımları henüz tamamlanmadı ama orta kısmı kullanabileceğimiz kadar tamamlandı.

Hem oradaki masa hem de zemin, duvarlar ve tavan, kaleyi oluşturan iki malzemenin birleşimini gösteriyor. Sylas'ın cilalı ahşabı, Corwin'in ısıltılı elması ile mekânın tam ortasında birleşiyor. Sıcaklık ve serinliğin karışımı genellikle bana çekici gelir, Kalp enerjisinin yumuşak nabzının mekanda akmasıyla güçlenen bir uyum hissi, ama bugün bu odada sahip olduğumuz arkadaşlık beni rahatsız edici bir şekilde üşüttü.

Sınırın her iki tarafındaki sekiz baş lordun tamamı masanın etrafında oturuyor; yazdan gelen üç kişi bir tarafta, kıştan gelen dört kişi ise diğer tarafta. Kadrolarının ve zümrelerinin çeşitli üyeleri, diğer iki sevgilim de dahil olmak üzere arkalarındaki duvarlar boyunca duruyorlar: Sylas'ın üvey kardeşleri August ve Whitt.

Corwin beni masanın başına oturttu, kendisi de ayağa kalktı. Gözlerini yakalamanın verdiği güvenceye ihtiyaç duyduğumda onun karşımda olmasını takdir ediyorum, ancak konumum çok fazla baskı gibi geliyor. Ama beni herkesten çok ilgilendiren bir durum hakkında konuşmak için buradayız.

Baş lordların hiçbirisi bu durumdan ya da içinde bulundukları binadan pek memnun görünmüyor. Bu alanın tasarlanmasında parmağı olmayan altısı, temkinlilikten düpedüz tiksintiye kadar değişen ifadelerle etrafa bakıyorlar. Bana ve Corwin'e karşı en düşmanca davranan kış baş lordu Laoni bile burnunu kırıştırdı.

Ancak dış odalar henüz tamamlanmamış olsa da, bu merkezi alan ortak bir toplantı için en iyi ortam gibi görünüyordu. Kalbe bu kadar yakın bir sınırdaki yer alan yapıya girmek için herkesin zarar vermeyeceğine dair yemin etmesi gerekiyordu.

Keşke bu gerçek beni biraz daha rahatlatabilseydi. Asıl sorun, burada bile olmayan, henüz varlığından bile haberdar olmayan birine vermek istedikleri zarar. Ve bunun böyle kalmasını istediğime giderek daha fazla ikna oluyorum.

Laoni şimdi, "Lanetle ilgili durum kişisel duyguların karışamayacağı kadar acil," diyor. "Çocuğu buraya getirmeli ve lanetle benzer bir bağlantısı olup olmadığını belirlemeliyiz."

Sesindeki hoşnutsuzluk, benim gibi bir insanın kişisel duygularının, bir fae olmamdan daha az önemli olduğunu gösteriyor. Bakışlarında her zamanki küçümsemenin yanı sıra yeni bir düşmanlık parıltısı var. Bunun ne kadarının artık resmi olarak Corwin'in eşi olduğum için mi yoksa onay törenimiz sırasında gösterdiğim küçük ama beklenmedik büyülü güç yüzünden mi olduğundan emin değilim.

Fae'lerin sahip olduğu güçlerin bir kısmını kullanmanın bana daha fazla saygı getireceğini düşündüysem, yanıltılmışım. Aksine, tahmin ettiklerinden daha az çaresiz olduğumu gösterdiğim için diğer kış baş lordlarının varlığına daha fazla itiraz ettikleri izlenimini edindim.

Yaz baş lordlarının en katısı olan Celia, meslektaşına dar bir bakış atar. Ama isteksizce de olsa kabul ediyor. "Talia'nın sahip olduğu güçler onların soyundan geliyorsa, kardeşinin de bu güçlere sahip olması mantıklı."

"Onu bu şekilde hayatından koparamazsınız," diye itiraz ediyorum, ellerim masanın altında onların göremeyeceği şekilde kucığımda kenetlenmiş. "Fae'ler zaten ailesini yok etti ve onu yaralı bıraktı. Bunu atlatmak için bir şansı vardı ve şimdi onu bildiği her şeyden koparmak, onu iradesi dışında kullanmak mı istiyorsunuz?"

Sık sık Laoni'nin yanında yer alan bir kış baş lordu olan Terisse bana kaşlarını çatıyor. "Kendinizi bizi bu hastalıktan kurtarmaya adanmışınızı sanıyordum. Sen vermedin mi

Baş Lord Corwin'in eşi olarak onun yanında yer alacağınıza yemin ettiğinizde Fae'lere olan sadakatiniz nasıldı?"

"*Talia* kendini adadı," diye ekliyor Corwin. "Bu, kardeşinin bilmeden benzer bir fedakârlık yapmaya zorlanmasını onaylaması gerektiği anlamına gelmiyor."

Sylas koltuğunda kayarak sağ tarafıma yakın bir yerde duruyor. "Talia'nın cömertliği sayesinde bu konuda biraz düşünülmesi gerektiğine inanıyorum. Bizim için çok şey feda etti. Eğer ondan daha fazlasını isteyeceksek, bunun onun şartlarına göre olmasına izin vermeliyiz."

"Peki bu şartlar ne olabilir?" Laoni alay ediyor. "Anladığım kadarıyla, bu fikri ve keşfettiklerimizi unutmamızı istiyor - kardeşinin yaşadığını hiç öğrenmemiş olmamızı tercih ederdi. Belki de şimdiden ait olduğu dünyada ona katılmak için bizi terk etmeyi hayal ediyordur."

Sözleri gerçeğe o kadar yakın ki midem bulanıyor. Sesimi sabit tutmaya çalışıyorum. "Ne olursa olsun, elimden geldiğince laneti engellemene yardım etmeye devam edeceğime yemin ederim. Ama benden başka hiçbir şeyle ilgilenmememi isteyemezsiniz. Hepinizin hayatında dengelemeniz gereken birden fazla sorumluluk var. Ben neden Fae'lere ve aileme göz kulak olamıyorum?"

Uzziah soğuk bir şekilde, "Corwin ve sürüsü artık senin ailen olmalı," dedi.

Sylas inanmayan bir ses çıkarır. "Hadi ama. Hepinizin, eşlerinizin size olan bağlarını onayladıktan sonra geldikleri sürülerle ya da sürülerle hiç ilgilenmemelerini istediğinize inanmamızı mı bekliyorsunuz?"

Laoni ona ters ters bakıyor. "Eğer eşimin eski sürüsünün bir üyesi bu lanetle mücadelede önemli bir rol oynayacaksa, bunu küçük bir rahatsızlıktan daha öncelikli tutmasını beklerdim."

İçimden yükselen protestoya engel olamıyorum. "Biraz rahatsızlık mı?" Ama masanın etrafındaki tüm bakışlar bana döndüğünde, buradaki tüm fae'leri aşağılamadan nasıl devam emin değilim.

August bana doğru bir adım attı ve sonra kendini tuttu. Baş lordlar onun ve Whitt'in benimle olan ilişkisinin farkındalar ama bu haber henüz zihinlerinde çok taze ve hepsinin de bu alışılmadık anlaşmayla ilgili endişeleri olduğunu biliyorum. Muhtemelen onların önünde herhangi bir sevgi jesti sunması iyi görünmeyecektir, özellikle de kış fae'leri herhangi bir duygu gösterisini küçümserken.

Şaşırtıcı bir şekilde, bir sonraki konuşan Donovan oldu. En genç baş lord genellikle meslektaşlarının kararlarını yönlendirmesine izin verir, ancak

Sylas ve Corwin'den başka kendi kararlarımı verme hakkımı destekleyen kimse olmadı.

Ses tonunu yumuşak tutuyor. "Kardeşini buraya getirmekle ilgili endişelerin tam olarak nedir Talia? Zararı nerede gördüğünüzü anlayabilirsek, bunu telafi edebiliriz."

Bir nefes ve bakışlarımı düşürme dürtüsüne direniyorum.

Her şey yolunda, diyor Corwin bağımızın içinden, bakışları bana odaklanmış. Fae'lerin elinde neler yaşadığımı herkesten daha iyi biliyor, beni esaretten kurtaran üç adamdan bile, çünkü anıları doğrudan zihnimden deneyimleyebildi. Sen sadece gerçekleri söylüyorsun. Eğer herhangi bir soru sorarlarsa, onların doğruluğuna kefil olabilirim, birçok durumda Sylas'ın da olabileceği gibi.

Bu doğru. Burada benim tarafımda olan insanlar var.

Kendime olan güvenimi göstermeye çalışarak diğer baş lordların yüzlerine bakıyorum. "Burada kendime bir ev yaptım ama buraya istediğim için gelmedim. Beni ve ekibini kaçıran Seelie lordunun ellerinde dokuz yıl boyunca acı çektim. Sylas beni yanına aldığından ve lanete daha özgürce yardım edebildiğimden beri bile sayamayacağım kadar çok hakarete uğradım ve bir insandan çok bir araçmışım gibi muamele gördüm. Saldırıya uğradım ve özgürlüğümü elimden almak için entrikalar çeviren en yüksek fae'lerden bazılarına sahip oldum."

"O meseleyi hallettik," diyor Celia, duruşu gerilerek.

"Onlardan biri," diyorum bakışlarını doğrudan karşılayarak. "Ailemi öldüren, beni evimden çalan ve yıllarca bana eziyet eden fae'ler hiç cezalandırılmadı. Çoğunuz bir insana bunu yapmayı suç olarak görmüyorsunuz. Tam burada, bu masada, kendi kardeşim hakkında konuşurken, sanki hepinizden daha değersizmişim gibi muamele görüyorum."

Masanın etrafındaki fae'ler rahatsız bir şekilde kıpırdanıyorlar ama ben devam etmeden önce hiçbiri bu suçlamayı reddetmeye kalkışmıyor. "Jamie zaten Fae'ler yüzünden çok acı çekti. Neden onu benden başka kimseyi tanımayacağı -eğer birbirimizi ara sıra görmemize izin verirseniz- ve etrafındaki neredeyse hiç kimsenin başına gelenler hakkında ne düşündüğünü ya da ne hissettiğini umursamayacağı bir yere götürmek isteyeyim ki?"

Bir anlık sessizlik oldu. Corwin sevgisinin bir dalını nazik bir kucaklama gibi beni sarması için uzatıyor.

İlk olarak Terisse konuşuyor ve sesi biraz mahcup geliyor. "Hepimizin hayatta kalması söz konusu olduğunda kendi ihtiyaçlarımızı ön planda tuttuğumuz için bizi suçlayamazsınız.

insanlar. Mesele sadece insanlarla karşılaştırılan fae'ler değil, bir insanla karşılaştırılan binlerce fae'nin hayatıdır."

"Senin zaten bir insanın var," diye karşılık veriyorum. "Benim. Ve sen beni dinlemiyorsun. Bunu hiç doğru düzgün düşündün mü? Jamie'nin sana yardım edebileceğini, onu fae dünyasına sürüklemeye ve sana nasıl fayda sağlayabileceğini görmek için inandığı her şeyi altüst etmeye degeceğini varsaymakta çok hızlısın - ama belli ki ben kaçırıldığımda lanet üzerinde herhangi bir etkisi yoktu, yoksa Aerik ve ekibi bunu fark eder ve onu da getirirdi."

"Elbette bunu hesaba kattık," diye tersliyor Laoni. "Ayrıca yaşlarınızın oldukça farklı olduğunu ve güçlerin ortaya çıkmasının zaman alabileceğini - genellikle ergenlik gibi faktörler tarafından tetiklendiğini- de hesaba kattık. Seelie'lerin bilgelerinin soyunuzla ilgili söylediklerine bakılırsa, fae'lerle aranızda nasıl bir bağ varsa, onda da o bağın var olacağı mantıklı bir varsayım."

Celia öne doğru eğildi, bakışları bana sabitlendi. "Kesinlikle rahat etmesini ve iyi muamele görmesini sağlayabiliriz. Peki ya bunun kalıcı bir yer değiştirme olması gerekmiyorsa? İki lanetimiz ya da iki yönü olan bir lanetimiz var... İkiniz sıra dışı iyileştirme yeteneklerinizi birlikte sunarsanız, sorunu tamamen ortadan kaldıramaz mısınız?"

Oh. İtiraf etmeliyim ki Jamie'ye ne olacağına dair endişelerim ve ona ne borçlu olduğuma dair mücadelem arasında bu olasılık aklıma gelmemiştir.

Etrafımdaki çoğu fae'nin bir insana "iyi" davranmanın gerçekte neye benzediğini bildiğine güvenmiyorum, ama - eğer bu mümkün olsaydı - eğer sadece kısa bir süre olacaksa ve sonra Jamie eve gidebilecekse - bunun önünde durmak ne kadar bencilce olurdu?

Vücudumun her parçası hâlâ bu fikre karşı çıkıyor. Kalın kalın yutkunuyorum. "Senin dünyanı gördükten sonra eski hayatına geri dönmesine izin verir miydin?"

"Neden olmasın, anlamıyorum," diyor Uzziah. "Bu deneyimle ilgili hafızasını büyüyle silebiliriz, böylece var olduğumuzu hatırlamaz."

Tabii ki yapabilirler. Alnımı ovuşturuyorum. Hatırlamayacak olsa bile, kardeşimi burada kısa bir süre için bile olsa karşılaşacağı şeylere maruz bırakmak hâlâ yanlış geliyor. Ve şimdi onu geri göndereceklerini söylemek onlar için kolay. Nedense onun da benim gibi onları iyileştirebileceği ortaya çıkarsa daha tereddütlü olacaklarından şüpheleniyorum. Tekrar ihtiyaç duyarlarsa diye onu burada tutmak isteyeceklerdir. Ne olursa olsun, çoğu onu - ve beni- sadece kontrol altında tutmak istedikleri bir kaynak olarak görüyor.

Corwin, kardeşinin herhangi bir tedavi sağlayıp sağlamayacağını bile henüz bilmediğimizi hatırlatıyor. Birkaç testten sonra onu gereksiz görüp reddetmek kadar basit olabilir.

Buraya bir günlüğüne bile gelse yine de kafasını karıştırır, diye cevap veriyorum, ama sonra kafamda bir ilham kıvılcımı yanıyor ve nefesimi kesecek kadar rahatlatıyor.

Sylas konuşmaya başladı. "Lanetimizle onlarca yıldır uğraşıyoruz. Talia'ya zaman tanımak için en azından birkaç gün daha bekleyebileceğimize eminim-"

"Hayır," diye araya giriyorum. "Şu anda bir fikrim var. Bir haftadan kısa bir süre sonra dolunay olacak. İşte bu mükemmel bir test ve kardeşimin bunu gerçekleştirmek için fae aleminde olmasına bile gerek yok. Dolunay günü, o farkına varmadan kanının bir kısmını alması için insan dünyasına birini gönder. Bunu başaracak kadar büyük olduğunu biliyorum. Sonra da Seelie'lerden birkaçı üzerinde test ederek onların vahşileşmesini engelleyip engellemediğini gör. Eğer durdurmazsa, cevabımızı çoktan almış oluruz."

Eğer onları iyileştirirse... Bunu düşünmek bile istemiyorum. O zaman ne yapacağıma karar vermek için dolunaya kadar vaktim var.

Donovan sorunu masadan temizlercesine ellerini masanın üzerinde gezdiriyor. "İşte oldu. En azından ilk soruya basit, göze batmayan bir çözüm. Neden bu şekilde başlayamayacağımızı anlamıyorum."

Laoni ona kaşlarını çatıyor ama belli ki teklifime karşı iyi bir argümanı yok. "Seelie bunu tek başına halledemez," diyor. "İçimizden birinin de süreci denetlemesi gerekecek. Bu kadın içinizden birden fazlası üzerinde oldukça etkili oldu ve kişisel önyargılarınızın rapor ettiğiniz sonuçları çarpıtmasını istemiyorum."

Celia sinirlenir ama sesini düz tutar. "İçinizden birinin gözlemlemek için orada bulunması sorun olmaz, ancak sizi temin ederim ki özellikle böylesine hayati bir konuda aldatmaya başvurmaz."

Corwin masadan bana doğru hızlı bir gülümseme göndererek, "Anlaştık o zaman," diyor.

Ben de gülümsüyorum ama midem hâlâ tedirginlikle çalkalanıyor. Az önce Jamie'yi bir avuç sefaletten kurtardım mı, yoksa daha da fazlası için onu hazırladım mı?

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Whitt

Bu özel görev için bariz bir seçimdim. Syllas'ın casus şefi olarak yeteneklerim doğal olarak gizliliğe ve kurnazlığa meyillidir. Başkaları da aynı niteliklere sahip olsa da, Talia'nın kardeşine gereken özeni göstermesi için yakın çevremiz dışındaki hiç kimseye güvenmezdim.

Örneğin, yöntemlerimi "denetlemek" için yanıma gelmekte ısrar bir kış fae baş lordu gibi.

Kulağa asık suratlı gelen ismi görünüşüne ve kişiliğine tam olarak uyan Baş Lord Uzziah, fringelands'a gitmek için sınırda benimle buluştuğundan beri kaşlarını çatmayı bırakmadı. Bana katılması için ısrar edenler kendisi ve meslektaşları olmasına rağmen, bu girişimdeki rolünü kişisel bir hakaret olarak görüyor gibi görünüyor. Şimdiye kadar yaklaşık yarım düzine kez, *bana* kalsa burada yalnız olacağımı ona hatırlatmamak için dilimi ısırdım.

Jamie'nin yaşadığını belirlediğimiz eve yaklaştığımızda, hem büyümüz hem de sabahın çok erken saatlerinin gölgeleriyle gizlendiğimizde, Uzziah'ın kaşları daha derin bir yüz buruşturmasına dönüşüyor. Nefesini hırıltılı bir şekilde içine çekiyor ve başını sallıyor. "Bu yaratıklar etraflarındaki bunca pislikle nasıl yaşayabiliyorlar, asla bilemeyeceğim. Zihinleri körelmiş bunların."

Ve bu adam Talia'nın ruh ikizi eşiyle birlikte çalışıyor. Çevremizden çok onun kışkırttığı bir ürpertiye dizginliyorum ve tamamen kibarca olmasa da politik bir şekilde konuşmayı başarıyorum. "Ve yine de Kalp kutsamaya tenezzül etti

Bu 'yaratıklardan' en azından biri tüm türümüzü iyileştirme gücüne sahip. Sanki kendilerine biraz saygı borçlu olduklarını düşünüyorlar."

Uzziah sesini kesiyor ama yüzündeki ifadede yüksek sesle söylemediği pek çok kelime var ve bunların hiçbirisi de kibarca değil. Mavi süslemeli beyaz duvarları ve koyu renkli çatısıyla insan yapılarına göre oldukça büyüleyici olan bungalovun önünde durduğumuzda iç geçiriyor. "Peki buradan sonraki planın nedir?"

"Adamlarınız çocuğun kullandığı özel yatak odasını tespit etti." Sarmal bir hortumdan kaçarak çimlerin üzerinden evin yan tarafına doğru yürüyorum ve arka tarafa yakın bir pencerenin önünde duruyorum. Kapalı, havadaki uğultu içeride bahar sıcaklığını hafifletmek için bir tür mekanik soğutma sisteminin çalıştığını gösteriyor ama bu bir sorun değil. "Camı manipüle edebilir ve bu şekilde içeri girebilirim. O zaman biraz kan almak basit bir mesele olacak. Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım olacak."

Kış baş lordunun gür kaşları birbirine yaklaştı. "Ben de sizinle geleceğim."

Gözlerimi devirmemek için kendimi zor tutuyorum. "Pencereden gayet iyi görebileceksiniz. Odanın kendisi oldukça küçük."

Sanki basit bir pratikliğe işaret etmek yerine haince bir komployu gizlemek için bahaneler uydurduğumu varsayıyormuş gibi beni inceliyor. "Süreci mümkün olduğunca net bir şekilde görmeyi tercih ederim."

"Tamam. Sadece geride durun ve bana çalışmam için bolca alan bırakın."

Camın gerçek adını dilimden yuvarlayarak önümdeki bölme odaklanıyorum. Dürtmemle birlikte malzeme eriyip gidiyor ve geriye tırmanarak geçebileceğim büyüklükte boş bir çerçeve kalıyor. Uzziah da beni takip ediyor, sanki zorlanıyormuş gibi biraz ofluyor. Şükürler olsun ki büyülerimiz çıkardığımız tüm sesleri örttüğü gibi bizi gözden de saklıyor.

Çocuğun odası küçük, sadece bir köşede dar bir yatak, başlığının yanında küçük bir yan sehpa ve ayakucuna sıkıştırılmış küçük bir çalışma masası var. Her tarafına resimler ve posterler yapıştırılmış olan karşı duvara herhangi bir mobilya yerleştirmek için yeterli alan yok. Pencerenin yanındaki dolabın kapısı aralık duruyor ve içeride yerde duran yığından birkaç buruşuk gömlek dışarı fırlıyor. Yapay olarak serinletilmiş hava yanımızdan geçerek şimdi açık olan pencereye doğru süzülüyor.

Çocuğun kendisi yatakta yatıyor, çarşaf ince bedenine dolanmış. Yüzü kolunun kıvrımına gömülmüş, yastığa yaslanmış, ama onunla ailem arasındaki benzerlikleri fark edebilecek kadar seçebiliyorum.

Talia. Odayı saran insan kokusunda aralarındaki bağı dair bir ipucu hissedecek kadar ona aşınayım.

Talimatlarıma aldırmayan Uzziah hemen yanımda duruyor. Ona dolaba doğru dönmesini işaret ediyorum, ama bunun yerine yan masanın yanında durmak için etrafımdan dolaşıyor. En azından orada biraz daha yoldan çekilmiş oluyor.

Kırılma endişesinden kaçınmak için cam yerine bronz bir şişe kaydırıyorum

-Cebimden çıkarıp yatağın yanına çömeliyorum. Jamie'nin en yakın kolu neredeyse yatağın kenarına kadar uzanıyor. Zihnini daha derin bir uykuya teşvik etmek için birkaç kelime fısıldıyorum ve elini biraz daha hafifleterek havaya doğru uzatıyorum.

Şişeyi bileğinin altında tutarak, yüzeye en yakın damarda küçük bir kesik açmak için sihrimi zorluyorum. Şişenin içine bir damla kan akıyor. Dolunay lanetinin bütün bir paketini iyileştirmeye yetecek kadar birkaç çay kaşığı kan topladığımda, et ve deriyi tekrar kapanması için yönlendiriyorum.

Çabalarım belli belirsiz bir iz bırakacak ama o kadar hafif ki fark etmesi pek mümkün değil. Fark etse bile, insanların rastgele ürettiği türden küçük bir lekeden başka bir şey olduğunu düşünmemeli.

Elini yatağa geri itip doğruluyorum. Şişenin tıpasını kapattıktan sonra onu bir kenara koyuyorum. Uzziah kollarını kavuşturmuş olduğu yerde duruyor ve her hareketimi dikkatle inceliyor. Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Herhangi bir endişen var mı?"

Elini umursamaz bir tavırla sallıyor ama bana doğru sadece bir adım attıktan sonra duraksayıp tekrar çocuğa bakıyor. "Kendi tedavimizin bu kadar kolay elde edilememesi çok yazık."

"Lanetin başka bir kurbanı vurduğunda Talia senin emrinde," diye belirtiyorum. "Biz Seelie'ler hepimiz aynı anda bizimkiyle yüzleşiyoruz."

Buna cevap vermiyor. Bakışları Jamie'den ayrılmadı. İfadesindeki bir şey değişmiş, kasvetli havayı kıran hesapçı bir parıltı.

Endişe içimde dalgalanıyor. Daha o konuşmadan gerildim bile.

Çocuğu işaret ediyor ve sonunda benim bakışlarımla buluşuyor. "Şu anda buradayız. Sınırın her iki tarafında da denemediğimiz sürece tam bir test sayılmaz. En iyisi onu alalım ve bu işi bitirelim."

Her nasılsa, kuş beyinli Unseelie'ye teklifine şaşırarak kadar az da olsa inancım vardı. "Talia'ya söz verdik ki

Bu ilk denemeyi kardeşini rahatsız etmeden yapardık," diyorum, sesime sinen keskinliği yumuşatma zahmetine girmeden.

"Ne olmuş yani? Bu resmi bir yemin değildi - ne kadar basit bir olasılık olduğunu gördükten sonra fikrimizi değiştirmemizin hiçbir zararı olmaz."

Zarar vermedi mi? Mite'in halkı için yaptığı onca şeyden ve Kalp'in onu en yakın iş arkadaşlarından birine bağlama şeklinden sonra, Talia' duyduğu saygı bu kadar mı? Ses tonundaki rahatlık dişlerimi diken diken ediyor.

Ama ben daha uygun bir karşılık bulamadan, yatağa yaklaşmaya başlamıştı bile, görünüşe bakılırsa çocuğu omzuna almaya hazırdı. Sinirlerimde bir sarsıntıyla önüne geçip yolunu kesiyorum. "Tüm baş lordların üzerinde anlaştığı planı uygulayacağız. Eğer rotayı değiştirmek için tartışmak istiyorsan, bunu onların önünde yap."

Uzziah bana ters ters bakıyor. Ses tonu ısırmacı bir hal alıyor. "Sanırım görevlerimiz arasındaki farkı unutuyorsun melez. Bir baş lorda emir veremezsin."

Ben de ona ters ters baktım. "Hayır, ama kendimden aldığım emirlere uyuyorum. Ve Baş Lord Syllas benden sadece bu kan örneğiyle dönmemi bekliyor, çocuğun tamamıyla değil."

"Meslektaşlarının aynı sorunu yaşayacağından emin değilim. Hepiniz o tozlu kadının cazibesine kendinizi kaptırmışsınız ve sağlıklı düşünemiyorsunuz." Dudağı alaycı bir ifadeyle kıvrıldı ve bana kenara çekilmemi işaret etti. "Çekil yolumdan. Burada yetki bende ve daha fazla tartışmaya gerek kalmadan onu getirelim derim."

Yerimde duruyorum, bacaklarım kilitleniyor. "*Hayır* diyorum. Ne için geldiysek onu aldık. Gün kırılmanın eşiğinde. İstedığımız gibi ayrılalım ve anlaşmamızdan sapmaya çalıştığınızdan kimseye bahsetmeye gerek görmeyeceğim."

Bu bir yalan değil. Bunu kesinlikle gerekli görmüyor olabilirim ama doğal olarak bu yine de Syllas'a söylemeyeceğim anlamına gelmiyor.

Uzziah ifademdeki kurnazlığı anladı mı yoksa umursamıyor mu bilinmez, beni kenara itmeye çalışıyor. Kısa süre önce zorlu bir barış müzakeresi yaptığımız bir baş lordla itişip kakışma düşüncesi içimi huzursuz ediyor ama bu uyuz kuzgunun kendi çıkarları için hem lordumu hem de aşkımı bir çırpıda yüzüstü bırakmayacağım. Bu girişimin onu hiçbir yere götürmediğini görmesi gerek.

Hiç tereddüt etmeden onu itebildiğim kadar sert bir şekilde geri itiyorum. Omuzları duvara çarpıyor, ses üzerimizdeki büyü yüzünden boğuklaşıyor ama tamamen kesilmiyor. Yatakta Jamie kıpırdanıyor.

Kış baş lordunun düşmanca bakışları bana hançer gibi saplanıyor, sanki benim

Onu uyandırmış olabiliriz.

"Ona bir daha dokunmaya kalkarsan," diye uyarıyorum alçak ve tehditkâr bir sesle, "seni duvara fırlatmaktan çekinmem. Sadece dene beni."

Öfke diğer adamın yüz çarpıtıyor, ama ben ondan daha uzun ve güçlüyüm ve o da bunun tam bir kavgaya dönüşmesini istemiyor. Bütün cazibesi çocuğu kolayca çalmaktı. Burada varlığımızın izlerini bırakmayı o da benim kadar istemiyor ama Talia'nın kardeşinin ait olduğu yerde kalmasını sağlamak için bunu göze almaya hazırım.

Corwin'le birlikte inşa ettiğimiz kaleden daha önce hiç bu kadar memnun olmamıştım. Talia'nın haftalarca kış tarafında yaşamaya devam etmek zorunda kaldığını ve bunun gibi puştlara maruz kaldığını bir düşünün.

"Küstahlığını unutmayacağım," diye tıslıyor Uzziah bana.

Dudaklarımı geriye kıvrıp kurt dişlerimin ortaya çıkmasına izin veriyorum. "Buna güveniyorum." Sadece o bir baş lord olduğu için sonuna "seni tüy kafalı pislik" diye eklemiyorum.

Pencereye doğru ilerlerken onunla yatak arasında kalıyorum. Şafak ışığı gökyüzüne henüz dokunuyor ve onu koyu maviden puslu griye çeviriyor. Ben camı kapatırken dışarıda Uzziah kendi kendine mırıldanıyor. Sözleri duyulmuyor ama ses tonu son derece sinirli.

Ona ne kadar kızgın olduğumu göstermeyecek kadar onu ve meslektaşlarının lordum hakkında olumlu bir görüşe sahip olmalarını önemsemediğim için şanslı.

Yakındaki parkta Sisler'e bağlanan noktaya geri dönüyoruz. Uzziah hızlı arabanın içinde yolculuk boyunca hiç konuşmuyor. Ben geçen rüzgârın uğultusunu dinlemekle yetiniyorum, ama karnıma bir ağırlık çöküyor.

Bu durumu daha iyi bir şekilde ele alabileceğimi düşünemiyorum, ancak yaptığının gerçekten iyi olduğuna da ikna olmadım.

Hearth-by-the-Heart'a ulaştığımızda, bizim zamanımıza göre öğleden sonraydı, ancak insan dünyasından ayrılmamızın üzerinden sadece birkaç saat geçmişti. Günlerimiz Sisler'in ötesindeki dünyayla nadiren örtüşüyor. Uzziah'ın zümre üyelerinden biri ve diğer Unseelie baş lordları tarafından gönderilen bir çift, Jamie'nin gerçek yönetimini denetlemek için kalenin dışında bekliyorlar.

Kan. Uzziah, bizi karşılamaya gelen Sylas'a kaba bir selam vermekten başka bir şey yapmadan sınırı geçip gitti.

şişeyi August'a veriyorum ve o da bu gece üzerinde deney yapmayacağımız birçok yaz fae'si için Talia'nın kanından her zamanki toniği hazırlamakta olduğu mutfağa koşuyor. Astrid de onunla birlikte gidiyor, gözünü peşinden gelen kış fae'lerinden ayırmıyor. Rahat bir kanepeye uzanmak ya da belki bir yudum iyi absinthe içmekten başka bir şey istemiyorum ama Sylas'ın önce tam bir raporu hak ettiğini biliyorum.

Yüz ifademi anlıyor ve içeri girmemiz için çalışma odasına kadar işaret ediyor. Kapı kapandıktan ve masasının arkasındaki sandalyesine oturduktan sonra, sarsılmaz bakışlarını bana dikeyor. Her zaman sarsılmaz görünmesi bazen beni rahatsız ederdi, ama son zamanlarda bu özelliğini giderek daha fazla takdir ettiğimi fark ettim.

"Ne oldu?" diye sorar.

Odanın içinde volta atıyorum, hatırladıkça penelerim parmak uçlarımda kaşınıyor. "Kahrolası kuzgun baş efendisi tüm çocuğu çalmaya çalıştı. Biraz kan almakla yetinmedi. İnsanlarının kendi deneylerini yapmaları gerektiğini düşündü."

Sylas'ın gözleri parlar. Sesine bir hırıltı karışır. "Ama belli ki onu engelledin."

"Evet. Bu konuda oldukça... zorlayıcı olmak zorunda kaldım. Hiç memnun olmadı." Yüzümü buruşturarak kardeşime döndüm. "Kış diyarıyla ilişkilerimiz için daha fazla sorun yaratmış olabilirim."

"Eğer bir sorun çıkarsa ben hallederim," diye cevaplıyor Sylas. "Sana başka bir şey yaptırmazdım. Bu geceki testimize müdahale etmeseler iyi olur."

Dudaklarımdan küçük bir gülümseme geçiyor. "Sanırım August ve Astrid arasında, aşağıdaki tüylü fae'lerin hiç şansı yok."

"Aynen yle. Ama tetikte olmak isteyeceğiz." Sylas çenesini ovuşturuyor, yüz ifadesi bir an dalgınlaşıyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor. "Diğer tüm açılardan görev sorunsuz geçti mi?"

Başımı salladım. "Jamie'yi ya da etrafta başka kimseyi rahatsız etmedik. Ziyaret edildiğine ya da herhangi bir parçasının alındığına dair hiçbir fikri ." Sonuçta geri dönüp genç adamın tamamını almak zorunda kalmadığımız sürece sorun yok. Düşündükçe ağzım sulanıyor.

Ama Talia'nın kardeşinin laneti çözme bulmacasındaki son parça olabileceği ortaya çıkarsa, halkımızı korumayı nasıl reddedebiliriz?

Aynı içsel mücadelenin Syllas'ın içinde de yaşandığını görebiliyorum. O daha bir şey söyleyemeden Talia odaya dalıyor, yüz ifadesi sıkışmış. August'un kan alma konusunda ne kadar nazik olduğunu bildiğimden, gözlerimi kolundaki izlerden .

"Her şey yolunda gitti mi?" diye sordu. "Jamie iyi mi?"

"Her şey yolunda, kudretli şey," diyorum ona doğru ilerleyerek ve yeni mor ve pembe karışımı saçlarının dalgalarını karıştırarak. "Kardeşin her şey boyunca uyudu."

Kolumu ince omuzlarına doluyorum, keşke onu öyle bir kucaklayabilseydim ki önümüzde uzanan tüm korkunç kararlardan koruyabilseydim. "Karanlık çökmeden önce saatlerimiz var. Neden August'un çok sevdiği şu araba sürme oyununda birkaç tur atmıyoruz, bakalım ikimizden biri bir dahaki sefere onu yenecek kadar iyi olabilecek mi?"

İkimizin de dikkatini cevaplanmak üzere olan sorudan ve sonuç ne olursa olsun sonrasında ortaya çıkacak diğer tüm sorulardan uzaklaştırmak için elimden geleni yapacağım.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Talia

Kan toniğinin içilmesi hiç bu kadar büyük bir gösteri olmamıştı, en azından benim izlediğim zamanlarda. Seelie diyarının dört bir yanındaki bölgelerden gelen sürüler şişelerini almaya geldiler bile. Şimdi bir grup insan Jamie'ninkine ne görmek için Kalp'in önündeki açıklıkta toplanmış durumdayız.

Üç baş lordun sürüsünden on fae test edilmemiş toniği almak için gönüllü oldu. Baş lordlar, gördüğümüz hiçbir etkinin tesadüf olmadığından emin olmak için yeterince denek istediler, ancak lanete yenik düşerlerse sürülerinin geri kalanı için onları kontrol altına almanın çok zor olmayacağı kadar az sayıda. On kişi halkamızın ortasında durmuş, gecenin tamamen çökmesini beklerken birbirleriyle tedirgin bir şekilde konuşuyorlar.

Laoni, Uziah ve yanlarında getirdikleri birkaç kış fae'si de dahil olmak üzere en az yüz başka fae onları izliyor ve etraflarında bekliyor. Bir kaçını kendi gruplarından tanıyorum, ama diğerleri sadece muhafız gibi görünüyor, sanırım onları kurt değiştirenlerin "vahşiliğinden" korumak için oradalar.

Corwin de geldi elbette. O ve Sylas bana yakın durmakta ve beni ringin arka tarafında, Unseelie'lerin durduğu yere yakın bir yerde tutmakta ısrar ettiler. Sylas, hem beni kesici pençelerden ve dişlerden daha da uzak tutmak hem de çok daha uzun boylu fae'lerin kafalarının üzerinden net bir görüş sağlamak için, oturmam için bir tür kaide-tabure şeklinde şekillendirdiği bir ağaç gövdesi çağırdı.

Tahta koltuk pürüzsüz ve tenime karşı sıcak, ama kıpırdamamak için kendimi zor tutuyorum. Bu gece olacaklar Jamie'yi Fae'lerden koruyabilir ya da onu bir hedef olarak doğrulayabilir. Ama etrafımdaki insanların kaçının benim sunabileceğimden daha iyi bir tedavi dilediğini bildiğim halde onun kanının işe *yaramayacağını* umduğum için kendimi suçlu hissetmemek çok zor.

Bunu ben de istiyorum... sadece küçük kardeşimin pahasına değil.

Bacak bacak üstüne atıp oturabileceğim kadar geniş olan koltuğa daha da gömülüyorum ve birkaç derin nefes alarak kemerli sırtına yaslanıyorum. Eğer tonik işe yaramazsa ve gönüllü olan on fae öfkeli kurtlara dönüşürse, hazır olmam gerekiyor. Aerik ve ekibinin aileme saldırdığı o ölümcül geceden beri beni saran korkuların çoğunu yendim ama aylardır lanetin pençesindeki bir Seelie ile yüzleşmek zorunda kalmadım. Laoni tepkimi görebilecekken bir dakikalığına bile kendimi paniğe kaptırmak istemiyorum.

Ne olursa olsun yanında olacağım, diye garanti veriyor Corwin, endişemi anlıyor. Parmaklarını omzuyla aynı hizada olan kolumun üzerinde gezdirmek için uzanıyor. *Sylas da senin yanından ayrılmayacak. Yaz fae'leri tam olarak neyle uğraştıklarını biliyorlar ve gerekirse bu on kişiye doz vermek için senin tonik versiyonunu hazır bulunduruyorlar.*

Biliyorum, diye cevap veriyorum ama bu sinirlerimin gerilmesine engel olmuyor. Yıllar önce ailemden üç değil de sadece iki kişiyi kaybettiğimi bilmek bile saldırıyla ilgili anılarımın dehşetini istediğim kadar azaltmadı. Yarattıkları dehşetten tamamen kurtulabileceğimden emin değilim.

Gökyüzü maviden çivit rengine doğru derinleşti. Yıldızlar parıldamaya başladı. Dönüşüm anı birkaç dakikadan fazla uzakta olamaz. Ben kendim hissedemiyorum ama Seelie'ler bu olasılık yanımızdan geçer geçmez anlayacaklardır.

Bakışlarım diğer Unseelie baş lordlarına kayıyor. Laoni ayaklarının üzerinde huzursuzca kıpırdanıyor. Belki de beklemeye sabrı yoksa bir saat erken gelmekte ısrar etmemeliydi.

Yanında duran Unseelie muhafızlarından biri ona doğru bakıyor. Biraz insan kökenli olmalı, çünkü kulakları August'un ki gibi yuvarlak ve kısa bir at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış koyu kahverengi saçlarında alışılmadık bir renk belirtisi yok. Fae olduğundan emin olmamın tek yolu -Laoni'nin onu koruması için gerçek bir insan getirdiğini hayal edemem dışında- şimdilik sırtına yakın tuttuğu koyu renkli kanatları.

"Sizi daha rahat ettirecek bir şey var mı leydim?" diye soruyor Laoni, soruyu sorarken hem dikkatli hem de umutlu görünüyor.

Laoni'nin dikkati ona kayar ve çenesi kibirli bir şekilde yükselir. Sesi kesik kesik çıkıyor. "Kesinlikle *senin* sağlayabileceğin bir şey değil. Görevlerinize dikkat edin."

Başı açıklığa doğru geriliyor, ağzı geriliyor ve ben de onun adına içten içe irkiliyorum. Bana karşı her zaman alaycı davranırdı, ama sürüsünden herhangi birine bu kadar düşmanca davrandığını hiç görmemiştim.

Gerçi onu sürüsünün etrafında pek görmedim, bu yüzden belki de tepkisi o kadar da sıra dışı değildir.

Laoni onlarla böyle konuşursa sürüsünün saygısını nasıl koruyabilir? Corwin'e soruyorum.

Kaşlarını çatıyor ve bakışlarımı koyu kahverengi atkuyruklu muhafıza yöneltiyor. *Gözlemlerime göre normalde onlara karşı bu kadar sert davranmıyor. Sanırım daha önce o kişiye karşı sert konuştuğunu görmüştüm. Belki de geçmişte bir kez haddini aşmıştı ve onu özellikle yerinde tutma ihtiyacı hissediyordu.*

Eğer durum buysa, onu ekibinde tutması garip, ama bu kadının aklının nasıl çalıştığı hakkında ne bilebilirim ki?

Etrafımızdaki diğer fae'ler ayaklarının üzerindeki ağırlıklarını ayarlıyorlar, huzursuzlukları tenimi ürpertiyor. Sonra dolunay biraz daha parlıyor ve halkanın ortasındaki on Seelie'nin hepsi irkilip titriyor.

Dolunay dönüşümü, şimdiye kadar birçok Seelie'nin gerçekleştirdiğini gördüğüm amaca yönelik dönüşüm kadar kusursuz ve zarif değil. Jamie'nin tınısını alan fae'ler elleri ve dizleri üzerine çöküyor, omuzları kamburlaşıyor, uzuvları spazm geçiriyor. Derilerinden patlamalar halinde tüyler fıskırıyor. Parmaklarım sandalyemin kenarını sıkıca kavriyor, oradaki sert ağaç kabuğu avuçlarıma batıyor.

Aralarında August'un da bulunduğu hazırlıklı sürü derileri, hiçbirisi fazla uzaklaşmadan öne atılıyor; çeneleri şurada bir ağızlığa dönüşüyor, kuyrukları orada açılıyor. Tınısımın bulunduğu şişeler çoktan ellerinde.

Lanetli fae'ler kısmen dönüşmüş halleriyle bile hırlayıp dişlerini gıcırdatıyor ama her birine iki akraba düştüğü için uygun tınısın ağızlarına sığması uzun sürmüyor. Biri yardımcılarından kurtulmayı başarır ve kalabalığın geri kalanına doğru hamle yapar, ancak iki fae daha atlayarak onu zapt eder. bir dakikadan daha kısa bir süre içinde beri

Dönüşüm başladı, hepsi titrek ama tamamen insana benzeyen bacakları üzerinde duruyordu, yüzleri efor ve utanç karışımıyla kızarmıştı.

Sandalyeye tutunduğum elimi bırakıyorum ve sadece biraz titrek bir nefes alıyorum. Başlangıçtaki vahşiliklerini görmek nabzımda bir sarsıntı yarattı ama bundan daha fazlası değil. Bir yanım rahatladı. Jamie'nin kanı onları iyileştirmemişti.

Ancak bir başka taraf da, bu olasılığa bu kadar çok önem veren baş lordlar hayal kırıklığına uğrayacağı için, bundan sonra olacaklardan korkuyor.

Laoni'nin yüzündeki ifade tam bir tiksinti gibi görünüyor. Seelie'leri vahşi doğaları yüzünden eleştirmiş olsa da, daha önce hiç lanetli bir dönüşüm görmemişti. Corwin bile biraz sarsılmış hissediyor.

Onları bu kadar... acımasızca aldığını fark etmemiştim, diyor bağımız aracılığıyla. Serbest bırakmaktan hoşlandıkları bir şeyi serbest bırakmak yerine, lanetin onları kavradığı, iradesine boyun eğdirdiği kesinlikle açık. Meslektaşlarım aksini düşünmek istese bile.

Belki bu gösteri onları biraz yola getirir ve Seelie vahşiliğinden bu kadar şikâyet etmezler, diyorum ama midem düğümlenmeye devam ediyor. Şimdi ne olacak?

Sylas, Celia ve Donovan kendi sürüleri arasındaki yerlerinden ringe çıktılar. Celia on gönüllüye "Bu geceki hizmetiniz için teşekkür ederim," dedi. "Deney başarısız olsa bile, bu kadarını belirlememiz önemliydi. Lütfen evinize gidin ve artık iyileştigiinize göre biraz dinlenin."

"Ve daha önce karşılaşmadığın herhangi bir kötü etkiyle karşılaşırsan, hemen bize haber ver," diye ekliyor Sylas, ancak Jamie'nin kanının fae'lere yardım etmese bile zarar vereceğine pek inandığını sanmıyorum.

"Corwin koltuktan kalkmama yardım ederken Laoni hoşnutsuz bir ses tonuyla, "O zaman sadece bir tedaviye geri döndük," dedi.

Muhafızı dağılan Seelie kalabalığına doğru dönüyor. "Sanırım bu en azından işleri basitleştiriyor."

Laoni ona ters ters bakar. "Fikrini almak istersem, sorarım. O noktaya gelme ihtimali olduğundan değil." Emredici bir tavırla ondan uzaklaşıyor ve bakışlarını benimle Corwin'e katılmak için geri dönen Sylas'a diyor. "O şekilsiz kaleniz hâlâ inşaat halindeyken, insan kadını sınırın bizim tarafındaki ruh ikizi eşine geri mi götüreceksiniz?"

Sözlerine rağmen, sanki hayır demesini istiyormuş gibi konuşuyor. Halkına sunabileceklerim için bana kucak mı açacağına yoksa beni hâlâ o zayıf ama ne yapacağı belli olmayan ölümlü mı göreceğine gerçekten karar veremiyor, değil mi?

"Talia yarın dönecek," diyor Sylas sakın bir sesle ve koruyucu elini omzuma koyuyor. "Bu deneyden olağandışı bir şey çıkması ihtimaline karşı onu gece boyunca yakınımızda tutmak istiyoruz."

"Evet, evet, elbette." Laoni topuğunun üzerinde dönüyor, diğer Unseelie'ler de sanki sınırı yeterince hızlı geçemiyorlarmış gibi onu takip ediyorlar. Corwin yüzünü özür dilercesine buruşturacak kadar oyalanıyor ve eğilip dudaklarına hızlı bir öpücük konduruyor. Dokunuşuyla gelen sıcaklık parlaması Sylas'ın bakışlarıyla daha da yakıcı bir hal alıyor ve bana çok da uzun olmayan bir süre önce iki baş lordumun birlikte bana ne kadar zevk verebileceklerini gösterdikleri günü hatırlatıyor.

Geri çekilirken bile Corwin'den bana bir parça ateşli bir eğlence geçiyor. *İlk başta bu işbirliğine devam etme konusunda kararsız olabilirdim, ancak şimdi sizi tekrar böyle yükseklerle çıkarmayı dört gözle beklediğimi söyleyebilirim.*

Yaramaz bir gülümsemeyi engelleyemiyorum. *Sınır kalesi bittiğinde, kesinlikle kutlama yapmamız gerekecek.*

O anda bana attığı bakış kendiliğinden yanmama yetecek kadar sıcak, ama gelecek zevklere dair sözsüz bir vaatle kendini geri çekiyor.

Whitt ve August bu sessiz konuşma sırasında bize katıldılar. Whitt, Corwin'in sınırdaki sisin içine kayışını izliyor ve sonra kaşlarını bana kaldırıyor. "Nedense ikinizin çok ilginç bir konuşma yaptığınız izlenimine kapıldım, mite."

Yanaklarım kızardı. Muhtemelen hepsi uyarılmışlığımın kokusunu alabiliyor. Ama hala içimde dönüp duran belirsizlikler yüzünden çoktan azalmaya başladı.

Boşalan açıklığa bakıyorum, kendimi garip bir şekilde başıboş hissediyorum. Fae'ler arasında kendime gerçek bir yer edinmek için çok zaman harcadım ve şimdi durumumla ilgili her şey yeniden istikrarsızlaştı.

August saçlarımı okşuyor. Ruh halimi sezdiğini söyleyebilirim, bu jest kışkırtıcı olmaktan çok yatıştırıcı. "Zaten uzun bir gece oldu. Eve gidelim mi?"

Başımı salladım. "Ama önce bundan sonra ne olacağını konuşmalıyız, değil mi?"

"Yorulduysan sabaha vaktimiz olur," diye söze başlıyor Sylas ama onu durdurmak için koluna dokunuyorum.

"Buradan nereye gideceğimiz konusunda daha iyi bir fikre sahip olana kadar uyuyabileceğimi sanmıyorum. Ama Hearth-by-the-Heart'ta tekrar konuşsak iyi olur."

"Bu konuda yardımcı olabilirim," diyor August ve yapmayı çok sevdiği gibi beni geniş göğsüne yashıyor. Ona alaycı bir bakış fırlatıyorum ama gerçek şu ki, onun kaslı kollarına sarılmak gibisi yok.

"Tamam." Ona yaslanıyorum ve beni Sylas'ın ana kalesine kadar taşımasına izin veriyorum. Bugün zaten çok fazla ayaktaydım ve çarpık olan ayağım destekle bile ağrımaya başladı.

Sylas'ın ofisine varana kadar adamlarım kendi konseylerini düzenlediler. August beni kucağına alıp bir koltuğa çökerken, Whitt Sylas'ın masasının kenarına yaslanıp yüzümü inceliyor.

"Bence bu mesele hemen hemen çözüldü," diyor. "Kardeşinin kanının lanetimiz üzerinde hiçbir etkisi olmadı, bu yüzden senin sahip olduğun güçlere sahip olmadığı açık. Onun hayatına daha fazla müdahale etmek için bir nedenimiz yok. Ama belli ki aklınızda başka bir şey var."

Tereddüt ediyorum. Bugünlerde Corwin'le aramdaki bağa pek duvar örmüyorum ama eğer bu konuyu onunla konuşacaksam, bunun daha sonra, şu anda Seelie adamlarımla yaptığım gibi yüz yüze olmasını tercih ederim.

Konuşmadan önce bağlantımızın üzerinde bir ışık mührü izlenimi uyandırıyorum. Sonra ellerime bakıyorum, August'un kollarında kendimi aniden garip hissediyorum. "*Umarım* artık onu yalnız bırakabiliriz. Unseelie'ler çok daha karmaşık olmasına rağmen özellikle kendi lanetlerini test etmek için ısrar ederler mi bilmiyorum. Ama yapabilirsek bile... Artık hayatta olduğunu bildiğim Jamie'yi öylece unutamam."

August başımın arkasını öperek, "Tabii ki yapamazsın, tatlım," diyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Sadece onun yanında nasıl olacağımı ve nihayet burası ile kış diyarı arasında bulmayı başardığımız dengeyi nasıl bozmayacağımı bilmiyorum... Sürekli gidip gelmek anlamına gelmeyen bir uzlaşma bulmak yeterince zordu ve insan dünyası çok daha uzakta."

Adamlar bir an sessiz kalır. Sonra Sylas alçak sesle ve kararlı bir şekilde konuşur. "Kardeşinle yeniden bağlantı kurman ve onun hayatının bir parçası gerektiğini düşünüyorsan, bu fırsatı elde etmen için elimden geleni yapacağım. Hatta bu

yanımızda daha az zaman demektir. Ruh ikiziniz olan eşinizi gördüğüm kadarıyla o da anlayışla karşılayacaktır. En başından beri dünyandan asla çalınmamalıydın Talia ve bunca zaman sonra seni ailenden mahrum bırakmaya çalışırsak Aerik'ten biraz daha iyi oluruz."

"Diğer baş lordların da aynı şekilde hissedeceğinden şüpheliyim," diye mırıldanıyorum, Laoni'nin sadece bir tedaviye sahip olmakla ilgili yorumunu hatırlayarak. "Şimdi her iki diyarın da laneti engellemek için bana ne kadar bağımlı olduğu daha da açık. Kimsenin bundan memnun olduğunu sanmıyorum."

". Her zaman bunun senin sorumluluğun olmaması gerektiğini söyledim." Sylas kaşlarını çattı. "Bunu tamamen sona erdirmek için hâlâ daha büyük bir tedavi belirlememiz gerekiyor."

"Unseelie'nin yazlık yerleşiminden herhangi bir haber var mı?" August soruyor.

Sylas başını sallar. "Orada hiç kimse lanetin etkisinde kalmadı ama sadece kısa bir süre oldu. O grubun aramızda yaşaması, aylarca, belki de yıllarca bu şekilde lanetten kurtulup kurtulamayacaklarını kanıtlamayacak. Mümkünse daha hızlı bir çözüm aramak istiyorum."

Whitt bana, "Ama bu arada, neye ihtiyacın varsa, onu halletmenin bir yolunu bulacağız," dedi. "Ne de olsa strateji benim uzmanlık alanım."

O kadar destekleyici oluyorlar ki midem sıkışıyor. Elimi yüzümde gezdiriyorum ve içimi en çok kemiren şeyi itiraf ediyorum. "Jamie'yi tekrar görmek, onunla konuşmak, gittiğim onca zamanı telafî etmek istiyorum. Ama ne kadar sürerse sürsün sizlerden ayrılmak da istemiyorum. Sorumluluklarla ilgili değil, sadece..Sizden ayrı olmaktan nefret ediyorum. Sınır kalesinin bitmesini dört gözle bekliyordum, böylece hiçbirinizi biraz bile olsa geride bırakmak zorunda kalmayacaktım ve şimdi..."

Böyle hissetmem çok mu kötü? Kardeşimin yıllardır kimsesi yok ve ben bencilce sevgililerimle biraz zaman kaybedeceğim için endişeleniyorum. Ama insan dünyası artık benim değil ve hayatının yarısından fazlasını kaçırdıktan sonra Jamie'yi zar zor tanıyorum. Her şey karmakarışık.

Whitt masadan kalkıp August'un yanına geliyor ve elini benimkine doluyor. "Seni bulduğumuzdan beri pek çok zor karar vermek zorunda kaldın, güçlü adam. Bunu senin için üstlenebilseydim üstlenirdim. Ama eminim ki en iyi hareket tarzını bulmak için ne kadar zaman harcayacağımız konusunda acelemiz yok. Duygularını sıralamak için zamanın var ve hepimiz beyin fırtınası yaparak çözümler üretebiliriz."

Önce ona sonra da Sylas'a sıkı ama içten bir gülümseme veriyorum.
"Haklısın. Henüz hiçbir şeye karar vermek zorunda değilim."

Ama Jamie'yi birkaç gün önce gördüğüm gibi, yalnız ve sınıf arkadaşları tarafından taciz edilmiş bir halde ne kadar daha *bırakabilirim*?

BEŞİNCİ BÖLÜM

Talia

Corwin'in uçan arabasının kristal ön camının etrafından dolanan esinti, şimdiki zamana odaklanmamı sağlayacak kadar soğuk. Etrafımızdaki karlı manzara hızla akıp gidiyor. Corwin'in güvenli olduğunu düşündüğü kadar hızlı bir şekilde arazinin üzerinde süzülüyoruz.

Bölgesine birkaç saat uzaklıktaki bir sürüde yaşayan bir kadın gece yarısı donma lanetine yakalandı ve bizi çağıran haberci kadının durumunun hızla kötüleştiğini bildirdi. Corwin bu sabah erkenden yaz diyarından dönmemi istedi ve arabayı hazırlattı.

Bu kadın, bağ onaylama törenimizdeki adamdan beri iyileştirdiğim ilk kış fae'si olacak - ve o sadece iyileştirdiğim ikinci Unseelie'ydi. Süreci düşündüğüm kadar iyi , tekrar tökezleyip başarısız olacağım endişesiyle sinirlerim zangırdıyor.

Bir sürü hayat bana bağlı. Jamie söz konusu olduğunda neyi seçersem seçeyim, ya onu ya da tüm bu fae'leri terk ederek bencillik ettiğimi hissedeceğim.

Corwin yanımdaki banka çöküyor ve kolunu bana doluyor. Vücudunun sıcaklığına yaslanıyorum ve kış ormanlarının kokusunu içime çekiyorum.

Rüzgârın uğultusuyla yarışmak zorunda kalmamak için aramızdaki bağın içinden "*Eminim iyi olacak*" diyor. *O adamı iyileştirdiğinde nasıl görüldüğünü gördüm. Bir cevabınız vardı ve onu eyleme geçirdiniz. Bir kez*

Köye ulaştığınızda ve bu amacı tekrar yerine getirdiğinizde, bunun ne kadar doğru olduğunu hissedeceksiniz.

Derin nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. *Umarım öyledir.* Daha önce iyileştiremediğim ve şimdi ölmüş olan fae'leri hatırlamanın utancı aklımın bir köşesinde duruyor. *İşe yarayan tedavilerin bile ne kadar süreceğini hala bilmiyoruz.*

İnsanlar ne demek ister? O köprüye geçeceğiz. Sanırım bu burada geçerli.

Bu adil. Ne yazık ki halihazırda birden fazla köprüyle karşı karşıyayım ve hangisinden geçeceğimden bile emin değilim.

Bu düşünceleri bir kenara itip arabanın yanından yaklaştığımız dağlara bakıyorum. Bunlar gökyüzüne, Kalp'in etrafındaki alanları tutan uzun platodan iki kat daha yüksek çıkıntı yapıyor. Zirveleri buzlu kar mızrakları gibi parıldıyor.

Uzaktan bakınca, grinin ortasında pembe ve sarı lekeler bulunan benekli bir kayadan yapıldıklarını düşünmüştüm. Şimdi daha yakın olduğumuz için, bunların aslında bitki örtüsü parçaları olduğunu görebiliyorum: alçak kayalıklara tutunmuş narin altın ağaçlar, daha yüksek dik yamaçları örten soluk şeftali çiçekleri. Ve en yakın dağın yamacında bir dizi Unseelie konutu görünüyor.

Dağın yamacına inşa edilen evlerin dış kısımları yerel ağaçlarla aynı altın renkli ahşaptan yapılmış gibi görünüyor. Corwin'in halk köyünde olduğu gibi, hepsinin dağın içine oyulmuş odalara girmek için inilecek terasları var. Lordun sarayı güneş ışığında parıldıyor, çıkıntılı bir çıkıntıdan birkaç dar kat yükseliyor ve çatısı boyunca kıvrımlı dallar uzanıyor.

Sylas'ın ağaçtan inşa edilmiş, bu kadar farklı ama yine de tuhaf bir şekilde kendisinininkine benzeyen bu tür bir kale hakkında ne düşüneceğini merak ediyorum.

Corwin yüksek sesle, "Varış noktamız burası," dedi ve arabanın son rotasını yönlendirmek için ayağa kalktı.

Yaklaştıkça, fark ettiğim terasların çoğunun dolu olduğunu fark ediyorum. Bir taneden bir aileye kadar tüm fae'ler üzerlerinde duruyor, yüzleri bize dönük, görünüşe göre gelişimizi izliyorlar.

İçimden gergin bir ürperti geçiyor ve kollarımı ovuşturarak kendime sarılıyorum. Hasta olan kadın, iyileşme umuduyla bu kadar ilgi çektiğine göre cemaatte önemli bir figür olmalı. Bu da iyileşmesini sağlayamazsam çok fazla potansiyel ıstırap anlamına geliyor.

Corwin arabayı sarayın dışındaki geniş terasta bu amaç için ayrılmış bir köşede durduruyor. O bana yardım ederken, gümüş saçlarında leylak rengi olan gerçek kanlı bir fae adam bizi karşılamak için aceleyle dışarı çıkıyor, iki personel - belki de zümresinin üyeleri - onun arkasında koşuşturuyor.

"Buraya bu kadar çabuk gelebildiğiniz için inanılmaz minnettarım Baş Lord Corwin ve Leydi Talia," diyor başını ikimizi de kapsayacak şekilde sallayarak. Bana teklif ettiği resmiyetten biraz ürkerek göz kırpmıyorum. Ama sanırım her lordun resmi eşine böyle hitap edilir. Muhtemelen bana kendilerinden biri gibi hanımefendi deme düşüncesinden ürken diğer baş lordların arasında çok fazla zaman geçirdim.

"Elbette," diyor Corwin.

Uygun formalitelerden emin olmadığım için başımı eğerek karşılık veriyorum. "Sürü üyeniz için elimden geleni yapacağım."

Lord'un bakışları bir an üzerimde kalıyor, ama herhangi bir şüphe ya da düşmanlıkla değil, daha çok basit bir merakla. "Kalbin sana verdiği harika bir hediye. Gel bakalım. Acı çeken kişiyi köyün ortak alanına getirdik, böylece bolca yer olacak."

Corwin duraksıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Özellikle geniş bir alana ihtiyacımız yok."

"Oh, evet, öyle değil." Lord gülüyor, bir parça utanç yanaklarını kızartıyor. "Cemaatimden birkaç kişi onay töreninize gelebildi, keşke ben de gelebilseydim. Leydi Talia'nın laneti iyileştirmesini izlemenin ne kadar harika olduğundan bahsediyorlar. Birkaçı daha şimdiden süreci kendi gözleriyle görmek istediklerini söyledi. Eğer sorun olmazsa?"

Seyirciler için gösteri yapmamı mı istiyor? *Bu* yüzden mi tüm o fae'ler arabamızın gelişini izliyordu?

Bu düşünceyle içgüdüsel olarak sırtım gerildi ama... O adamı sahnede, toplanan binden fazla Fae'nin önünde iyileştirdim. Sanki daha önce böyle bir durumla karşılaşmamışım gibi. Bu sadece başarısızlık ihtimalini daha da rahatsız edici hale getiriyor.

Corwin bana bakıyor. *Sana kalmış. Nasıl rahat ederseniz. Eğer dikkatinizi dağıtacak bir şey olmadan başarı şansınızın daha yüksek olacağını söylersek, eminim bunu anlayacak ve uyacaklardır.*

Ayaklarımın üzerinde tereddüt ediyorum. Hala tam olarak emin olmadığım ama yapacağım sihri yapmaya çalışırken tüm o gözlerin üzerime istemiyorum.

Şüphe ve kuşku uyandırmayı reddetmek mi? Zaten baş lordlardan yeterince destek alıyoruz; alabileceğimiz tüm destekçileri kullanabiliriz.

Aslında, endişemin yatışmasına izin verdiğimde, buradaki fae'lerin benden bu kadar coşkuyla bahsettiklerini bilmek güzel, çoğunlukla onlar için yapabileceklerimden olsa bile.

"Bunu deneyebiliriz," diyorum Lord'a, bahislerimi riske atarak. "Ama tamamen konsantre olmak için daha fazla mahremiyete ihtiyacım olduğu ortaya çıkabilir."

Küçük bir selam daha veriyor, bu seferki sadece benim için. "Doğal olarak, tedaviye müdahale etmek istemeyiz. Sadece söyleyin yeter. İş o noktaya gelirse diye bir oda hazırlayacağım. İşte, size aşağıya kadar eşlik edeceğim."

Yanındaki iki fae'ye hızlı bir hareket yapıyor, onlar da kanatlarını çırparak havaya sıçırıyor ve aşağıdaki binalara doğru süzülüyorlar, muhtemelen o odayı hazırlamak için... ve belki de gösterinin başladığı haberini yaymak için? Endişe ensemdeki tüyleri diken diken ediyor ama lord sarayına giden yolu gösterirken mümkün olduğunca sakın kalmaya çalışıyorum.

Her nasılsa bu kış diyarında ahşabın altın rengi bile serin bir his veriyor. İçerideki havada keskin bir özsu kokusu asılı duruyor. Lord, binanın derinliklerinde kayanın içine doğru inen spiral bir merdivene doğru adım atıyor.

Ahşap basamaklar ilk birkaç düzineden sonra yerini taş bırakıyor. Hava serinliyor ama tenime dokunmuyor. Parlayan kuvars damarları soluk gri kayanın içinden geçerek geçidimizi aydınlatıyor. Tırabzanı sıkıca kavriyorum ve çarpık ayağımı olabildiğince sabit bir şekilde indiriyorum.

Sonunda köyün ortak alanına açılan kısa bir salona ulaşıyoruz. Taşın farklı tonu dışında, alan biraz daha küçük olsa da Corwin'in sürüsünün ortak alanına çok benziyor. Alanın kenarlarında kış ekinleri ve inşaatın ortasındaki projeler duruyor, ancak yüksek, kubbeli tavanlı merkezin etrafında toplanmak için içeri akan fae tarafından hızla gizleniyorlar.

Bu kubbenin altına yastıklı bir sandalye yerleştirilmiş, sandalyenin yanında iki fae duruyor ve bir kadın sandalyeye oturmuş. Etrafında dolaşan büyülü ateş topları sadece onun lanetli durumunu vurguluyor. Koyu renk saçlarının arasında kırağı çizgileri dalgalanıyor ve teni şimdiden ince buzların arasından görünen bir göl gibi koyu grimsi mavi bir renge bürünmüş.

Omuzları kamburlaşmış, başı garip bir açıyla öne doğru sertçe eğilmiş. Lanetin etkisi onu o kadar değiştirmiş ki

onu yakalamadan önce genç ya da yaşlıydı.

Göğsüm daralıyor. Oturduğu yere doğru yürüyorum, Corwin ve sürünün efendisi yolun sadece bir kısmını takip ediyor. Son birkaç adımda tek başımayım. Kadına göz kulak olan fae'ler bile kısa bir mesafe geri çekildiler. Ama onlar bana burada, ortak alanın ortasında bolca yer verirken, etrafımdaki kalabalıktan düzinelerce bakış bana sabitlenmiş durumda. Bütün sürü gelmiş olmalı.

Kocaman odaya sessizlik çöküyor. Bir nefes çekiyorum ve lanetli kadına odaklanıyorum. Donmuş gözlerle bana bakıyor, ağzı daha önce olduğundan daha da acılı bir şekle bürünmüş.

"Seni soğuktan kurtarmak için elimden geleni yapacağım," diyorum ona. Kalabalıktan birinin nefesi kesiliyor ve bir başkası onu susturuyor. Seyircilerin farkındalığını yok etmek için elimden geleni yapıyorum ve ekliyorum: "Başına bunlar geldiği için çok üzgünüm. Kimse bunu hak etmiyor."

Artık bunu daha önce bilerek yaptığım için, gözlerimi yaşartacak düşünceleri aklıma getirmek daha kolay. Bu kadının, annemin benden ve Jamie'den koparıldığı gibi koparılacağı çocukları olabilir. August'un annesinin ölümüne tanık olmak zorunda kalması gibi, o çocuklar da şu anda olanları izliyor olabilir. Soğuk onu, Aerik'in kafesine kapatıldığında gün ışığını bir daha görüp göremeyeceğimi bilmeden hissettiğim kadar çaresiz hissettiriyor.

Bir an yaşıyor ve gülüyordu, bir an sonra ise ölüm yüzüne bakıyordu. Yarım bırakmış olabileceği şeyleri yapmak için neredeyse hiç zamanı yok. Her şey elinden alınmadan önce son birkaç mutluluk günü geçirme şansı bile yok.

Gözlerimin arkasında bir yanık oluşmaya başlıyor. Yüzümü ellerimle kapatarak ondan uzaklaşıyorum, böylece gözyaşlarım izleyen kalabalığa da belli olmuyor.

Annemin bir daha asla çocuklarıyla birlikte olamayacağını, onların büyüdüğünü göremeyeceğini bilseydi ne hissedeceğini hayal ediyorum - onsuz bu kadar çok eziyetle karşılaşacaklarını. Bu kadının sahip olabileceği ve lanetin ondan kopardığı tüm umutları ve hayalleri düşünüyorum.

Her şeyini kaybetmenin nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Gözyaşlarım süzülürken onları yanaklarımdan siliyorum, nem parmaklarımı serinletiyor. Sonra özür dileyen bir gülümsemeyle kadına dönüyorum. Bana bakıyor ama ifadesindeki gerginliğin ne kadarının lanetin sertliğinden, ne kadarının da gerçekten ürkmüş olmasından kaynaklandığını anlayamıyorum

gösterdiğim duygularla. Şimdiye kadar buradaki herkes tedavimin ne içerdiğini duymuş olmalı.

Ona uzanıyorum ve gözyaşlarımla ıslanmış parmaklarımı yanağında gezdiriyorum.

Teninin soğğunun parmak uçlarıma sızdığı o ilk anda, soğğun geçmeyebileceği düşüncesiyle nabzım hızlanıyor. Ama bu asla hemen gerçekleşmez.

Elimin altında bir sıcaklık lekesi oluşurken, "Yaşaman gereken tüm hayata sahip olmanı istiyorum," diyorum.

Sıcaklık yüzüne ve vücudunun geri kalanına yayılıyor, mavimsi gölge ve donma onun ardından kayboluyor. Çekingen bir şekilde duruşunu daha da dikleştiriyor. Hafif bir tıkırtıyla nefes alıyor ve sonra daha net bir şekilde tekrar nefes alıyor.

Dudaklarından neşeli bir kıkırdama dökülüyor. Bana sırtıyor. "Soğuk gitti. İliklerime kadar işlemişt ve şimdi her şey yeniden sıcak."

Kendi sevincim içimi kaplıyor. Kendimi ona sırtırken buluyorum, odadaki diğer kişilerin farkında bile değilim. "Size yardım edebildiğime çok sevindim."

Şaşırtıcı bir şekilde, eli benimkini kavramak için fırladı. Tedavi etmeye çalıştığım diğer fae'lerin hiçbirisi fiziksel bir minnettarlık jesti göstermemişti. Parmaklarımı sıkıyor ve daha yumuşak bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Kalbin bizim için kutsadığı kişi tarafından kutsanmış olmak bir onurdur."

Bu söze nasıl cevap vereceğimden emin değilim. Kelimeler göğsümde garip bir titreme yaratıyor. Sonra daha önce sandalyenin yanında duran fae'ler kadının ayağa kalkmasını sağlamak için ileri doğru hareket ediyor ve ben de geri çekiliyorum.

Corwin bana arkamdan yaklaşıyor ve ellerini omuzlarıma koyuyor. *İşte böyle. Artık ustalaştın. Sen bizimle birlikteyken lanet başka birini ele geçiremeyecek.*

Bu ifadenin getirdiği baskıya rağmen, o anda sadece işe yaradığı için rahatladım. Bugün kimseyi hayal kırıklığına uğratmadım - en azından bildiğim kadarıyla.

Sonra yüksek tavanda yankılanan bir ses duyulur. "Kalbi kutsanmış insana tüm şükran ve lütuflar!"

Başımı konuşmacıya doğru çevirdiğimde, başka sesler de hevesli bir onay korusuyla yükseliyor. Kalabalık bize doğru ilerliyor, en yakındaki figürler en az benim kadar Corwin'in de yararına olduğundan emin olduğum saygılı bir mesafeyi koruyor ama öncekinden çok daha fazla yaklaşıyorlar. Benden sadece birkaç adım ötede duruyorlar, gözleri fal taşı gibi açılmış bir şekilde beni süzüyorlar.

Onların bakışları altında yüzüm kızarıyor. Ama bakışlarında her şeyden çok şaşkınlık var. "Kalbi kutsanmış insan," diye mırıldanıyor birkaçı, daha önceki sesin kullandığı ifadeyi kullanarak.

Genç bir kadın biraz daha yaklaşıyor, utangaç bir duruşu var. "Leydi Talia, Vinma'ya yaptığınız gibi yanağıma dokunur musunuz? Eğer kutsamanızı alabilirsem, belki..." Ellerine bakıyor, gücümün onun için yapabileceğini düşündüğü şeyden çekiniyor.

Ben şaşkınlığımla el yordamıyla kelimeleri ararken Corwin konuşuyor. "Talia'nın dokunuşunun kendi içinde bir büyüğü yok. Henüz gerçekleşmemiş bir laneti engelleyemez ya da başka bir şey yapamaz."

"Ama -Kalp onun üzerinde o kadar parlak parlıyor ki- laneti yenmek için seçtiği kişiye o kadar yakın olmak isterdim." Bana tekrar bakıyor, gözleri umutla parlıyor.

Durum beni ne kadar şaşkına çevirmiş olsa da, içimden hayır demek gelmiyor. "Pekâlâ."

Elimi uzatıyorum ve o da beni karşılamak için öne doğru eğiliyor. Parmaklarım tenini zar zor sıyrıyor. Sanki ona büyük bir hediye vermişim gibi gülümseyerek geri çekiliyor. Hemen birkaç kişi daha öne doğru itilmeye başladı ve onları da "kutsamamı" istediler.

Bunun olacağı hakkında bir fikrin var mıydı? Corwin'e elimi isteyen her fae'ye uzatırken soruyorum.

Hayır. Hiç aklıma gelmemişti... Sanırım törendeki iyileştirme, her ne kadar öyle olmasını istememiş olsak da, büyük bir gösteriydi. Ve halkım uzun zamandır bu lanetten muzdarip; neredeyse herkes bir arkadaşını ya da ailesini olmasa bile en azından bir tanıdığını bu lanet yüzünden kaybetti. Ona bakmadığım halde gülümsediğini hissediyorum. Seni bir kurtarıcı olarak görmeye başlıyorsa, onları suçladığımı söyleyemem. Güçlerinin sınırlarını anladıklarından emin olduğumuz sürece, bir zarar görmüyorum.

Ben de öyle, ama bu benim için de pek kolay değil.

Bana yaklaşmayı kesmeden önce en az iki düzine fae'nin yanağına dokunmuş olmalıyım. El sallayarak veda ettiğimde, daha da fazla ses bana teşekkürlerini ve diğer iyi dileklerini iletiyor. Arabaya ulaştığımızda, tüm sürü bizi uğurlamak için tekrar teraslarına çıkmış gibi görünüyor. Tekrar el sallıyorum, kalbim bir şekilde kabarıyor ama aynı zamanda ağırlaşıyor.

İlk defa sevgililerimin dışında bir Fae beni kendi türleri kadar değerli görüyor. Bu hem heyecan verici hem de güven verici.

Sorun şu ki, bu yeni hayranlığın ardından ne kadar çok beklentinin geleceğini merak etmekten kendimi alamıyorum.

ALTINCI BÖLÜM

Sylas

Nefesimi tutarak ve gerçek ismi alçak sesle söyleyerek, şekillendirdiğim ahşabın genişlemesini ve odanın duvarlarını doldurmasını sağlıyorum. Yavaş, odaklanmış bir çalışma ve sınır kalesinin inşasına ara vermeden eklediğim birkaç saatin ardından şakaklarımda bir baş ağrısı oluşmaya başlıyor. Corwin ve benim hazırladığımız planları tamamlamaya o kadar yakınız ki, projeye ayırabileceğim hiçbir anı boşa harcamak istemiyorum.

Geri çekilip binanın dışını inceliyor ve omuzlarımı silkiyorum. Whitt, kalenin diğer ucundaki bir odaya detaylar eklediği alanın karşısından bana başıyla selam veriyor.

En azından artık sınırın puslu havasında çalışmak zorunda kalmıyoruz. Yapının en uzak noktaları artık yaz tarafındaki çimenlik alana yayılıyor.

Ayak seslerinin hışırtısı ve bir boğazın temizlenmesiyle, nöbetçilerimizden birinin çimlerin üzerinden bana doğru yürüdüğünü görmek için dönüyorum. Eğilerek selam verdi. "Lordum, Lord Tristan geldi ve sizinle konuşmak istiyor."

Harika. Başımın daha da ağrımını dört gözle bekleyebilirim.

Nöbetçinin önünde yüzümü buruşturmamayı başarıyorum ama bu neredeyse imkansız. "Ona Hearth-by-the-Heart'ın şatosunun ön salonuna kadar eşlik edebilir ve birazdan yanında olacağımı söyleyebilirsin."

Whitt beni izliyor, keskin kulaklarıyla konuşmayı takip ediyor. Gözlerini yakaladığımda bana sorgulayıcı bir bakış attı.

Başımı sallıyorum. Tristan'ın onunla konuşurken desteğe ihtiyaç duyduğumu düşünmesini istemem. Bu bölgenin eski baş lordu olan kuzeniyle yaptığı onca komplodan sonra, bende kendimi ve halkımı savunma yeteneğime olan güvenimden başka bir şey görmesini istemiyorum.

Büyü yapmanın yorgunluğunu üzerimden atmak için bir an duruyorum, ılık temiz havayı içime çekiyorum ve sonra bu uyuz yaramazın bugün benden ne istediğini görmek için kendi alanımın kalesine doğru ilerliyorum.

Tristan odadaki birçok sandalyeye rağmen oturmaya zahmet etmedi. Yan masalardan birinin yanında duruyor, soluk, nane yeşili saçları gözlerini gölgelemek için öne düşüyor ve komşu bölgelerden birinden bir hanımefendinin hediyesi olan bir vazoyu inceliyor. Muhtemelen Talia'ya olan bağlılığımı ilan ettiğim için benimle ilgili umutları kırılmış bir hanımefendi, ama profesyonelliğin ötesinde herhangi bir ilgiyi teşvik etmedim, bu yüzden davranışımı suçlayamaz.

Girişimi görünce genç lord döndü. Onu hafife almak, Ambrose'dan daha az tehdit oluşturduğunu düşünmek kolay olurdu. Vücudu daha ince, yüz hatları daha narin. Ama duruşundan kin fişkırıyor ve geçmişte çeşitli konulardaki düşüncelerini ona karşı temkinli olmak için yeterince duydum. Fiziksel güç, bir adamın sunabileceği en kötü tehdit olmaktan çok uzaktır.

Ses tonu sertleşiyor. "Önemli bir işinizin ortasında sizi böldüysem özür dilerim lordum. Benimle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim."

Öfkemi tutuyorum. Kelimeleri söylemeden, sınır kalemizin inşasının ne kadar *önemsiz* olduğunu düşündüğünü ve bu konuda hiç üzgün olmadığını açıkça belirtti. Ama bu yorumu olduğu gibi kabul etmek daha kolay.

"Ben tüm halkıma hizmet etmek için buradayım," diye cevap veriyorum. Benden önceki adam gibi sefil serserilere bile. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sizin için ne yapabilirim, Lord Tristan?"

Devam etmeden önce dudaklarını büzüyor. "Baş Lord Ambrose'un çok sayıda malı mülkü vardı. Şüpheli eylemleri nedeniyle bunlara mevcut baş lordlar tarafından el konulduğunun farkındayım. Ancak onun akrabası olarak, bir süredir ailemize ait olan ve benim için sizden daha değerli olan birkaç eşyayı talep edebileceğimi umuyordum."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Ambrose'un kalesini yıkmayı haftalar önce bitirdik. Neden bundan şimdi bahsediyorsun?"

Tristan ellerini iki yana açar. "Ölümünün koşulları göz önüne alındığında, size ve diğer baş lordlara bir karar vermeniz için zaman tanımanın daha saygılı olacağını düşündüm.

önce onun eşyaları hakkında kendi değerlendirmenizi yapın."

Baş Lord Donovan'ı suçlayıp öldürmeye teşebbüs etmeyi ve sonunda neredeyse aynısını bana yapmayı içeren koşullar. Sıkıca gülümsüyorum. Ambrose'un eşyalarının çoğu, Unseelie'lere karşı yürütmek istediği savaşa hazırlık olarak biriktirdiği, Fae yasalarınca yasaklanmış eser ve aletlerden oluşan yasadışı bir koleksiyonun parçasıydı. Kuzeninin bundan ne kadar haberdar olduğunu bilmiyorum ama ona bilmediği detayları anlatacak değilim.

"Daha küçük eşyaların çoğunu çantasının arasına dağıttık," diyorum. "Ne yapacağıma henüz karar vermediğim bazı eşyalarım hâlâ duruyor. Toplamayı umduğunuz eşyaları tarif ederseniz, hâlâ burada olup olmadıklarını kontrol ederim."

"Kendim aramayı tercih ederim," diyor Tristan, omurgasını daha da dikleştirerek, ama yine de benden sadece yarım baş daha kısa.

Ses tonumu eşit tutuyorum. "Ambrose'un topladığını keşfettiğimiz eşyaların çoğunun niteliği göz önüne alındığında, bunu kendim halletmeyi tercih ederim." Bu adamın, kötü niyetli önemini fark etmediğimiz bir şeyi gizlemek için cebine atmasına ihtimal vermiyorum. İsteddiği her şeyi önce iyice incelemek niyetindeyim.

Tristan'ın dudakları kısıtlanmış bir kaş çatmayla seğiriyor ve donuk gözümün önünde kısa bir görüntü belirliyor; dişlerini göstermiş ve pençelerini serbest bırakmış bana doğru hamle yapıyor. Kıyafetlerine varıncaya kadar aynen şu anda olduğu gibi görünüyor, bu yüzden savunma adrenalininin sarsıntısıyla bile bunun gelecekteki bir saldırının görüntüsü olmadığını biliyorum. Şu anda bana yapmak *istediği* şeyi görüyorum.

Ona ince bir gülümseme daha sunuyorum ve ses tonuma bir parça alaycılık karışmasına izin veriyorum. "Böyle vahşi düşünceler sizin konumunuzdaki bir lorda yakışmaz, özellikle de baş lordlarınızdan birine yöneltmişse."

Tristan sertleşiyor, gözleri hafifçe açılıyor. Talia'dan başka kimseye sihirli gözlerimin sunduğu olağanüstü bakışlardan bahsetmedim ama Tristan'ın onun düşüncelerini nasıl anladığımı bilmesine gerek yok. En iyisi, normal duyularımla bu kadar algılayıcı olduğumu varsayıyor.

"Ne demek istediğinizi anlamadım," diyor.

"Kötü niyetin ortaya çıkmasının bir yolu vardır." Bu konuda bir şey söylemeyince çenemi ona doğru kaldırıyorum. "Aradığın bu yadigârların ne olduğunu söyleyecek misin, söylemeyecek misin? Şu anda onları görebilirim." Ve umarım onu uzun hayatımızın geri kalanı boyunca etki alanımdan çıkarırım.

Birkaç saniye daha tereddüt ediyor ama bu konuda geri adım atmayacağımı anlamış olmalı. "Büyük büyükbabam tarafından büyük büyükannem için yapılmış, içinde birkaç zümrüt bulunan altın bir kolye var. Zümrütlerin etrafındaki çerçeve asma yaprağına benziyor. Ve kiraz ağacından, inci kakmalı, yaklaşık elim büyüklüğünde bir yapboz kutusu; onu da o yaptı."

İkinci açıklama bir anıyı tetikliyor. "Ambrose'un eşinin kutuyu yanında götürdüğüne inanıyorum. Ona saraydan kendisi için en önemli olan eşyaları toplama şansı verdik." Elbette dikkatli bir gözetim altında. "Bunu onunla konuşmanız gerekecek. Kolyeyi şimdi kontrol edebilirim. Lütfen burada bekleyin. Çalışanlarımdan biri size içecek bir şeyler getirecek, yolculuğunuzdan sonra bunu takdir edeceğinizi tahmin ediyorum."

Odadan çıkarken, dışarıda bekleyen ve kendisine ihtiyaç duyulma ihtimaline karşı dinleyen kadına gizlice bir işaret yapıyorum. Başını sallıyor ve aceleyle mutfağa gidiyor. İki muhafız ben yokken Tristan'a göz kulak olmak için odanın görüş alanına girdiler, onu müdahale edebileceği önemli bir şey içeren bir yere yerleştirdiğimden değil.

Ambrose'un hiçbir saldırı amacı taşımayan ve atmaya kıyamayacağım kadar ince eşyalarını bir kenara ayırdığım depoya girdiğimde burnum kırıışıyor. Ambrose'un tüm sarayına sinmiş olan buruk kokusu hala üzerlerinde dolaşıyor.

Söz konusu kolyeyi bulmak için ürün yelpazesini karıştırmak yalnızca birkaç dakika sürüyor. Çok güzel bir işçilik eseri. Buradaki her şey zaten incelenmişti, ama yine de üzerine büyü sözcükleri mırıldanıyorum, herhangi bir büyü veya diğer gizli özellikler için bir kez daha test ediyorum.

Hiçbir şey yok. Ya Tristan için bu aile yadigârına sahip olmak gerçekten çok anlamlıydı ya da ona bu yadigârı kendisi araması için bir şans vereceğimi ve bu sırada benim bu kadar dikkatle incelememi istemeyeceği başka bir eşyayı cebine atabileceğini umuyordu.

Kolyeyi ipek bir çantaya koyuyorum ve Tristan'ın şu anda paketçimin ona getirdiği duskapple şarabını yudumladığı yere geri götürüyorum. Çantayı açıyor ve kolyeyi kontrol ediyor, sanki istediği kolyenin yerine başka bir biblo koymaya çalışacağını düşünüyormuş gibi.

"Şey," diyor çantayı kemerine bağlarken, "en azından buna sahip olduğuma sevindim. Duyduğum onca hikâyeden sonra, görünüşe göre çok aşık olduğun o insana hediye etmiş olabileceğinden biraz endişelendim."

Sinirlerim otomatik olarak yükseliyor ama sesimi yumuşak tutuyorum. Şu anda beni kasıtlı olarak kışkırtıyor ve hayal kırıklığıma boyun eğerek daha yüksek bir zemin kazanmasına izin vermeyeceğim. "Onu evinden koparmak ve ona bir hayvandan daha iyi davranmak istemeyen bir adama bağlı bir simge veremezdim."

Tristan omuz silkiyor, gözlerinde zalim bir parıltı belirliyor. "Yeterince adil. Kardeşinin işe yaramaz olduğu kanıtlandığına göre, onun bir an önce çocuk sahibi olması için size en iyi dileklerimi sunuyorum lordum. Elimizde ne kadar çok tedavi olursa o kadar iyi olur, eminim tüm halkımız aynı fikirdedir. Ben gidiyorum."

Cevap vermeme fırsat vermeden dönüyor, hiç şüphesiz yaralanmaya hakaret eklemek için. Dişlerimi sıkıyorum, öfkemi dizginlemek için elimden geleni yapmama rağmen dişlerim ortaya çıkıyor. İmalarından dolayı kafasını koparmayı istedim ama o bunu Talia'nın onuruna yapılan bir saldırıdan ziyade Seelie'nin genel refahı için kibar bir dilek olarak çerçeveledi.

Ambrose hala hayattayken, Tristan müstakbel eşimi sadece bir damızlık olarak kullanmamız için bizi zorladı. Onda gördüğü tek değer bu.

Sorun şu ki, yaz fae'lerinin önemli bir kısmının Talia'nın çocuklarının kanlarında aynı gücü taşıma ihtimalinin, onun çocuk sahibi olmama ve ne zaman olacağı konusundaki tercihindan daha önemli olduğuna inanacağı konusunda haklı olabilir. Bu hakareti görmezler çünkü onu Ambrose'un gördüğünden daha fazla bir insan olarak görmezler.

Baş ağrım geri döndü. Aşkımın gerçek bir yuvaya kavuşmasına kadar geçecek zamanı hızlandırmak için sınır kalesine dönme düşüncesi bile moralimi düzeltmiyor.

Talia'nın aramızdaki konumu çok uzun süre istikrarsız kaldı. Onu tüm beklentilerimizin ağırlığından kurtarmak için yapabileceğim başka *bir şey* olmalı. Bu halkımın da yararına olur, onlara laneti sadece bir aylığına değil, sonsuza dek sona erdirecek gerçek bir tedavi bulabilirim.

Kendi başıma bulabildiğim tüm yolları zaten tükettim, ama belki de bu, daha fazla cevap için daha fazla anlayışa sahip olanları zorlamam gerektiği anlamına geliyor.

Zihnimde kıvılcımlanan fikir hızla alevleniyor. Beklemenin bir anlamı olmadığına karar vermeden önce sadece birkaç dakika tartışıyorum, sonuçlarını düşünüyorum.

Salonda çalışanlardan birinin dikkatini çekiyorum. "Whitt'e ve isteyen diğer personelime günün geri kalanında bir keşif gezisine çıktığımı söyleyin. Akşama dönmüş olurum." Acil bir durumda bana nasıl ulaşacaklarını hepsi biliyor.

Bir ardıçtan yarattığım araba, maksimum hız için ince ve küçük. Hedefime doğru hızla ilerlerken arkama yaslanıp yapacağım çağrıyı tam olarak nasıl yapacağımı düşünüyorum.

Normalde büyük bilge Nuldar'a yaklaşıırken, bir mesajla onun dikkatini çekmek ve onayını beklemek beklenir. Ancak her ne kadar yaşlı ve saygın da, ben artık bir baş lordum ve bu çok acil bir mesele Zaten isteyenlere muğlak açıklamalar yapmaktan başka ne ile vakit geçirebilir ki?

Onunla gerçekten konuşurken bu son noktayı atlayacağım. Ama belki de üzerinde duracak ve düşüncelerini karıştıracak daha az zamanı olduğunda daha net bir cevap alabilirim.

Nuldar ormanının kenarında uzanan tarla boş, baş lordlar ve yardımcılarının oluştuğu bir mayetle buraya yaptığım son yolculuktan çok farklı. Salkım söğütlerin sarkık yaprakları güneşin altında parlıyor ve hafif esintiyle dalgalanarak mırıldanıyor. Arabamı durdurur durduramaz içinden fırlıyor ve ağaçların arasından yola koyuluyorum.

Nuldar'ın bütünleştiği ağacın yanına geldiğimde , yine de saygımı göstermek istiyorum. Yaşlı fae, derisi ağacın kabuğunun soluk, gümüşü grisine karışmış, uyuyor gibi görünüyor. Köklerinden birkaç adım ötede diz çöktüğümde, ağaca gömülü yaşlı yüz kıpırdamıyor.

Sonra göz kapakları seğiriyor ve açılıyor. Kadim bilge bana bakıyor, ifadesi anlaşılmaz.

Başımı öne eğiyorum. "Yüce Nuldar, habersiz geldiğim için özür dilerim. Halkımızı etkileyen en ciddi mesele hakkında sizinle konuşmak istiyorum ve çağrımı geciktirmeye dayanamadım. Beni şimdi dinleme nezaketini gösterir misiniz?"

Yaşlı fae uzun bir süre sessiz kalır. Sonra etten çok tahtayı andıran bir sesle boğazını temizliyor. "Konuşabilirsiniz Baş Lord Sylas," diye homurdandı. "Ne cevap verebileceğimi duymak için bekleyin."

Derin nefes alarak kendimi dengeliyorum. "Geçen sefer önünüze getirdiğim insan kadın, Talia, hem Seelie lanetine hem de Unseelie lanetine geçici bir tedavi sunduğunu kanıtladı. Ama attığımız hiçbir adım

Tedaviyi kalıcı hale getirecek herhangi bir yol bulamadık ve Talia ile başka bir taraf arasında bizi başka cevaplara götürecek herhangi bir bağlantı ortaya çıkarmadık."

Sözlerimden emin olmak için duraksadığımda, Nuldar sert bir ses çıkardı. "Sorunuz nedir, baş lord?"

Sadece bir tane alacağım. Benimle konuşmaya istekli olduğu için şanslıyım. Ona çözümün ne olduğunu sormanın bir işe yarayacağından şüpheliyim - benden önce başkaları bunu denedi ve sadece bilmeceler aldılar.

Bazen bir cevabı bulmak için bir yöntem istemek, cevabın kendisini istemekten daha fazlasını başarır. Ve şimdi, Talia ile birlikte, bilgenin cevabını yorumlamamıza yardımcı olacak bu yöntemin daha fazla parçasına sahip olduğumuzu varsaymak zorundayım.

"Şu anda elimizde olanlarla laneti tamamen nasıl sona erdireceğimizi belirlemek için hangi adımları atmalıyız?" Ben soruyorum.

Uzun bir sessizlik daha. Nuldar'ın gözleri kapanıyor. Sonunda beni görmezden gelmeye mi karar verdi?

Sonra gözlerini kırptırıyor ve masmavi gözlerini tekrar bana diyor. "Hiçbir şey yapmana gerek yok," diyor. "Cevap çoktan sana doğru yola çıktı, engellenmezse yakında sana ulaşacak. Ona gelmesi için yer vermek, peşinden koştuktan daha hızlı getirecektir - avlanmaktansa tuzak kurmak daha iyidir. Yalnızca tuzağınızın bir tuzak *olduğundan* ve tuzağa yakalanmış bir başkası olmadığından emin olmalısınız. Eğer tek bir kalbi bile yakalayabilirse, bilmeniz gereken her şeyi size geri getirecektir. İyi hazırlanın."

Bununla birlikte, tamamen hareketsiz kalıyor. Tek söyleyeceğinin bu olduğundan emin olana kadar diz çökerek bekliyorum. Sonra başımı bir kez daha eğerek doğruluyorum. "Bilgelik dolu sözleriniz için teşekkür ederim, saygıdeğer bilge."

Aceleyle arabama dönüyorum, kafamda onun beyanını tekrarlıyorum, ruhum huzursuz. Whitt'in bu tuzaklardan ne anladığını görmem gerekecek, ama ilk kısım yeterince açıktı - sadece hoşuma gitmiyor.

Laneti sona erdirmenin en hızlı yolu hiçbir şey yapmamak ve gökten bir çözüm yağmasını beklemek mi? Nuldar cevabı yakında alacağımızı söyledi, ama o kadar yaşlı bir fae için bu kelime göreceli. Onlarca yıl daha demek istemiş olabilir.

Ancak Nuldar'ın söyledikleri doğruysa, cevapları kendi başımıza aramak için yapacağımız her şey bizi halkımızı iyileştirmeye yaklaştırmak yerine onları bizden daha da uzaklaştırabilir.

YEDİNCİ BÖLÜM

Talia

Bu, fae diyarının sınırlarındaki sisle kaplı bölgeye sadece ikinci gelişim ve da ilki kadar ürkütücü buluyorum. Serin sis, dallarını o kadar geniş açmış ağaçların arasından süzülüyor ki, tepelerindeki yapraklara sadece sessiz güneş ışığı nüfuz ediyor. Aslında gün ortası olmasına rağmen ormana alacakaranlık hissi veriyor. Orada burada, uzaktan gelen hışırtı sesleri kulaklarıma ulaşıyor.

Parmaklarım August'un koluna dolanmak, bu lanetli arazide ilerlerken ona tutunmak için kaşınıyor, ama hızla savunmaya geçmesi gerekirse yoluna çıkmak istemiyorum. Vahşi yaratıklar tıpkı kış diyarlarında olduğu gibi yaz diyarının sınırlarında da kol geziyor. Hançerim kalçamdaki kılıfında ama bu konuda pek de uzman sayılmam.

Onun ve baş lordların insan dünyasına ikinci seyahatim için gönderdiği Unseelie temsilcisinin arasında yürüyorum: Laoni'nin dolunay gecesi keskin nişancılık yaptığını gördüğüm insana benzer kulakları olan muhafız. Artık ne beklememiz gerektiği konusunda daha net bir fikrimiz olduğuna göre, her iki taraf da insan gibi görünebilecek bir fae göndermenin daha iyi olacağı konusunda hemfikir. Eğer bizi görünmez kılan büyüden bir sebepten dolayı kurtulmamız gerekirse, nasıl göründükleri konusunda o kadar dikkatli olmak zorunda kalmayacaklar.

Kendisini bize Kesral olarak tanıtan muhafız, saçaklı ormanın derinliklerine bakıyor, nemli esinti daha önce olduğu gibi koyu kahverengi saçlarını bağladığı kısa atkuyruğunu karıştırıyor. Burada duruşu kendinden emin, ifadesi temkinli ama özellikle gergin değil. Biraz temkinli görünüyordu

August'u buraya arabayla getirdik, ama sonunda August'un en sevdiği konular olan yemek ve savaş stratejileri üzerine biraz sohbet edecek kadar rahatlamıştı.

Laoni'nin ona karşı düşmanlığını açıklayacak bir şey görmedim. Sadece diğer çalışanlarından daha az Fae kanı taşıdığı için mi? Ona bu görevi verecek kadar güveniyordu. Yoksa insan dünyasına yaptığım yolculuk için onu bir tür olarak göndermek aklındaki bir ceza mı?

Bu soruların hiçbirini sormak doğru gelmiyor ama merak beni kaşındırıyor.

August iki ağaç gövdesi arasındaki daha kalın bir karanlıkta duruyor. Neredeyse sıvı bir dokuyla parıldıyor, tıpkı Whitt'in aylar önce bana dünyalar arasındaki portalları tarif ettiği gibi.

August yaklaşp bir kokluyor, sonra başını sallıyor. Bizi Jamie'nin evinden çok da uzak olmayan parka götürecek olanın bu genel alanda olduğunu biliyoruz, ama görünüşe göre portallar bazen biraz yer değiştiriyor. Daha önce birkaç tanesini kontrol etmiş ama bulamamış.

"Çok uzun sürmez," diye bizi temin ediyor. "Bu neredeyse doğrudu."

Kesral kulağa eğlenmiş gibi gelen bir homurtu çıkarıyor. "Yolculuk yapmak hiçbir zaman kesin bir bilim olmadı, değil mi?"

Bu söz bana karşı koyamayacağım bir fırsat verdi. Ona bakıyorum, tepkisini dikkatle izliyorum. "İnsan dünyasına sık sık seyahat eder misin?"

Omuz silkiyor, bakışları hâlâ etrafımızdaki ormanı tehditlere karşı tarıyor. "Kış tarafında tabii ki. Baş Lord Laoni o topraklardan bir şey istediğinde, genellikle bana sorar."

"Çünkü ortama uyum sağlayabiliyorsun." Duraklıyorum ve sonra girişimde bulunuyorum, "Ebeveynlerinden biri insan mıydı? August'un annesi öyleydi. Ve tabii ki benimkilerin ikisi de." Dilimi ısııyorum, soruyu daha az garip hale getirmek için beceriksizce yaptığım girişimde yanaklarım kızarıyor. Başarılı olduğumu sanmıyorum.

Kesral sadece kıkırdıyor, sesin sıcaklığı beni tekrar rahatlatıyor. "Bunu söylemek o kadar da zor değil sanırım." Parmaklarını kulaklarından birinin kıvrımında gezdiriyor. "Benim kanımdan babam. Annem bir çocuk sahibi olmayı çok istiyormuş ve eşiyle uzun süre çocuk sahibi olamayınca, uygun bir zamanda kendine uygun bir insan aramaya karar vermişler. Ve işte buradayım. Yine de onu bunun dışında bir baba olarak görmüyorum. Benim gerçek babam beni yetiştiren kişidir."

Bu konuda yeterince kolay konuşuyor ve sanırım hikayesi August'un ki kadar trajik olmadığına daha kolay oluyor.

"Bu her iki diyarda da oldukça yaygın," diyor August, bir sonraki geçide giden yolu göstererek. "Eğer Fae'ler Sisler'den çıkıp orada burada bir insanla aşk yaşamasaydı, sayımız çok daha az olurdu."

Kesral kendi kendine mırıldanıyor. Sesi sanki bir sonraki sözlerinin duyulmasını istediğinden tam olarak emin değilmiş gibi düşünüyor. "Ne yazık ki akrabalarımızdan daha fazlası bu gerçeğin farkında değil."

Bakışlarım tekrar ona yöneldi. Ağzımdan çıkarmadan önce bir an için bir sonraki kelimelerimle boğuşuyorum. "Diğer fae'ler sana bu yüzden mi kötü davranıyor - mirasın yüzünden mi?"

Yüz ifadesi sertleşiyor, belki de çok fazla şey söylediği korkusuyla. "Ben kötü demezdim. Sadece bazen biraz farklı. Eminim bizimle geçirdiğin süre boyunca insanoğlu hakkındaki farklı görüşlerin bazılarını tecrübe etmişsindir, gerçi Baş Lord Corwin onlara karşı yumuşak başlı olmasıyla bilinir."

Yumuşak kalpli diyecekti. Kesral'ın Laoni'nin Corwin'den çok daha aşağılayıcı terimlerle şikâyet ettiğine kulak misafiri olduğuna bahse girerim ki, bundan rahatsız olmama izin vermeyeceğim.

"Bu farklı," diyorum. "Ben tamamen insanım, birkaç beklenmedik gücüm olsa bile - sen de dahil olmak üzere herhangi bir fae'nin yapabilecekleriyle karşılaştırıldığında hiçbir şey olmayan güçler. Ve demek istediğim, senin mirasın o kadar da büyük bir fark yaratmıyor. August bir baş lordun kadrosunda sorunsuzca hizmet edebilir."

Sevgilim omzunun üzerinden bana çarpık bir gülümseme fırlatıyor. "Oh, bu konuda mırıldanacak birkaç kişi var, sana söz veriyorum. Ve sadece bir fae değil, gerçek kanlı bir lord olan bir babaya sahip olduğum için biraz takdir görüyorum. Kesral'ın benden daha zor zamanlar geçirdiğini tahmin ediyorum, eğer kış diyarı bu açıdan yaza çok benziyorsa."

Kesral'ın ağzının bükülmesine bakılırsa August haklı olmalı. Diğer adam bir süre sessiz kalır. Sonra şöyle der: "Lordumun zümresinin bir parçası olmayı asla arzulamayacağımdan eminim. Sürüsü içindeki yerim konusunda net. Onun yönetimini bana verilen şekillerde desteklemekten onur duyarım."

Laoni'nin ona karşı olan sert tavrını sormak istiyorum ama teklif ettiği geçici dostluğu aşmadan nasıl yapacağımdan emin değilim. Belki de bu sadece damarlarında ne kadar insan kanı dolaştığıyla ilgilidir.

Eğer öz babasına rağmen hala çok fazla fae olan bir fae adamla böyleyse, bölgesine getirdiği insan hizmetkarlara nasıl davranıyor? Peki ya diğer kış lordları?

Benim dışımda Corwin'den başka birinin insanlarla nasıl etkileşime girdiğini görme şansım olmadı ve hizmetkârlarına karşı kesinlikle alışılmadık bir şekilde düşünceli olduğunu söyleyebilirim. Sylas onunla birlikte olduğum süre boyunca hiç insan hizmetkâr tutmadı... çünkü eski kayınbiraderinin Kellan hâlâ etraftayken onlara yapacaklarından korkuyordu.

Fae'leri lanetlerinden kurtarmaya o kadar odaklanmışım ki, burada yardımına ihtiyaç duyabilecek diğer insanları hiç düşünmedim. Eğer kalıcı olarak ayrılırsam, fae tarafından kaçırılan diğer insanlar için konuşmayı düşünecek kim kalacak?

Bu soru beni başka bir yöne çeken bir pranga gibi geliyor. Bu endişeleri elimden geldiğince bir kenara itip sisin içinden ilerliyorum.

Sonra August durduğu geçitte zafer nidaları atıyor. Kardeşimi tekrar görme ihtiyacım dışında her şey bir kenara bırakarak aceleyle yanına gittim.

Bu yolculuğu yapmak istememin tek nedeni şu anda nasıl yaşadığını daha iyi anlamaktı. Geçen sefer sadece bir göz atabildim. Şu anki durumu hakkında bu kadar az şey bilirken bana en çok nerede ihtiyaç duyulduğuna, kime ne kadar borçlu olduğuma nasıl karar verebilirim? Beni çekiştiren tüm sorumluluklar arasında bir seçim yapmak zorunda kalacaksam, bu bilinçli bir seçim olsa iyi olur.

August elini bana uzatıyor, ben de parmaklarımı onunkilere doluyorum. Birlikte geçitten geçerken, Kesral arkamızdan geliyor.

Bu geziyi karşılaştırabileceğim en yakın deneyim, bir ayna labirentindeki bir salonda yürümek. Hava tamamen durgun olmasına rağmen etrafımdaki manzara sanki suda dalgalanıyormuş gibi parlıyor ve dalgalanıyor. Geçen sefer yaptığım gibi bir an için gözlerimi kapatmaktan kendimi alamıyorum, baş dönmesi düşüncelerimi dağıtıyor.

Tekrar açtığımda, parktaki çimlere adım atıyoruz. Dalgalı izlenimin kaldığı birkaç fidanın arasında küçük bir açıklık var. O sınırın ötesine geçene kadar insanlar tarafından algılanamayacağız.

August gizleme büyüsunü etrafımıza sarmak için kelimeleri söylüyor. Bugün erken saatlerde Whitt'le pratik yapıyordu ve şimdi daha emin bir şekilde havaya doğru hareket ediyor. Kısa bir karıncalanma tenimi sarıyor ve sonra kayboluyor.

"Pekâlâ," diyor sonuçtan memnun görünerek ve Kesral'a başını sallıyor. "Talia'nın kardeşinin yerini ilk bulan keşif ekibinden biriydin - yolu hatırlıyorsundur herhalde?"

"Evet, ana ikametgahı gibi görünen ev buranın kuzeyinde." Kesral yola koyuluyor, biz de onun arkasına takılıyoruz ve artık onun önden gitmesine izin veriyoruz.

Günün hangi saatinde dışarı çıkacağımızı tam olarak tahmin edemedik ama havadaki artan sıcaklık ve güneşin konumu sabahın geç saatleri olduğunu gösteriyor. Eğer hafta içi bir günse Jamie ve kuzenlerimiz okulda, teyzemiz ve eniştemiz de işte olacaklar, bu yüzden umarım onun şu anki evini kesintiye uğramadan ya da keşfetmeden keşfedebiliriz.

Parkın ötesindeki sokaklara ulaştığımızda Kesral hızını artırıyor ve ben de kendimi onun peşinden sürüklüyorum, topallığım daha da belirginleşiyor. Çarpık kavisten ayak bileğime doğru bir ağrı yayılmaya başlıyor. August bana endişeli bir bakış atıyor ve beni taşımayı teklif etme dürtüsüyle mücadele ettiğini söyleyebilirim. Şirketin önünde beni utandırmak istemiyor.

Elini tekrar uzatıp sıkıyorum, ona ihtiyacım olursa söyleyeceğime dair sessiz bir güvence.

Kesral'in bizi getirdiği ev, zihnimin derinliklerinde bir yerlerde küçük bir anı akoruna çarpıyor. Bir ömür boyu -ya da bir düzineden fazla yıl önce- ailem bizi Becca Teyze ve Walter Amca'yı ziyaret etmek için buraya getirmişti. Sanırım o zamanlar eve yeni taşınmışlardı? Hafızam oldukça bulanık. Sadece hafta sonu için buradaydık. Babamla Becca Teyze'nin arası bundan birkaç yıl önce açılmıştı ve pek konuşmuyorlardı; ortamın hâlâ gergin olduğunu hatırlıyorum.

Kederli ve yaralı oğlunu aniden yanına almak konusunda ne hissediyordu?

Komşu evlerin görüş alanının dışında kalan arka kapıya gidiyoruz. August evde kimsenin olmadığını doğrulamak için hızlı bir büyü yapıyor ve ardından Kesral kilidi sihirle açmak için içeri giriyor. Hızlıca içeri giriyoruz.

Güneş ışığı arka kapıdaki pencereden ve kendimizi içinde bulduğumuz mutfaktaki başka bir parlak bölmeden süzülüyor. Biraz dağınık, kahvaltı tabakları lavaboya yığılmış ve bir kutu mısır gevreği tezgahın üzerine bırakılmış, ama August'un dudaklarına bir gülümseme getirecek kadar ev gibi.

Buzdolabına mıknaatlarla iştirilmiş birkaç fotoğraf dikkatimi çekiyor; ikisi teyzem ve eniştemin kendi çocuklarıyla çekilmiş, bir diğesinde ise Jamie de gölün kenarındaki bir iskelede. Hep birlikte yazlık gezisine mi gitmişler?

Fotoğrafta sırtıyor ama yine de biraz üzgün görüldüğü hissinden kurtulamıyorum.

August odada geziniyor, dolapları hevesli bir ilgiyle açıp kapatıyor. Sanırım ortalama bir şehirli ailenin mutfak alışkanlıklarını incelemek için çok fazla şansı olmamış.

"Ellerinde bol miktarda malzeme var gibi görünüyor," diyor. "Ve dün gece iyi pişmiş bir kızarmış tavuk servis ettiklerinin kokusunu alabiliyorum." Dudaklarını öylesine iştahla yalıyor ki kıkırdamak zorunda kalıyorum.

Diğer odaları kontrol etmek için koridordan gizlice geçiyoruz. Küçük çocuklara ait birkaç oyuncak oturma odasının zeminini kaplıyor ve August'un oynamayı sevdiğinden daha yeni görünen bir oyun sistemi televizyon dolabında saklı duruyor. Kuzenlerim üç yatak odasından en büyüğünü paylaşıyor gibi görünüyor, bir dizi ranza ve etrafta daha da fazla oyuncak var. Çok süslü bir şey yok

-Şımarık olduklarını söyleyemem. Peki ya Jamie?

Yatak odası ana salonun karşı tarafında yer alıyor. Whitt bana küçük olduğunu söylemişti ama yine de yatak ve masa ile karşıdaki duvar arasında sadece birkaç metre boşluk olması beni biraz ürküttü.

Havayı, kardeşimle hiç bağdaştıramadığım keskin, narenciye kokusu kaplıyor. Kolonya mı sürmeye başladı? Sanırım onun yaşında bu çok şaşırtıcı olmazdı. Kızları etkilemeyi düşünüyor olmalı.

Görünüşe göre şu anda bir kız arkadaşı var. Duvara yapıştırılmış grup posterlerinin arasında, kolunu açık kahverengi saçlarında mavi çizgiler ve yanaklarında çiller olan güzel bir gence doladığı birkaç basılı fotoğrafını görüyorum. Gülümsemesi rahat ve samimi görünüyor, sanki daha mutlu gibi. İçimdeki sıkışma hissini bir kısmı serbest kalıyor.

Dışlanmış falan değil. Okuldaki o çocuklar onu taciz etmiş olabilir ama o kendisini önemseyen başka insanlar buldu.

Kız arkadaşlarıyla çekilmiş fotoğrafların arasında daha kalabalık bir grupta çekilmiş birkaç fotoğraf da var: Jamie, çilli kız ve birkaç başka erkek ve kız. Hatta birkaç yıl öncesine ait bir Noel fotoğrafı bile var; kuzenleri ona yırtık ambalaj kağıdı yağdırırken gülüyor ve kollarını savunmacı bir şekilde kaldırıyor.

O gerçekten iyi mi? Ait olabileceği bir yer buldu mu, tıpkı benim Fae'ler arasında bulmaya başladığım gibi?

August ve Kesral, araştırmamı yapabilmem için bana yer açmak üzere kapının yanında geri çekildiler. "Aslında her şey oldukça iyi görünüyor," diyorum August'a masaya otururken. Oda küçük olabilir ama Jamie odaya bir hava katmış.

ev duygusu. "Okulda da iyi gidiyor." Masanın kenarında biri B+, diğeri A olan iki ödev duruyor.

Daha fazlasını bulmayı umarak çekmeceleri açıyorum ve bunun yerine bir yığın karakalem eskizle karşılaşyorum. En üstteki Jamie'nin kız arkadaşı, biraz kaba ama tanınabilir. Çocukken karalama yapmayı çok severdi, bu kadar iyi olduğunu bilmiyordum. Onları asmadığına biraz utangaç olmalı.

Kâğıtları kucağıma alıp karıştırmaya başlıyorum. Ellerim titreyerek durduğunda sadece birkaç derinliğe inmiştim.

Dişlerini göstermiş, koyu kürklü bir kurt içindeki bir çift öfkeli göze bakıyorum. İçime öyle güçlü bir anı sarsıntısı gönderiyor ki kalbim bir anda iki kat daha hızlı çarpıyor.

Ve August'un duyabileceği kadar yüksek sesle. Odaya doğru eğilir. "Her şey yolunda mı, tatlım?"

"Evet. Bu sadece bir resim." Ama ne resim. Ve bir sonraki, ve bir sonraki-siyah yaratıklar pençelerini sayfalara geçiriyor, şiddetli pürüzlü çizgiler, bana kanı düşündüren gölgeli su birikintileri. Sertçe yutkunuyorum, parmaklarım titriyor.

Hayır, Jamie geçmişi tamamen geride bırakmadı. Bu çizimlere bakılırsa, benimkinden bile daha kararlı bir şekilde onu takip etmeye devam ediyor. Ama nasıl kurtulacağını bilmiyormuş gibi saklıyor.

Bununla nasıl başa çıkacağını nasıl bilebilirdi? Başkasına açıklamak şöyle dursun, gerçekte ne olduğunu nasıl anlayabilirdi?

Dünyada onun neler yaşadığına dair en ufak bir fikri olan kimse yok... benden başka.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Talia

Kaderimin fae ve yöneticileri için çok önemli olduğunu biliyorum, ama dönüşümüzde bizi bekleyen bu kadar büyük bir karşılama partisi beklemiyordum. Sadece yaz baş lordları ve bazı çalışanları değil, kış baş lordlarının beşi de Hearth-by-the-Heart kalesinin dışında durmuş, August'un arabasının durmasını bekliyorlar.

Önce Sylas ve Corwin'in yüzlerine bakıyorum. İkisi de ifadelerini efendice bir sükûnetle ayarlamış ama Sylas'ı çenesindeki gerginliği okuyacak kadar iyi tanıyorum ve Corwin'in tedirginliği aramızdaki bağ sayesinde bana da geçiyor.

Yolculuğunuzdan sonra biraz soluklanma fırsatı bulana kadar onları oyalamaya çalıştık, diyor. Ama her iki taraftaki diğerleri ısrar etti. Sanırım sonunda bir konuda bu kadar kolay anlaşabildikleri için biraz minnettar olmalıyız?

Hiçbir mizah bu sözleri ısıtmaz. Neler olduğunu anlamak için arabadan dışarı fırlıyorum, ayaklarım yere değdiğinde yalpalıyorum.

"Bir şey mi oldu?" August bana katılırken soruyorum. "Sorun nedir?"

Baş lordlar birbirlerine bakarlar ve Celia konuşur. "Tartışmayı Tabya'ya taşıyalım. Eğer Kalp teklifimize itiraz ederse, bunu orada yapabilir." Sylas'a yönelttiği bakış, *onun* da bu her neyse *ona* itiraz ettiğini gösteriyor.

Ama şimdi tartışmıyor, sadece başını eğiyor. Koyu renk gözleri bakışlarımı yakalıyor, ağzı yüzünü buruşturarak seğiriyor.

Tüm topluluk tarlalar ve orman parçaları boyunca yürüyerek yaz baş lordlarının işlerini yürüttükleri binaya gidiyor. Corwin'e sessizce, *"Eğer yeni bir felaket olursa, şimdi bilmek isterim,"* diyorum, midem düğümleniyor.

Yeni bir şey yok, diyor üzüntüyle karışık bir güvence kokusuyla...? *Sadece meslektaşlarımız kardeşinizin sorunlarımıza çözüm olmadığını tespit ettikten sonra bazı yeni sonuçlara vardılar. Senin iyiliğini düşündüklerini iddia ediyorlar ama aslında sorun olarak gördükleri başka bir şeyle uğraştıklarından şüphelenmeden edemiyorum.*

Hangisi?

İç sesi biraz gerginleşiyor. En başta bir insanın herhangi birimize bağlı olması ve bizim bu bağı benimsemiş olmamız. Bir de üstüne üstlük tahmin edilemez yetenekleri olan bir insan.

Bunun beni sevgililerimden ayırmakla bir ilgisi var mı? İçten içe öfkeleniyorum ama altın damarları parıldayan yüksek taş saraya ulaştığımızda yüzümü onlar kadar soğukkanlı tutmaya çalışıyorum.

Büyük merkezi odada, kadro, zümre ve muhafızlar yuvarlak duvarlara doğru geri çekiliyor, merkezde sadece ben ve sekiz baş lord kalıyoruz. Celia'nın dudakları büzülmüş, Donovan'ın alnı sanki hâlâ bu konuda nerede durduğunu çözmeye çalışıyormuş gibi örülmüş. Corwin dışındaki kış baş lordlarından sadece yaşlı Neve belli belirsiz gülümsemesiyle rahat görünüyor. Laoni, Terisse ve Uziah bir otorite havasıyla bana bakıyorlar.

"Kardeşinizi ziyaretten dönmüşsünüz," diyor Laoni lafı dolandırmadan.

Ağırlığımı bir ayağımdan diğerine kaydırıyorum. *"Onu tam olarak ziyaret . Hâlâ hayatta olduğumu bilmiyor. Sadece evini kontrol ediyordum, orada rahat ettiğinden emin olmak için."* Gerçekten rahat olmadığını keşfediyor. Jamie'nin vahşi çizimlerinin anısı gözlerimin önünden geçiyor.

Celia konuyu ele alıyor. *"Bir şekilde ikilemde kaldığınızı anlıyoruz. Kendi dünyanızda sizin için hiçbir şey kalmadığını düşünerek kendinizi burada, Sisler'de aramızda yaşamaya adanmış. Ama şimdi bunun doğru olmadığı ortaya çıktı."*

Laoni'nin geçmişte yapmaya çalıştığı gibi benim Fae'lere olan sadakatimi sorgulayacaklar mı? Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. *"Seni bırakıp gitmem konusunda endişelenmene gerek yok. Kardeşim için ne kadar çok şey yapmam gerektiğinden henüz emin değilim ama lanet konusunda elimden gelen her şekilde yardım etmeye devam edeceğim."*

Terisse başını öne eğiyor. "Peki ya her ikisini de başarmanızı kolaylaştırabilirsek?"

Bana yardım etmeyi teklif etmelerini beklemiyordum. Bir yüzden diğerine ihtiyatla bakıyorum. Corwin sessizliğini koruyor, sadece anlatmak istediklerinin bu kadar uzun sürmesinden duyduğu sabırsızlığı belli ediyor. Kendi kararımı vermem için bana zaman tanımak istiyor - *ne* hakkında?

"Ne şekilde?" Ben soruyorum.

Laoni, "Belli ki Kalp sana bizim yararımıza olacak hediyeler vermeyi uygun görmüş," diyor. "Ama sen insan dünyasında doğdun ve o yaz fae lordunun elinden zalimce kaçırılmasaydın orada kalacaktın. Orası senin gerçek evin. Oraya dönmene ve orada kendine bir hayat kurmana izin verebileceğimize ve aynı zamanda yardımını alabileceğimize inanıyoruz."

Oraya dönmek... kalıcı olarak? Bakışlarım sevgililerime yöneliyor: Syllas ve Corwin etrafımda, August ve Whitt duvarın arkasında. Corwin onun önerisi karşısında içinde hissettiği acıyı gizleyemiyor.

Bu senin seçimin, diyor ses tonunu sabit tutarak. *Bunu özgürce yapabilirsin. Benim için ne kadar önemli olduğunu biliyorsun, ruhum, ama olman gerektiğini hissettiğin yer orasıysa seni dünyandan ve ailenden uzak tutmam.*

Seelie adamlarım da öyle. Corwin'e bağlı olduğumu öğrendiğimizde, kalıcı olarak kış diyarına taşınmak zorunda kalabileceğimi düşündüğümüzde bu kadarını gösterdiler. Ama şimdi -hepimizin bir arada kalmasını sağlayacak bir uzlaşma bulmak için verdiğimiz onca mücadeleden sonra-

Ama bunu düşündüm, değil mi? Sadece ara sıra insanların dünyasını ziyaret etmeyi değil, Jamie'nin iyi olduğundan emin olana kadar en azından birkaç aylığına hatta yıllığına geri dönmeyi. Sadece bunu çok derinlemesine düşünmeme izin vermedim çünkü bunu fae'lere karşı görevlerimle nasıl dengeleyebileceğimi göremedim.

"Peki ya lanet?" Çekinerek söylüyorum. Artık benim içimde bir tedavileri varken bunu tekrar kendi başlarına halletmeye niyetli olamazlar. "Ben burada değilken insanları nasıl iyileştirebilirim?"

Uzziah yaz baş lordlarını işaret eder. "Seelie'nin senin kanına ayda sadece bir gece ihtiyacı var. Bunu sizden alması için birini gönderebilirler - gizlice, böylece ailenizden kimsenin haberi olmaz. Aynı şekilde, lanetimizin yeni kurbanlarını da gözyaşlarınızı sunmanız için size getirebileceğimizi düşünüyoruz. Bu işlem sadece birkaç dakika sürecek gibi görünüyor."

Laoni, sanki bu öneriyi bencil olmayan bir cömertlikle yapıyorlarmış gibi, "Bu bizim açımızdan biraz çaba gerektirecektir," diyor, "ama biz bunu yapmaya hazırız."

Sizi eski yerinize için bu çabayı gösterdim."

İçimde bir şeyler sertleşiyor. Asıl mesele de bu, değil mi? Benim "uygun yerim." O ve iki dalkavuşu Corwin'in bana bu kadar bağlı olmasından hiç hoşlanmadılar ve aynı anda üç Seelie aşığımı bu kadar yakından bağlı kalmamdan daha da az hoşlandıklarına şüphe yok. Ve bahse girerim Celia beni ve hayatına soktuğum tüm karışıklıkları aradan çıkardığı için mutlu olacaktır, bu yüzden onu sadece kanımı veya gözyaşlarımı alma zamanı geldiğinde etkiliyorum.

Kardeşimin benim için ne ifade ettiği umurlarında bile değil. Sadece onu kendi amaçları doğrultusunda kullanmak için bir fırsat daha görüyorlar.

Ama işin kötüsü, yine de bu teklifi kabul etmemem gerektiğinden tam olarak emin değilim. Bugün Jamie'nin odasında gördüklerimden sonra, belki de geri dönmeli ve baş lordların niyetleri ne olursa olsun, *onu* iyileştirmek için gereken süre boyunca onunla yeniden bağlantı kurmalıyım.

Kalın kalın yutkunuyorum. "Bu teklifi yaptığınız için teşekkür ederim. Bunu düşünmek için biraz zamana ihtiyacım var. Bu işe dahil olan herkes için en iyisinin ne olacağından henüz emin değilim. Aceleye gerek yok, değil mi?"

Laoni'nin dudakları büzülür, ama o bir şey söyleyemeden Celia konuşur. "Tabii ki hayır. Biz sadece bu fırsatın var olduğunu bilmenizi istedik, böylece bir endişenizi ortadan kaldırabilirsiniz."

İşler hiç de öyle yürümedi. Şimdi, baş lordların kendi gündemleri olduğunu bildiğim için vermem gereken karar konusunda daha da tedirginim. Şu anda, göz önünde bulundurmam gereken tüm faktörlerin ağırlığı neredeyse boğucu geliyor.

Sylas araya giriyor ve dinleyicilerimizin geri kalanı ilişkimizden haberdar olmadan önce olabileceğinden biraz daha tanıdık bir şekilde elini sırtıma koyuyor. "Talia bugün uzun bir yolculuk yaptı ve dinlenmeye ihtiyacı olacak. Siz teklifinizi yaptınız, şimdi ona bunu düşünmesi için biraz zaman tanıyalım." "Biz de tüm taraflar için en iyi olanı yapmaya çalışıyoruz," dedi Terisse.

Kış baş lordları çekip gitmeden önce diyor ve bence bunu gerçekten kastediyor. Sadece neyin "en iyi" olduğuna dair değerlendirmesine katılmıyorum.

Corwin meslektaşları ayrılırken geride durur. "İyi misin?" diye soruyor ve bakışlarını kısa bir süreliğine Sylas'a çeviriyor. "Yaz diyarında artık senin zamanın olduğunu biliyorum - keşke sınır kalesi çoktan tamamlanmış olsaydı - ama bir şeyleri konuşmak için kalmamı ya da sadece burada olmamı istersen..."

Ve diğer baş lordlara beni diğer sorumluluklarından üstün tuttuğunu düşünmeleri için daha fazla sebep mi vereyim? Bağımız sayesinde diyorum,

ve yüksek sesle iç çekiyorum. Sevgisi beni bir kucak gibi sarıyor ama onu halkından ve krallığından uzak tutmak istemiyorum. Ne de olsa burada beni rahatlatabilecek üç adamım var. "Sanırım gerçekten biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Ama yine de sana ihtiyacım olursa, sana hemen ulaşabileceğimi biliyorum."

"Ve hemen seninle olacağım." Gülümsüyor ve beni şefkatle öpmek için eğiliyor. Ağzının sıcaklığı, öpücükten aldığı zevk ve diğer adamlarımın bizi onaylayarak izlediğini hissetmek, endişelerime rağmen içimde bir heyecan yaratıyor.

Onu önce gömleğini bir saniyeliğine tuttum. *Seni seviyorum. Ben de seni seviyorum. Her şeyi olduğu gibi bunu da atlatacağız.*

O sınıra doğru ilerlerken Syllas beni diğer çıkışlardan birine yönlendiriyor, August ve Whitt de iki yanımızda yerlerini alıyorlar. "Yolculuğun nasıl geçti, ufaklık?" Whitt nazik bir ses tonuyla soruyor. Fae diyarından kalıcı olarak ayrılma fikrimden o da diğerleri kadar memnun olamaz, ama konuyu zorlamayacak kadar nazik.

Nefesimi kesik kesik veriyorum. "Bilmiyorum. Jamie belli ki teyzem ve amcamın yanına oldukça iyi yerleşmiş. Onu aileye kabul etmişler gibi görünüyor ve en azından birkaç arkadaş edinmiş... Ama saldırıyla ilgili anılarından olduğunu düşündüğüm bazı canavar ve diğer karanlık şeylerin buldum. Bunu tam olarak atlatabilmiş değil."

August, "Etkileri de sizi tamamen terk etmedi," diye belirtiyor. "Bu şaşırtıcı değil - travmatik bir şeyin beyne yapışması gibi bir yolu var."

"Ben sadece ona yardım etmek istiyorum. Ama ya kendimi ifşa etmem daha fazla travma ya da başka bir şeyi ortaya çıkarırsa? Bunu bilmek imkansız. Ve hepinizi terk etmek istemiyorum." Alnımı ovuşturuyorum. "Şu anda sanırım sadece uyumak istiyorum. Belki ondan sonra her şey daha net görünür."

August alaycı bir ses tonuyla, "O zaman seni hemen yatağa götürelim," diyor ve muhtemelen saatlerdir istediği gibi beni ağrıyan ayaklarımdan kaldırıyor.

O kadar da önemsemediğim bir protesto sesi çıkarıyorum ve sonra onun kaslı göğsüne yaslanıyorum. Kaleye giden yolun geri kalanında beni benim başarabileceğimden daha hızlı adımlarla taşıyor, kardeşleri de onun hızına ayak uyduruyor. Ama büyük giriş salonuna adım attığımızda ve beni yere bıraktığında, Syllas bana eliyle işaret ediyor.

"Dinlenmeden önce birkaç dakikanızı ayırabilerseniz, öncelikle sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Uzun sürmez."

Başımı salladım. "Tabii ki."

Diğer adamlara bir jest yapmış olmalı, çünkü Sylas'ın çalışma odasına kadar bizi takip etmiyorlar. İçeride, en sevdiğim koltuk haline gelen koltuğa oturmamı işaret ediyor ve masasına gidiyor. Ama masanın arkasına oturmak yerine, çekmecelerden birinden bir şey alıyor ve sonra benimkinin yanındaki sandalyeye oturup, yüzünü bana dönecek şekilde çekiştiriyor.

"Birkaç gün önce yine Nuldar'ı görmeye gittim," diyor.

Ona göz kırpyorum. "Bundan bahsetmemiştin."

"O sırada Corwin'le birlikteydin ve söylediklerinden ne anlam henüz karar vermemiştim. Hâlâ biraz kafa yoruyorum." İç çekiyor, tıpkı benim gibi onun da taşıdığı gerginliğin bir kısmı yüz ifadesine sızmış olmalı. "Belirttiği başlıca şeyler, lanetin çözümünün beklemekten başka bir şey yapmamıza gerek kalmadan bize açık hale gelmesi gerektiği - aslında, onu hızlandırmaya çalışmak, bunun yerine onu engelleyebilir - ama aynı zamanda hazırlıklı olmalıyız."

Nuldar'dan aldığımız ilk cevabı düşününce ağzım çarpık bir gülümsemeye dönüşüyor. "Sanırım *nasıl* hazırlanmamız gerektiğinden bahsetme zahmetine girmedi?"

Sylas da aynı alaycılıkla gülümsüyor. "O yapmadı. Ama herhangi bir zarara karşı genel bir hazırlık olarak atabileceğimiz bazı adımlar olduğunu hissediyorum ve şu ana kadar lanete bağlı olduğun için seni düzgün bir şekilde donatmamızın özellikle önemli olduğunu düşünüyorum. İşte bu yüzden bunu senin için yaptım."

Geniş, yassı bir bilezik gibi bronzdan bir halka uzatıyor, cilalı yüzeyine dekoratif bir çiçek deseni kazınmış. "Tipik aktivitelerinize mümkün olduğunca az müdahale edecek şekilde biçimlendirmeye çalıştım. Bileğinize ya da ayak bileğinize takabilirsiniz. Birden fazla olmasının önemlerine dikkat çekeceğinden endişe etmeseydim her ikisine de birer tane takardım."

Bileziği ondan alıp parmaklarımı pürüzsüz metalin üzerinde gezdiriyorum. Elime sığmayacak kadar dar ama büyüyle genişletebilir ve bileğimi sıkıca sarması için taktıktan sonra tekrar büzülmesini söyleyebilirim.

Oh. Ona bakıyorum ve beni incelediğini görüyorum. "Bu gizli bir silah," diyorum, doğru anlayıp anlamadığımı kontrol ederek. "Bronzun gerçek adını kullanarak onu bir bıçağa ya da acil bir durumda kendimi savunmak için ihtiyaç duyabileceğim başka bir şeye dönüştürebilirim."

"Benim düşüncem de buydu. Fae dostlarım seni sadece ışığın gerçek adını kullanırken gördüler, bileziği hemen ışıkla ilişkilendirmeyecekler.

Potansiyel güçleriniz, özellikle de bir insanın gerçek isimler kullanması bu kadar tuhafken." Sylas elini çenesinde gezdiriyor. "Muhtemelen bu alandaki yeteneklerini ilk öğrendiğimde böyle bir şey vermeliydim ama bu genellikle bizim kullandığımız türden bir strateji değil, o yüzden hemen aklıma gelmedi."

"Şimdi olması hiç olmamasından iyidir." Tuz kesemi taşımayı büyük ölçüde bıraktım -ilk başta oradaki yerimi bulurken Unseelie'yi gücendireceğinden endişelendiğimiz için, şimdi ise yardım için bana gelenleri üzmemek istemediğim için- ve gafil avlanırsam hançerim elimden alınabilir. Ama hiçbir düşman beni tamamen silahsızlandırmak için bir bileziği çıkarması gerektiğini düşünmez.

Jamie'nin çizimlerindeki görüntüler zihnimin gerisinde gizlenirken, gerçek isme güç veren dehşet duygusunu çağırmak kolay oluyor. "*Fee-doom-ace-own*," diye mırıldanıyorum, metal bandın tenimde önce genişleyip sonra daralmasını diliyorum. Bileğimde durduğu zaman, güzel bir bileklikten başka bir şeye benzemiyor. Çoğu fae'nin buna ikinci bir bakış atacağından şüpheliyim.

Neredeyse her zaman yanımda olan Corwin duygum araya girmiyor ama Sylas' karşı duyduğum minnettarlığın belli belirsiz bir izlenimi bağlantımızdan bana doğru süzülüyor. Bir sevgi filizini geri gönderiyorum ve bu hediyeyi sunan adama bakıyorum.

Benim için yaptıklarından sonra, yaz baş lordunun bana karşı olan hislerinden şüphe etmek zor. Yine de, bu kadar güçlü ve kuvvetli bir adamın bana ne olduğunu bu kadar derinden önemsemesine hayranlık duymaktan kendimi alamıyorum. Fae'lerin insanları hor görmesi ya da onlara kötü davranması konusunda hemfikir olmayabilirim ama onunla boy ölçüşemeyeceğim pek çok yönüm olduğunu da biliyorum.

Ama bunların hiçbiri onun için önemli değil. Beni sunabildiklerim için seviyor ve onun için bu, beni dikkatini çekmek için yarışan tüm güzel fae kadınlarından daha iyi bir eş olarak görmesi için yeterli. Beni korudu ve kolladı ama aynı zamanda yapabildiğimde kendimi savunmama izin verecek kadar bana güvendi ve inandı. Bu bileklik o sevginin mükemmel bir sembolü.

Sandalyemden kayıyorum. Sylas bana sarılıyor, beni kucağına çekiyor ve başımı boynunun kıvrımlarına yaslıyor. Topraksı, dumanlı kokusu hiç bu kadar sıcak gelmemiştir.

"Seni seviyorum," diyorum. "Sizi gerçekten terk etmek istemiyorum. Hiçbirinizi. Jamie için olmasaydı, bunu asla düşünmezdim bile. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Sylas sarılışını sıkılaştırıyor, saçlarını okşuyor. Derin baritonu boğuk çıkıyor. ". Ve umarım seni ne kadar sevdiğimi biliyorsundur, Talia. Lanetimizden çok daha fazlasını iyileştirdin. Ama seni sevmenin bir parçası da, yapman gerektiğine inanıyorsan gitmene izin vermektir. Kararını *sana* neyin doğru geldiğine göre ver, geri kalanımızın bu konuda nasıl hisseedeceğine göre değil."

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. "O kadar çok şey var ki... Birbiriyle çatışan o kadar çok şey var ki. Bana güvenen o kadar çok insan var ki, yanlarında olmak istediğim o kadar çok insan var ki."

"Biliyorum. Senin yaptığın seçimin aynısını yapmak zorunda değilim ama bir lord olarak geçirdiğim süre boyunca pek çok zor seçim yaptım. Sürüme, kardeşlerime, krallığın geri kalanına ve hem geçmişteki hem de şimdiki eşime olan sadakatimi dengelemek." Alnıma bir öpücük konduruyor. "Konumunu kıskanmıyorum."

"Daha kolay oluyor mu?" Sormak zorundayım. "Farklı yönlere çekildiğinizde ne yapacağınızı bulmak?"

Uzun bir süre cevabını düşünüyor. "Belki biraz. Hangi durumlarda hangi faktörlerin daha önemli olacağını, hangi fedakârlıkların sizi en az yıpratacağını deneme yanılma yoluyla öğrenirsiniz. Ve belki de sonunda hiç yırtılmamak için uzlaşmanın bir yolunu bulmakta daha iyi olursunuz. Bence bu konuda oldukça becerikli olduğunuzu kanıtladınız bile."

"Hiçbir şey kaybetmemek anlamına gelen bir seçenek düşünmeye çalışıyordum," diye mırıldandım. "Şimdiye kadar hiç şansım olmadı. Aklına bir şey gelirse bana haber ver."

Sylas kıkırdıyor ve başını eğerek dudaklarımı arıyor. Dudaklarımız birbirine karıştığında üzerimdeki baskı tam olarak hafiflemiyor ama bu arada daha iyi bir cevap bulma umuduyla şimdilik bunu bir kenara bırakmak biraz daha kolay geliyor.

Eğer yakında bir tane bulamazsam, diğer baş lordlar gitmem için beni zorlayacaklar mı? Gitmemi kafalarına koyarlarsa hiçbir bilezik beni hepsine karşı savunamaz.

DOKUZUNCU BÖLÜM

Corwin

Güneş solgun yüzünü aydınlatırken ve pembe-mor saçları ışıldarken, eşim muhteşemden başka bir şey değil. Arabanın kenarına yaslanıp üzerinden geçtiğimiz buz gibi ormana bakıyor ve sonra gözlerinde sinsi bir parıltıyla bana dönüyor. "Buranın diyardaki en sevdiğin yerlerden biri olduğunu söylemiştin. O zaman bana göstermen neden bu kadar uzun sürdü?"

Elimle belli belirsiz bir hareket yaparak bu keşif gezisi için oluşturmaya çalıştığım rahat atmosferi sürdürüyorum. "Burası don ateşi ormanı gibi yerlerden daha uzak bir yer. Ve belki de tamamen eşim olduğunda birlikte keşfetmek için birkaç şey saklamak istedim."

Bu söz üzerine Talia'nın dudaklarında beliren hem utangaç hem de sinsi gülümseme, kasıklarıma doğru bir arzu şimşegi gönderiyor. O nasıl bir eş. Kalbim ona bakarken o kadar kabarıyor ki, sevgimin kenarlarında küçük bir korku belirliyor - çok fazla olabileceği, başımı dik tutamayacak kadar ona dalmış olabileceğim düşüncesi.

Özellikle de ona hayal ettiğimden daha erken veda etmek zorunda kalabileceğim bir zamanda.

Ancak bu, gerçekten inandığım bir şeyden değil, onlarca yıllık küçümseme ve yargılayıcı bakışlardan kaynaklanan bir korku. Kendime bunu hatırlatmaya devam etmek zorundayım. Ruhu benimkiyle sarmaş dolaş olan bir kadının haftalardır olmasa da günlerdir ilk kez mutlu ve rahat olduğunu görmenin nesi yanlış olabilir ki? En son ne zaman böyle bir oyunculuk gösterdiğini hatırlamıyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu toplantıdan kurbanı lanetlemeye ve tekrar geri dönmeye koşarak geçirdik.

Sınırdaki Talia'yla buluşmaya gelmeden önce Syllas bana kısa bir mesaj gönderdi ve biz fae'lerin ona yüklediği sorumluluklardan kurtulması için verebileceğim herhangi bir molayı kullanabileceğini söyledi. İçgüdülerinin doğru olduğunu şimdiden söyleyebilirim.

Başlangıçta her parçam Talia'nın sevgisini paylaşma fikrine direniyordu, ancak hayatımızda ona bu kadar değer veren başka erkeklerin olmasının kendi ilişkimize de fayda sağladığı ortaya çıktı. Şimdi, onun mutluluğuna olan katkılarını kaybetmekten nefret ediyorum.

Ama bugün sadece bizimle ilgili olabilir. Tüm acil sorumluluklarımı vaktinden önce hallettim ve ekibim ben dönene kadar ortaya çıkan yeni halledebilir. Halkımdan bir başkası lanete kurban gitse bile, bu onları hemen hazır olmamızı gerektirecek kadar çabuk ele geçirmez.

Talia halkım için kendinden çok şey verdi ama sadece kendisine ait bir hayat yaşamasına da izin verilmeli.

Bir el hareketiyle arabayı, doğal güçler tarafından cilalanmış ve mermer gibi parıltı veren yüksek bir kaya yamacına doğru yönlendiriyorum. Diğer tarafta, tepenin zirvesi dik bir uçurumun içine dalıyor. Arabayı yerden yaklaşık yirmi metre yukarıda, benden sadece biraz daha geniş bir yarığın içeriye geçit verdiği yerde durduruyorum.

Arabadan inmesine yardım ettiğimde Talia'da ve aramızdaki bağlantıda merak uğulduyor, daha sonra arabanın yere izin veriyorum. Yaşamak üzere olduğumuz şeyi kelimeler ve anılarla açıklamaya çalışmak yerine ona göstermek istediğimi bildiği için herhangi bir soru sormuyor. Parmakları benimkilerin arasında kıvrılıyor, bakışları adım attığımız geçidin parlak duvarlarında hevesle geziniyor.

"Burası aynı anda çok sayıda ziyaretçiyi kabul edecek donanıma sahip olmadığından ve herhangi bir köye ya da diğer ilgi çekici alanlara oldukça uzak olduğundan pek kimse buraya gelmez," diyorum. "Ama babam düşüncelerini toparlamak için buraya gelmeyi severdi ve ben büyüdükçe beni de getirirdi. Buranın insanı hem sakinleştiren hem de moralini yükselten bir yönü olduğunu düşünüyorum."

Hafif bir melodi geçitten kulaklarımıza sızmaya başladı bile. Talia'nın yürüyüşü, belki de farkında bile olmadan, bu melodiyle birlikte sallanmaya başlıyor. Gülümsemesi artıyor; müziğe ne kadar düşkün olduğumu biliyor. Ama bu hoş seslerden oluşan bir koleksiyondan daha fazlası.

Küçük bir mağaraya giriyoruz; yaklaşık benim saraydaki çalışma odam büyüklüğünde ama konik tavanı kat kat yükselerek güneş ışığının bir iğne ucu kadar tepeye ulaşıyor. Her boydan sivri sarkıtlar tepe noktasının etrafındaki eğimli yüzeyden sarkıyor. İçlerinden esen bir rüzgâr, nağmeli notaları çağırıyor ve kayanın üzerinde parlak renk dalgaları oluşturuyor. Renkler müziğe uyuyor gibi görünüyor; hızlıca ilerlediğinde ateşli kırmızılar ve sarılar, daha sakinleştğinde ise serin maviler ve morlar.

Talia dikkatle mekânın ortasına doğru adım atıyor ve soluk soluğa kalıyor. "Bu çok güzel. Sakinleştirici ama aynı zamanda canlandırıcı olması konusunda ne demek istediğini anlıyorum. Sanırım saatlerce izleyebilirim."

Ona bakıyorum. "İstersen burada saatlerce kalabiliriz. Charles ve Beth'e yiyecek bir şeyler hazırlattım, böylece hiçbir şey istemeyiz."

Taş zeminin üzerine ince ama rahat bir dinlenme yeri sağlayacak kadar yumuşak bir bez seriyorum ve Talia oturuyor, hâlâ dans eden tonlara bakıyor. Hafif bir renk parıltısı tenine değişiyor ve onu daha da ruhani gösteriyor. Bir süre sonra sırt üstü uzanıyor, böylece boynunu zorlamadan gösteriyi izleyebiliyor. Ben de yanına oturuyorum ve parmaklarımın onun uçuşan saçlarında gezinmesine izin veriyorum.

Üzerime bir huzur çöküyor, sanki dünyada var olan tek şey bu alanmış, dışarıda pusuda bekleyen hiçbir sorun yokmuş gibi. Talia titrek bir sesle nefes verirken elim hareketsiz kalıyor. Bir tutam endişeyle parmaklarımı şakağına dayıyorum. "İyi misin?"

"Evet," dedi. "Yani, hâlâ tam olarak yolunda gitmeyen pek çok şey var ama şu anda düşünmem gereken bir şey yok. Bu mükemmel bir kaçış."

Bunu söylüyor ama mükemmel olmadığını söyleyebilirim çünkü tam değil. Ondan huşu ve zevk yayılıyor, ancak gerginlik iplikleri hala onlardan geçiyor. Tamamen rahatlamış değil. Sanırım bu beklenmedik bir şey değil, ama bunun başarısız olduğum anlamına geldiğini hissetmekten kendimi alamıyorum.

Ama ona sunabileceğim daha fazla şey var, bu endişeleri kısa bir süreliğine zihninden silebilecek daha fazla şey, değil mi?

Parmaklarımı yanağında gezdiriyorum ve ten tene dokunuşumla vücudunda yankılanan baş döndürücü ürpertiye içime çekiyorum. Artık aramızdaki bağı teyit ettiğimiz için birbirimizin fiziksel ve duygusal durumlarına daha da uyumluyuz.

Elimi boynunun ve omzunun kıvrımlarına doğru ilerlettiğimde, aramızda onunki kadar benim de arzularım titreşiyor. Bakışları tavandan bana kayıyor, gözlerinde aç bir parıltı parlıyor.

Yine de içimden bir ses daha önce yaşadığım korkuyu hatırlatıyor. Sarayımın mahremiyetinde değiliz. Burası sık sık ziyaret edilen bir yer değil, ama başka bir tarafın bizi burada bulma ihtimali var. Kilitli bir kapının ardında güvende olmadığımız bir yerde onu öpmekten fazlasını hiç yapmadım.

Talia bana bakıyor, tepkimi ölçüyor, ben onunla boğuşurken sabırla bekliyor. Özleminin sıcaklığı içime işliyor ama benden herhangi bir talepte . Eşim hakkında bildiğim bir şey varsa, o da bana zarar verebileceğini ya da rahatsız edebileceğini düşündüğü hiçbir şeyi *yapmayacağıdır* - tabii yapmamanın daha kötü sonuçları yoksa.

Birkaç hafta önce Syllas'la yaptığımız görüşmeyi düşünerek dudaklarımı ıslattım. Alışılmadık bir yol izlemenin uyandırdığı tutkular için söylenecek bir şey var. Onu bir türlü kurtulamadığı sıkıntılarından uzaklaştırmanın daha iyi bir yolu olabilir mi?

Eğer biri bize rastlarsa, ruh ikizi eşini hak ettiği şekilde onurlandıran bir baş lord görecektir. Bunda utanılacak bir şey yok.

Göğüslerinden birinin kabarıklığını okşamak için elimi aşağı indiriyorum. Zevk ondan bana doğru titriyor ve daha o bana dokunmadan sikimi yarıya indiriyor. Neredeyse mırıltıya dönüşen bir mırıltıyla, avucumu ucunun üzerinde döndürdüğümde avucumun içine doğru eğiliyor. Meme uçları kumaşın altında sertleşiyor, nefesi çoktan hızlanmıştı.

Bu sarhoş edici bir dizidir, onun bedeninde mutluluk yaratır ve bu mutluluk bana geçerek benimkini alevlendirir, sonra da benim zevkim onunkini daha da teşvik eder. Ruh ikizi bağlantısının nimeti, birbirimizle bu kadar senkronize olduğumuzda, birbirimize bu kadar adanmış olduğumuzda, diğerinin hissettiği her neşe ve arzusunun bizde de aynı kıvılcımı yaratmasıdır. Böyle anlarda hiç bitmesini istemediğim lezzetli bir döngü içinde aramızda akıp gidiyor.

Talia ceketimi çekiştirmek için uzanıyor ve ben de onu bekleyen dudaklarını almak için eğiliyorum. Öpüşü özlemle sertleşiyor ve artık duygularının arasında herhangi bir stres hissetmediğimi fark etmekten memnunum. Onun için yarattığım kaçışa kendini tamamen kaptırmış durumda.

Ben de kendimi onun içinde kaybetmek istiyorum. Öpüşmemizi derinleştirirken, Seelie arkadaşının onun için tasarladığı ve eşimi baş lordun leydisi gibi gösteren bir başka zarif elbisenin önündeki bağları gevşetiyorum. Açtığım her santimlik ten, içime baş döndürücü bir heyecan gönderiyor.

Parmaklarım omzundaki yara izlerinin üzerinde geziniyor ve güzel vücudunun geri kalanıyla aynı nazik ilgiyi onlara da gösteriyorum. O yapmalı

Onlar hakkında pişman olduğum tek şeyin onlarla birlikte gelen acı olduğunu biliyorum. Bana kalırsa, *o* mükemmel.

Elbisesini daha da aşağı çekiyorum ve köprücük kemiğinden göğüslerine doğru öpmek için başımı eğmekten kendimi alamıyorum. Birinin sivri tepesini ağzıma aldığımda, çıkardığı ses doğrudan kasıklarına vuruyor.

Ereksiyonum şimdi pantolonuma baskı yapıyor, ama bunu aceleye getirmeyeceğim. Belirsiz bağımızın bizi sürüklediği aciliyetle ilk başta çok hızlı bir şekilde bir araya geldik. Sevgilim tadını çıkarmak içindir.

Talia'nın parmakları saçlarımda dolaşüyor, kalın bukleler arasında dolanıyor. Tırnaklarının kafa derimin üzerinde gezinmesi enfes bir ürperti gönderiyor. Önce bir göğsünü, sonra diğerini okşuyorum, nefesi kesildiğinde ve göğsü tekrar bana doğru yükseldiğinde, dudaklarımı tekrar kendi göğsüne çekene kadar oyalanıyorum.

Ağzlarımız çarpışırken, ceketimi çekiştiriyor. Ben ceketimi çıkarmayı bitirmeden o gömleğimin düğmelerini karıştırmaya başladı bile. Onu da bir kenara atıyorum, ince elleri göğsümün düzlemlerini ve orada işaretlenmiş gerçek isimleri izlerken cesaret verici bir şekilde mırıldanıyorum.

Beni bir harita gibi çiziyor, parmakları mağaranın serin havasıyla tezat oluşturacak şekilde sıcak çizgiler çiziyor. Dilimi ağzının tatlılığına daldırıyorum, aynı anda göğsünü avuçluyorum ve iniltisini yutuyorum. Ama ısrarcı ellerimin yardımıyla elbisesinin geri kalanını çıkarmak için kıvrılırken, içinden sadece zevkten ibaret olmayan bir ürperti geçiyor.

Onun insan teni kış soğuğuna benimki kadar toleranslı değil. Giysilerindeki ısıtıcı büyü olmadan, tüyleri diken diken oluyor.

Kolay bir çözüm bulmadan önce içimde bir endişe parlıyor. Bir gülümsemeyle ikimizi de ayağa kaldırıyorum, onu kucağıma oturtuyorum, böylece sadece külotuyla bana sarılıyor. Talia bana doğru eğilerek vücudumun sıcaklığına yaklaşıyor ama benim ona sunacak daha çok şeyim var.

Kanatlarımın serbest kalmasıyla sırtımdaki kaslar seğiriyor. Onları etrafımızda öne doğru katlıyorum, kalın tüylü uzantılardan bir tür koza oluşturuyorum: tamamen bize ait bir sıcaklık balonu Talia etrafına bakınıyor ve sonra bana öyle içten bir sevinçle sırtıyor ki, nabzım titriyor.

Onu başka bir öpücüğün içine çekiyorum, bana karşı ayarlıyorum. Cinsel organı sertleşmiş sikimi itiyor ve bir iniltiyi yutmak zorunda kalıyorum. Kendimi tutmam, eşimin bunu fark etmesini engelleyemez. O da beni aynı hevesle öpüyor,

Aynı anda kalçalarını doğru şekilde sallayarak bu işkence edici baskıyı artırdı.

Parmaklarımı arkadan kalçalarının arasına sokup, yarığının üzerinde gezdiriyorum. Bizi ayıran ince kumaş tabakası zaten beni çılgına çevirecek kadar nemli. Elimi ön tarafa getirip kumaşın altından geçirerek ten tene temas etmesini sağlıyorum. Talia'nın iniltisi üzerine işaret parmağımı içine doğru kıvırıyorum.

Seninle böyle birlikte olmayı seviyorum, diyor özel yolumuzda, iç sesi nefesleri kadar düzensiz. *Beni nasıl hissettirdiğini ve senin de ne kadar iyi hissettiğini tatmayı seviyorum.*

Onun sözleri tutkumun alevlerini daha da körüklüyor. İkinci bir parmak daha ekliyorum, parmaklarımı içine sokup çıkarıyorum, dokunuşumla içinden akan mutluluğu hissettiğimde kendi nefesim kesiliyor. *Peki şimdi benden ne istiyorsun, ruhum?* Doldurulmaya duyduğu acil ihtiyaç vücudundan o kadar güçlü bir şekilde yayılıyor ki, aramızdaki bağ olmasa bile bunu fark edebilirdim.

Al beni. Beni yeniden senin yap. İçinde sakladığın tüm o ateşi göster bana.

Böyle bir isteği nasıl reddedebilirim? Pantolonumu indiriyorum ve ardından külotunu çıkarıyorum. Niyetimi gerçekleştirmeden önce, şaftımı kavramak için aramıza uzanıyor. Elini aletimde aşağı yukarı gezdirirken içimden kopan iniltiye engel olamıyorum. Kendini bana sürtüyor, sıvısını benimkine karıştırmak için yayıyor ve tek bir hızlı itme ile ona çarpmamak için yapabileceğim tek şey bu.

Bunun yerine, onu üzerimde konumlandırıyorum ve harika bir şekilde santim santim aşağı indiriyorum. Daha önce de sevgililerimle bu kadar yakın olmuştum ama ondan yayılan baş döndürücü dolgunluk hissiyle birlikte onun kayganlığının etrafımı sarması gibisi yok. En vahşi dürtülerime teslim olmamak ve ikimizi de olabildiğince çabuk zirveye çıkarmak için tüm öz kontrolüm gerekiyor.

Talia bana doğru eğiliyor, ben itişlerimi yavaş yavaş artırırken kalçalarını aşağı yukarı sallıyor, beni daha da derinden karşılıyor. Kanatlarımı ona daha sıkı sarıyorum ve o da parmaklarını tüylerin üzerinde gezdiriyor. Dokunuşu, altındaki ete bir elektrik akımı gönderiyor. Benden boğuk bir ses çıkıyor ve ağzını kendime çekiyorum.

Öpüşmelerimiz daha titrek ve hızımız daha çılgın hale geldikçe, ellerimden biri açısını ayarlamak için kışının etrafında kayıyor. Sikim kanalının içindeki o baş döndürücü noktaya çarptığında bir iniltiyle başı geriye düşüyor, ama bir an

aynı anda bana ulaşıyor: iki Seelie aşığının arasında, her ikisi de aynı anda içindeyken yakalandığı coşku.

Parmaklarımı diğer açıklığının üzerinde gezdiriyorum ve nefesi kesiliyor, beni daha sıkı kavıyor. *Bu arzuyu da tatmin edeyim mi, dostum?* diye soruyorum.

İç sesi bana parçalar halinde geliyor. *Evet. Oh. Bu çok iyi.*

Sikimin etrafında kenetlenmeye başladı. Taşaklarımdaki ağrıyı kontrol altında tutmayı zar zor başarıyorum, ta ki vücudundaki sarsıntı tüm hızıyla devam edene kadar. Cinselliği etrafımda kenetleniyor ve kendi serbest bırakılmam erimiş bir mutluluk dalgasıyla içimden geçiyor.

Talia bana doğru sarkıyor, hala kanatlarımla sarılmış, hala şimdi yumuşayan sikime gömülü. Onu orada tutuyorum, henüz gitmesine izin vermek istemiyorum. Kollarımı ona dolayıp çenemi şakağına dayadığımda, aklımdan keşke onu hiç bırakmak zorunda kalmasaydım düşüncesi geçiyor.

Ama neredeyse kalıcı bir şekilde yapmak zorunda kalabilirim.

Arkadaşımın vermekte zorlandığını bildiğim karar üzerinde durmamaya çalıştım. Şimdi bunu bir kenara itmeye çalışıyorum ama Talia'dan bana bir farkındalık pırıltısı geçiyor. Farkındalık ve sonuçta bunun onun seçimi olmayabileceğine dair bir gerginlik.

Ona daha da sıkı sarılıyorum. *Senin için doğru olanı yapacaksın. Ve eğer senin için doğru olan burada bizimle birlikte Fae aleminde kalmaksa, o zaman kendi meslektaşlarıma karşı olsa bile bu seçimi savunmak için ölümüne savaşıcağım.*

Verdiği yanıt sevgi, minnettarlık ve bunu söylemek zorunda kaldığım için duyduğu üzüntünün sözsüz bir karışımı. Sonra o da benim yaptığım gibi bu düşünceleri bir an için bir kenara bırakıyor ve yakınlığımızın verdiği neşenin endişeleri yok etmesine izin veriyor. Memnuniyet dolu bir iç çekişle bana daha da yaklaşıyor.

Bir süre böyle oyalanıyoruz, ta ki açlık Talia'nın hayal dünyasına sızana kadar. Mutfak ekibimin bizim için hazırladığı atıştırmalıkları getiriyorum ve yukarıdaki ışıkların altında afiyetle yiyoruz.

Görünüşe göre Talia'yı buraya getirmeyi umduğum huzura kavuştuk. Akşama doğru kararan gökyüzünün altında Heart's Cadence'e geri dönerken, dudaklarında esintinin saçlarıyla oynadığı gibi nazik bir gülümseme oynuyor.

Bu barışı sonsuza dek sürdüremeyeceğimizi biliyordum ama sarayıma yanaşır yanaşmaz bizi karşılamak için dışarı çıkan bir ulak gördüğümde midem düğümleniyor. Sanırım sorunlarımızın yoğunluğuna geri döndüğümüzde birkaç dakika bile olsa bunu korumamızı istemek çok fazlaydı.

Biz inerken, adam aceleyle yanımıza geldi. Eğilerek selam verdi. "Gelişinizden bu kadar kısa bir süre sonra sizi çağırdığım için üzgünüm, Baş Lord Corwin. Bu yaklaşık

Fina, Stonehaven'daki kadın, hanımefendiniz birkaç hafta önce lanetten kurtuldu. Üşüme tekrar başladı."

ONUNCU BÖLÜM

Talia

"Yaklaşık bir ay oldu," diyorum, arabanın yanından bakıp gecenin içinden sürü köyünün ışıklarının görünmesini beklerken kafamda haftaları saymaya çalışıyorum. Pratik ayrıntılara odaklanmak beni boğmaya çalışan korkuyu biraz olsun geri itiyor. "Yaz fae'lerinin tedavime ne sıklıkla ihtiyaç duyduğuna benzer bir zaman çizelgesi."

Corwin başını sallıyor, normalde vurdumduymaz olan yüz ifadesi asık. "Bizim için daha uzun sürmesini umuyordum ama sanırım daha kısa bir süre olmadığı için şanslıyız. Tek bir kişiye geri dönmek, tüm Seelie nüfusunu iyileştirmekten çok daha az zorlayıcı."

Tabii ki asıl soru Fina'yı ikinci kez ne kadar kolay iyileştirebileceğim.

Corwin'in grubunda bana en çok ısınan üye olan Zelpha, kaslı omzuyla beni nazikçe dürtüyor. "Artık bu işlerden anlıyorsun. Oraya gidip onu soğuktan kurtaralım ve yatma vaktinden çok geçmeden geri dönelim."

Sanırım aramızda ruh bağı olmasa bile endişelerimi anlaması zor değil. Yataktan bahsetmesi esneme isteğiyle çenemin seğirmesine neden oluyor. Corwin ve ben günün büyük bir kısmını onun alanının karmaşasından ve fae politikasının baskılarından uzakta geçirmiş olsak da, şimdiden sıcak bir battaniyenin altına kıvrılıp bir ya da iki gün dışarı çıkmamak gibi hissediyorum.

Ama bu kadının bana ihtiyaçı var. Fina iyileştirdiğim ilk kış fae'si. Doğuma ne kadar yakın olduğunu merak ediyorum. Onunla ilk tanıştığımda beni çok duygulandıran hamileliği idi; sadece onu değil, doğmamış ve belli ki çok değerli çocuğunu da kurtaramama düşüncesi beni gözyaşlarına boğmuştu...

Zelpha haklı. Artık ne yaptığımı biliyorum. İkinci seferde de aynı şekilde çalışmaması için hiçbir sebep yok.

Isıran rüzgârdan uzaklaşıp kendimi kristal ön cama yaslıyorum ve hâlâ ışıkları izliyorum. Arabanın alt kısmı, altımızdaki ve hemen önümüzdeki karlı manzaraya soluk bir parıltı yayıyor. Fina'nın köyünün bulunduğu vadinin kenarını seçtiğimde, içim daralsa da rahatlıyorum.

Kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağım. Bunu yapabilirim.

Aramızdaki bağ sayesinde Corwin'e dair hissettiklerim, bu düşünceleri ek bir güvenceyle yineliyor. Arabayı vadiye doğru yönlendiriyor ve ileride sadece birkaç değil, birçok ışık parlıyor. Lordun şatosunun eteğindeki geniş bir teras boyunca birkaç ışık parlıyor. Haberci oraya gitmemiz gerektiğini söyledi, oysa geçen sefer Fina'ya kendi evinde bakmıştım. Belki de bu onun ikinci hastalığı olduğu için lord ona daha yakından göz kulak olmak istemiştir.

Teras, Corwin'in arabayı tam üzerine indirebileceği kadar geniş. Çıkmama yardım etmek için elimi tutuyor ve leylak rengi ile kumral karışımı saçları olan zayıf bir adam bizi karşılamak için aceleyle dışarı çıkıyor. Arkasındaki aydınlık kapı onun ardından kapanmadan önce bir ses mırıltısı duyuyorum.

"Güzel, güzel, buraya bu kadar çabuk gelebilmenize sevindim lordum. Ve leydim." İkimiz için de eğilerek selam veriyor, bu saygı işaretine tam olarak alışabileceğimden emin değilim. Kolunu sallayarak bizi, adamın saçının daha yumuşak bir versiyonu gibi pembemsi-gri pürüzlü taşlardan yapılmış şatoya doğru yönlendiriyor.

Küçük bir giriş odasından geçerek balo ve diğer kutlamalar için tasarlanmış olması gereken geniş bir alana giriyoruz. Parlayan mücevherler tavanı süslüyor, odayı puslu bir ışıkla dolduruyor ve altında birkaç düzine fae toplanmış. Biz içeri girince konuşmaları kesiliyor, hepsi dönüp bizi izliyor.

Beni izlemek için. Bakışları tenime batıyor ve göğsüm daralıyor. Tıpkı diğer köydeki adamı iyileştirdiğim zamanki gibi.

Günün ortasında, sürüsünün çoğu da buna tanıklık etmek için gelmişti.

Lord şüphelerimi doğruladı. "Sürümden pek çok kişi iyileşmenize tanık olmak için beklemek istedi. Aramızda sizin kutsamanızı alan ilk Unseelie olduğu için onur duyuyoruz Leydi Talia ve bu gece Fina'nın iki kez kutsanmasını görmek için sabırsızlanıyoruz."

Sertçe yutkunuyorum ve Corwin elimi sıkıyor. Her *şey yolunda*, diyor. *Seni ve bizim için yapabileceklerini kutluyorlar. Senin ne kadar özel olduğunu fark ettiklerini gördüğüme sevindim.*

Sanırım bu da bir bakış açısı. Derin bir nefes alıyorum ve lordun beni odanın diğer ucuna, Fina'nın odanın büyük ocağının yanındaki geniş kadife minderde kambur oturduğu yere götürmesine izin veriyorum. Lanet kurbanlarında her zaman olduğu gibi, alevlerin sıcaklığı ona hiç ulaşmıyor gibi görünüyor. Cildi grileşmiş, dudakları tamamen maviye dönmüş. Kolları, şimdi eskisinden daha da yuvarlak olan karnının etrafında kilitlenmiş.

Boynu çoktan kaskatı kesilmiş gibi görünüyor, çünkü başını bana doğru çevirmiyor, sadece bakışlarını garip bir açıyla bana yöneltmeyi başarıyor. Dudakları aralanıyor ama kurmaya çalıştığı kelimeler mırıldanma şeklinde çıkıyor.

Boğazımdan karnıma doğru bir ağrı yayılıyor. Geçen seferkinden daha kötü. Lanet onu o kadar uzun zaman önce mi ele geçirdi, yoksa çok daha hızlı mı?

Onun bariz sıkıntısının tek iyi yanı, gözyaşlarımı toplamak için çalışmama bile gerek kalmaması. Çoktan gözlerimin arkasında birikmeye başladılar bile. Kendime ondan gerektiğini, kederimi gizlemem gerektiğini hatırlatmam gerekiyor. Yanma gözlerimi dolduruyor ve ağzımın arkasına doğru sızıyor.

Neden yeterli olamıyorum? Neden lanet onu sonsuza terk etmedi?

Bu sorulara verecek bir cevabım yok ve şu anda yapmam gereken şeyi değiştirmiyorlar. İlk gözyaşlarım yanaklarımdan süzülürken, onları uzaklaştırıyorum. Seyircilerimiz sessiz ve çoğunlukla hareketsiz duruyor, sadece daha arkadakiler görmek için boyunlarını uzatırken ayakları üzerinde biraz sallanıyorlar. Başımı kaldırıp Fina'ya döndüğümde küçük bir nefes sesi kulaklarıma ulaşıyor.

Kış fae'leri duygularını açıkça göstermeye o kadar alışık değiller ki, gözyaşlarım bile tek başına şaşırtıcı.

Fina'ya doğru yürüyorum ve daha önce yaptığım gibi buz gibi yanağına dokunuyorum. "Geçmiş olsun," diyorum aklıma gelen ilk kelimeleri söyleyerek. "Hem sana hem de bebeğine."

Arkamda bir yerden hırıltılı bir nefes sesi geliyor ve ardından beklediğim sıcaklık parmaklarımın altında çiçek açıyor.

Fina ürpererek nefes alıyor. Soğuk ve sertlik azalırken kollarını ve bacaklarını çekingen bir şekilde uzatıyor.

Geri çekilmek için hamle yapıyorum ama elimi tutuyor. Bana bakıyor, gözleri birkaç damla gözyaşıyla parlıyor. Daha önce hiç ağlayan bir kış fae'si görmemiştim. Durdum, ne diyeceğimi bilemedim.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor, sesi yaşadığı çileden dolayı hâlâ pürüzlü. "Bana dört nimet verdin, ikisi benim için ikisi de bebeğim için. Bu cömertliğin karşılığını nasıl ödeyeceğimi bilmiyorum."

"Bana borcunu ödemene gerek yok," diyorum çabucak. "Sana -ve lanetin ele geçirdiği diğer herkese- istediğim için yardım ediyorum. Çünkü yapabilirim. Keşke bunu tamamen durdurabilseydim."

Mırıltılar kalabalığın içinde dalgalanıyor. "Leydi Talia'nın bizi kutsadığı gibi kalp de onu kutsasın!" diye sesleniyor bir adam. Bir kadının kısık bir sesle bunun daha önce gördüklerinin ötesinde bir sihir olduğunu söylediğini duyuyorum. Hepsi etrafımda dolanıyor, görünüşe göre varlığımdan ilk ayrılan olmak istemiyorlar.

Geçen seferkinden çok farklı değil, ama saygıları daha az garip hissettirmiyor. Ben hala sadece... benim, üzerinde gerçek bir kontrolüm olmayan güçlerim var. Ama Corwin'in haklı olduğunu, beni bu şekilde takdir etmelerinin daha önce göstermiş olabilecekleri şüphe ve saygısızlıkla karşılaşmaya devam etmemden daha iyi olduğunu biliyorum.

Bu dünyadaki herhangi bir insanın karşılaşacağı türden.

Corwin ellerini omuzlarıma koyarak ve sesini odaya taşıyacak şekilde yükselterek gösteriyi sonlandırdı. "Geç oldu ve leydimin dinlenmeye ihtiyacı var. Hepinize saygılarınızı sunduğunuz için teşekkür ederiz!"

Lord sürüsünü kovuyor ve bizi arabamıza geri götürüyor. Ben arabaya binerken o bile bana biraz şaşkın gözlerle bakıyor. "Sunduklarınıza tanık olmak bir mucize ama umarım sizi bir daha çağırmamıza gerek kalmaz," diyor.

Başımı onaylarcasına sallıyorum. "Bana ihtiyacınız olursa, mesaj göndermekten çekinmeyin. Gelmek isterim."

Ama iki Corwin ve Zelpha'yla birlikte arabanın baş tarafındaki banka oturduğumda, söyledikleri bana ağır gelmeye başladı. Corwin

Vadiden çıkmaya odaklanırken arada bir bana bakıyor ama açılmam için beni zorlamıyor.

Zelpha aynı endişeleri taşıyor. Gevşek örgüsünün ucunu işaret parmağının etrafında döndürüyor ve beni inceliyor. "Seni rahatsız eden ne Talia?"

Benden açıkça etkilenmemiş olması bir şekilde açılmamı kolaylaştırıyor. Ağzımı ovuşturuyorum. "Düşünüyordum da, eğer lanet birkaç haftada bir geri geliyorsa ve yeni insanları da etkilemeye devam ediyorsa... Bu Seelie lanetine benzemiyor, ayda bir kez kanımı vermem gerekiyor ve fae'ler bunu kendi aralarında dağıtabiliyor. Her Unseelie kurbanıyla birlikte olmalıyım. Birkaç ay içinde her gün birini ziyaret etmem gerekebilir. Ve ondan sonra..."

Bir yıl içinde, tüm zamanım bir sürüden diğerine seyahat ederek yeni lanetlenmiş ya da ikinci kez yenik düşmüş olanları iyileştirmekle mi geçecek? -Ya da üçüncü, dördüncü, beşinci kez? Baş lordlar tüm o fae'leri insan dünyasında bana getirmenin işe yarayacağını nasıl düşünebilir? Sürekli yolculuk yapıyor olacaktı.

Corwin düşüncelerimi hissederek, *meslektaşlarımın bu öneriyi yaptıklarında tam zaman çizelgelerinin farkında olmadıklarını* söyledi. *Ama kardeşinle o kadar uzun süre kalmak istiyorsan, bunu aşmanın bir yolunu buluruz.*

Yüksek sesle ekliyor: "Artık tedavinin nasıl işlediğini, lanetin geri döneceğini ve varlığınıza yönelik taleplerin artacağını bildiğimize göre, kurbanların sınır kalesine getirilmesini ve bizim onlara gitmemiz yerine tedavinizi orada uygulamanızı istemeye başlayabiliriz."

Bu işleri kolaylaştıracak. Ama yine de her gün, birilerinin gelebileceği her saatte nöbetçi olacağım anlamına geliyor. Özellikle de lanet giderek daha hızlı bir şekilde etkisini göstermeye devam ederse.

Elimin topuğunu şakağıma bastırıyorum ve yaptığımız tüm iyi şeylerin üzerine gölge düşüreceğini bildiğim sözleri söyleme riskini alıyorum. "Sürdürülebilir olmayacak. Belki birkaç yıl için, ama sonunda-" Sonunda günde düzinelerce olacak. O kadar çok gözyaşını tekrar tekrar dökebilecek miyim?

Corwin ve Zelpha birbirlerine bakarlar. Zelpha'nın ağzı alaycı bir gülümsemeye dönüşür. "Tedavinin bizi sonsuza dek ayakta tutamayacağını biliyorduk, değil mi? Bu, biz daha kalıcı bir çözüm bulana kadar geçici bir önlem."

Corwin, "Ve umarım durum bunaltıcı bir hal almadan önce bu konuda harekete geçeriz," diyor.

Sylas'ın bana verdiği bronz bileziğe dokunuyorum ve bilge Nuldar'ın ona verdiği öngörüü düşünüyorum. Çözüm yakında gelebilir... Fae terimleriyle bu ne anlama geliyorsa. Gerçi şu ana kadar bu durumla ilgili hiçbir şey basit olmadı, bu yüzden bundan sonraki gelişmelerin de farklı olacağına güvenmeyeceğim.

Şimdi bu sorunla ilgili ne yapabilirim ki? Endişelenmenin kimseye faydası yok, en azından bana.

Corwin yanımdaki banka oturduğunda, kendimi onun kolunun altına sokuyorum ve başka pek çok açıdan ne kadar şanslı olduğumdan başka bir şey düşünmemeye çalışıyorum.

Dönüş yolculuğu sırasında biraz uyukluyorum ve Corwin beni yatak odamda uzun bir iyi geceler öpücüğüyle bırakıyor. Ama elimi yüzümü yıkadıktan sonra, yeniden heyecanlandığımı fark ediyorum. Ve acıkmıştım. Fina'ya giderken yiyecek bir şeyler almıştık ama doğru dürüst bir akşam yemeği yemedim.

Koridorlardan geçip mutfığa giriyorum, hızlı bir gece yarısı atıştırmalığı hazırlamayı planlıyorum. Şaşırtıcı bir şekilde Beth hâlâ orada, önündeki tezgâha dizdiği birkaç baharat kabına bakıyor.

İçeri girdiğimde irkiliyor ve sonra yanaklarını renklendiren bir kızarıklıkla kıkırdıyor. Hem onun gibi insan olduğumu hem de kullanabildiğim güçlerle ona hiç benzemediğimi öğrendikten sonra benimle nasıl ilişki kuracağını tam olarak bilmiyor gibi görünüyor.

Onu görmek bana fae'lerin insan ve insan sayılabilecek yoldaşlarının çoğuna nasıl davrandıklarına dair daha önceki düşüncelerimi hatırlattı. "Ne yapıyorsun?" Bir dilim kesmek için bir somun ekmek alırken soruyorum.

Beth bir kıkırdama daha çıkarıyor ve yüzündeki bir bukleyi geri çekiyor. "Yosun sürgünleri için daha iyi bir tat bulmak istiyorum. Şu anda hazırladığımız şekilde biraz eksik olduklarını hissediyorum. Doğru olanı bulup bulamayacağımı görmek için farklı kombinasyonlar deniyorum, sadece tadına bakıyorum ama şimdiye kadar pek işe yaramadı." Baharat kaplarına kaşlarını çatarak bakıyor.

Ekmeğimin üzerine biraz tereyağı ve konserve meyve sürerken onu düşünüyorum. Atıştırmalıkları adaya taşıyorum ve onun tabureye tünüyorum. "Bunu yapmayı gerçekten seviyorsun, değil mi?" diye soruyorum. "Corwin için mutfakta çalışmak falan?"

Beth omuz silkiyor, yine utangaç görünüyor. "Evet. Eğlenceli sayılır. Babam hiç bizim çalıştığımız gibi malzemeleri olmadığını söylüyor.

Geldiği yere geri dönecek. Ve bu sadece iş-iş-iş gibi bir şey değil. Oldukça muhteşem şeyler gördüm."

Sorunun doğru olup olmadığından emin olamadığım için tereddüt ediyorum ve sonra kendimi zorluyorum. "Corwin insan hizmetkârlarına karşı çok... naziktir. Fae lordlarının çoğunda durumun pek de böyle olmadığı izlenimini edindim. Diğer bölgelerdeki çalışanlarla çok konuşup konuşmadığınızdan emin değilim. İnsanlara kötü davranılması ya da fazla çalıştırılmaları gibi bir şey duydunuz mu?"

Beth olduğu yerde donup kalıyor ve bakışlarını kaçırıyor. "Yani, babam Heart's Cadence'da olduğumuz için şanslı olduğumuzu söylüyor. Ben de birkaç şey duydum. Ama emin değilim, yani insanlar abartıyor olabilir. Hiçbir lordu herhangi bir şeyle suçlamak istemem."

Tabii ki hayır. "Ben de öyle yapmanı istemezdim," diye çabucak onu temin ediyorum. "Ben sadece... yapabildiklerim sayesinde bu dünyada normalde insanların sahip olduğundan daha fazla tanınabildiğimi düşünüyordum. Belki bunu buraya düşen diğer insanlara yardım etmek için kullanabilirim. Bence hepimiz biraz mutluluğu hak ediyoruz."

Beth titriyor. "Kalp'in etrafında kesinlikle mutlu olma şansı bulamayan bazı insanlar var." Sonra bakışları bana yöneliyor. "Bunu söylediğimi baş lordlardan birine söylemeyeceksin değil mi?"

"Endişelenmene gerek yok," diyorum. Ama açlığım midemdeki ağır bir yumru tarafından yutuldu.

Bana ne kadar ihtiyacı olduğuna karar vermeden önce Jamie'nin nasıl başa çıktığı hakkında daha fazla bilgi edinmem gerektiğini söyledim kendime. Buradaki hemcinslerimin de nelerle karşı karşıya olduğunu tam olarak öğrenmeden bu dünyayı terk etmeyi nasıl düşünebilirim?

ONBİRİNCİ BÖLÜM

Ağustos

Sınır kalesinin neredeyse tamamlandığını görmek içimi coşkuyla dolduruyor. İstediğim gibi tamamen ahşap ve bizim tarafımızda olan yeni mutfakta dolaşıp ekipmanlara son dokunuşları yaparken yüzümdeki gülümsemeyi engelleyemiyorum. Talia zaten kendine ait olan bir tabureden beni izliyor, sakat ayağını sarkıtarak oraya tünemiş. Beni sessizce izlemekten memnun görünüyor.

Ama ben memnun bir havayla işimi gözden geçirmek için tezgâha yaslandığımda, o koltuğunda doğruldu. "August... Sana konuşmakta zorlanabileceğin bir şey sorabilir miyim?"

Göğsümde bir şey sıkışıyor, o bile önce kontrol etme ihtiyacı hissediyor. Ona doğru dönüyorum. "Elbette, tatlım. Ne istersen." Bu işte beşimiz de beraberiz ve bu da sır saklamamak, zor konuşmalardan kaçmamak anlamına geliyor. Ve Talia'nın önemli olduğuna inanmadığı sürece acı verici olabilecek bir konuyu asla gündeme getirmeyeceğini biliyorum.

Gözlerimle tekrar buluşmadan önce ellerine bakıyor. "Bu sadece -Burada, Fae dünyasında sıkışıp kalan diğer insanları merak etmeye başladım. Birkaçının en azından kendi tercihleriyle burada olduğunu biliyorum... Corwin insan hizmetkârlarından herhangi birinin, eğer isterlerse, insan dünyasına geri dönmesine izin verirdi... ama duyduğum kadarıyla bu oldukça nadir bir durum. Açıkçası uğraşmak zorunda kaldığım pek çok fae beni eşit olarak görmedi."

"Oraya varıyorlar," diyorum, elini tutmak için yaklaşarak. "Senin ne kadar çok şey yapabildiğini gördükçe-"

Başını iki yana sallar. "Benim ne kadar *yapabildiğimin* bir önemi olmamalı. Ya da diğerlerinin. Sihirleri yok diye hayatlarında neler olacağı konusunda söz sahibi olmamaları gerekmiyor."

Sesindeki ıstırap kalbimi sızlatıyor. "Bu kardeşinle mi ilgili? Yaz baş lordlarının onun lanet konusunda yardımcı olamayacağını kabul ettiklerini ve artık onu buraya getirmek için zorlamayacaklarını söyleyebilirim. Eğer Unseelie hâlâ talepte bulunuyorsa, onlarla biz ilgileneceğiz."

"Aslında o da değil. Gerçi sanırım bu da aynı sorunun bir parçası." Talia başını eğiyor, saçının birkaç teli yüzüne düşüyor. "Fae diyarına geldiğimden beri diğer insanlarla neredeyse hiç birlikte olmadım, Aerik'le o kadar izole olduktan sonra Sylas'ın ekibinde hiç insan yoktu. Ama diğer sürülerin çoğunun insan hizmetkârları var, değil mi? Onların hayatları da önemli."

Duraklıyor ve bu konuyla nereye gideceğine karar vermesini bekliyorum. Parmakları benimkilerin etrafında sıkışıyor. "Bana çocukken babanın anneni ne kadar kolay öldürdüğünü anlatmıştın. Bölgesindeki tüm insanlara böyle mi davranıyordu? Sanki hayatlarının *hiçbir* anlamı yokmuş ve önemli olan tek şey onlarla ne yapmak istediğiymiş gibi mi? Fae'lerin *çoğu* bizi bu kadar değersiz mi görüyor?"

Şimdi neden bu konuya girmekte tereddüt ettiğini anlıyorum. Annemin öldürülmesinin hatırası yüzlerce yıl sonra bile midemi bulandırıyor. Ama bu mantıklı bir soru, hatta geçmişte Talia'ya anlattıklarımın benim de sorduğum bir soru. Talia'yı eş olarak kabul etme konusundaki ilk tereddütlerim, şimdi hayatıma bu kadar girdiği için inanılmaz derecede uzak görünüyor, ancak ona nasıl davranabileceğim konusunda bile temkinli olduğum bir zaman vardı.

Parmaklarımı sırtında gezdirmek için elini bırakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, tam olarak bilmiyorum. Açıkça söyleyebileceğin gibi, Aerik ve Kellan gibi insanları kolay bir avdan fazlası olarak görmeyen başka fae'ler de var. Ama Hearthshire'da insan hizmetçilerimiz varken bile Sylas onlara iyi bakıldığından emin olurdu. Hatırladığım kadarıyla oldukça mutsuz olan bir kadın vardı ve onu geri aldırıştı. Donovan kendi hizmetkârlarına karşı düşünceli davranıyor gibi görünüyor."

Duruyorum, daha iyi bir cevap bulmaya çalışırken kaşlarımı çatıyorum. Son olarak şunu itiraf etmeliyim ki, "Hangisinin daha yaygın olduğundan emin değilim. Thundervale'de babamın yönetimindeyken bile personelin nasıl çalıştığına pek dikkat etmezdim.

annemden başkasına davranıldı. Ve ona hizmet eden fae'lere karşı da serttir. Onun en kötülerden biri olduğunu, çoğunun daha nazik olduğunu söylemek isterdim..."

"Ama diğer pek çok pakette de durum böyle olabilir," diye ekliyor Talia.

Yüzümü buruşturuyorum. "Evet." Suçluluk duygusu içimi kemiriyor, ancak içimde bir ilham titreşimi belirdiğinde gevşiyor. "Kendi gözlerinle daha iyi bir fikir edinmek ister misin? Yakındaki bazı bölgeleri ziyaret edebilir ve insan hizmetkârlarla konuşmak isteyebiliriz... Baş lordları gereksiz yere rahatsız etmezdim ama daha küçük lordlardan herhangi biri bir baş lordun kadro seçimini hoş karşılamak zorunda kalacaktır." Biraz sinsice gülümsedim.

Talia beni rahatlatmak için gülümsüyor. "hoşuma giderdi. Bazı fae'ler bana daha fazla saygı duymaya başladığından, burada *olduğum* sürece onlar adına konuşmayı buradaki diğer insanlara borçluymuşum gibi hissediyorum."

Ne mükemmel bir Talia sözü. Tabureden atlamadan önce şakağına bir öpücük konduruyorum. "Zaten çok şey yapıyorsun, tatlım. Daha fazla haçlı seferi üstlenmene gerek yok."

Yüz ifadesi ciddileşiyor. "Ama benim gibi burada kapana kısılmış, belki de Aerik'in kafesinde olduğumdan çok daha iyi durumda olmayan insanlar için hiçbir şey yapmadan tüm bu zamanı fae'leri iyileştirmeye çalışarak nasıl geçirebilirim? En azından Fae'ler birbirlerine göz kulak oluyorlar. Bu dünyadaki insanlar... eğer ben bir şey yapmazsam, onların kimsesi yok."

Bu noktayı tartışamam. Bunu daha önce düşünmemiş olmam, daha önceki suçluluk duygularımı geri getiriyor.

Mutfaktan çıkarken beni takip etmesini işaret ediyorum. "Sylas bana sabah için herhangi bir görev vermedi. İstersen şu anda Kalp Tepesi'nin hemen ötesinde bizimkiyle sınırı olan bölgeye bir ziyarette bulunabiliriz."

Talia düzensiz adımlarını biraz sektirerek kapıya yöneliyor. "Evet, lütfen."

Bende araba çağırma büyüsü yok, bu yüzden en sağlam atı seçmesi için onu ahıra yönlendiriyorum. Yalnız seyahat ediyor olsaydım yer değiştirebilirdim ama kurt gibi sırtıma binmiş bir kadınla iyilik istemeye gelmek, aksi halde ne kadar eğlenceli olursa olsun, pek de asil bir yaklaşım gibi görünmüyor.

Fae atları çoğu zaman sakın mizaçlı olmuyor ama dizginleri çok fazla zorlamayacağına güvendiğim bir tanesini seçiyorum ve Talia'yı kucaklayıp eyerin üzerinde bacaklarımın arasına tünemesini sağlıyorum. Neyse ki eteği

Elbise sadece dizlerine kadar inecek kadar bol. Onu sabitlemek için bir kolumu beline doluyorum. "Rahat mısınız?"

Gülüyor ve kasıklarımın bir sıcaklık dalgası yaratacak şekilde bana yaklaşıyor. "Bunu uzun bir yolculuk için denemek isteyeceğimden emin değilim ama kısa bir yolculuk için gayet iyi olacaktır."

Boynunun kıvrımlarını ısırmadan duramıyorum. Sonra atı, alanımızdan Kalbin etrafındaki geniş tepeye inen patikaya doğru yönlendiriyorum.

İlk birkaç dakika boyunca, aşkım bana sokulmuşken ve güneş ağaçların arasından üzerimize ışıldarken, oldukça keyifli bir gezinti. Ancak yamacın dibine ulaşıp en yakın komşu alanın sınırına doğru ilerlerken, ziyaretimizin acımasız amacına dair düşünceler tekrar su yüzüne çıkıyor.

Aslında burada ne bulacağımızı bilmiyorum. Talia'nın Fae'lere daha az güvenmesini mi sağlayacak? Ona iyi davranan birkaçımıza ne kadar değer verse de, insan dünyasına dönmek daha iyi bir seçenek gibi mi görünecek?

Bu endişelerimi bir kenara bırakıp bu sürüyü yöneten hanımefendiye karşı otoriter bir tavır sergilemeye odaklanıyorum.

İçinden geçtiğimiz seyrek ama canlı orman tamamen yok oluyor ve ileride kale beliriyor. Hanımefendinin bitki yaşamına özel bir ilgisi olmalı, çünkü uzun, dalgalı yapı sanki iç içe geçmiş bir sarmaşık yığınının yaratılmış gibi görünüyor. Sürü köyünün evleri de benzer şekilde örülmüş görünüyor, neredeyse içinden çıktıkları çimenli düzlüğe karışıyorlar.

Sürünün birkaç üyesi dışarıda bahçeleriyle ilgileniyor ya da çeşitli zanaatlarıyla uğraşıyor. Bizim gelişimimizle birlikte bronz bir tabağı parlatan bir adam başını kaldırıp ayağa kalkıyor. "Merhaba. Sizi Petalrise'a getiren nedir?" Bakışları Talia'ya kayıyor ve duraklıyor. "Hearth-by-the- Heart'tan mı geliyorsun?"

"Var," diyorum Talia'nın yere inmesine yardım ettikten sonra attan inerken. "Ben Baş Lord Syllas'ın ekibindenim. Arkadaşımız, eğer buradaysa, hanımefendinizle kendi alanındaki bazı işleyişler hakkında konuşmak istiyor."

Corwin'in yaptığı gibi Talia'ya eşim diyebildiğim zaman ne güzel olacak değil mi? Gerçi bazı kardeşlerimiz istediklerini yaparsa, o gün asla gelmeyecek.

İki görevli çoktan kaleden bize doğru yola çıktı. Biri atın dizginlerine uzandı. "Atınızı ahıra götüreceğim. Leydi Gullven birazdan sizinle ilgilenecek."

Diğer görevli bizi kalenin içine götürüyor. İçerideki odalar yeşilimsi altın rengi bir ışık ve yeni yetişmiş yapraklar gibi bir kokuyla dolu.

Sürünün hanımefendisi odaya girip hafifçe eğildiğinde ziyaretimizi büyük bir yük olarak görebileceğinden endişelenmek için sadece birkaç dakikam vardı. Bir baş lordun kadrosunun bir parçası olarak bana gösterilen saygıya hâlâ tam olarak alışamadığımdan, *onu* selamlamak üzereyken kendimi tutmak zorunda kalıyorum. Sadece kadro tarafından seçilmiş olmama rağmen, artık sıradan bir lord ya da leydiden biraz daha yüksek bir otorite seviyesindeyim.

"Sizin için ne yapabilirim, saygıdeğer konuklar?" diye soruyor.

Alnında hafif bir çatıklıkla dikkatinin Talia'nın üzerinde kalması hoşuma gitmiyor. Elimi Talia'nın omzuna koyuyorum. En azından Corwin'le olan bağlantısı sayesinde ona uygun bir unvan verebilirim. "Leydi Talia biz fae'ler arasında yaşayan diğer insanlar hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyor. Şu anda çalıştırdığınız insan hizmetkârlarla konuşmamıza izin vereceğinizi umuyordum."

Talia'nın da haklı olarak belirttiği gibi, söz konusu insanların dünyamıza yolculuk yapma konusunda pek fazla seçenekleri olmayacağından, istihdam bunun için doğru kelime değil. Yaptıkları işin karşılığını da almıyorlar. Ama "köleleştirmek" demenin Güllüleri aynı fikirde olmaya teşvik edeceğini sanmıyorum.

İfadesinde daha fazla şüphecilik var ama başını sallıyor. "Sorun olacak kadar meşgul olduklarını sanmıyorum. Burada oturma odasında kalabilirsiniz, ben de onları size getirtirim. Çalışanlarımdan biri de içeceklerle . İlgilenmem gereken başka bir konu var ama bana ihtiyacınız olursa haber vermeniz yeterli."

"Minnettarız," diye konuşuyor Talia, sesi yumuşak ama göğsümün gururla kabarmasına neden olacak şekilde kendinden emin. Fae dostlarımdan herhangi birinin onun mirası hakkında ne düşündüğüne bakmaksızın, gerçekten de kendi başına bir hanımefendi olarak ayaklarının üzerinde durmaya başlıyor.

Gullven uzaklaşıyor ve birkaç dakika sonra genç bir fae kadın elinde bir tepsi duskapple şarabı ve az pişmiş olduğunu gördüğüm hamur işleriyle geliyor. Biz insan hizmetkârların gelmesini beklerken Talia bir tanesini ısıtıyor. "Seninki kadar iyi değil," diye mırıldanıyor bana, sesinde bir parça .

Sonunda başka bir fae görevlisi ortaya çıkıyor ve dört kişiyi daha odaya sokuyor. İki erkek ve iki kadın, hepsi de gördüğümüz diğer fae personelinden biraz daha kaba görünen fae kıyafetleri giymiş.

Odanın ortasında durdular ve fae adam bize eliyle işaret etti. "Bunlar misafirlerimiz," diyor hizmetkârlara. "Sizinle konuşmak istiyorlar. Lütfen sorularını yanıtlayın."

İzlemek için uzak duvara doğru geri adım atıyor. Adamlardan biri duruşunda bariz bir ihtiyatla duruyor ama diğer adam ve kadınların ikisi de belli belirsiz şaşkın ifadelerle etraflarına bakıyorlar. Bu tavırlara o kadar alışmışım ki Talia'yla buradaki insanlar hakkında konuşurken bundan bahsetmek aklıma bile gelmedi.

"Neden bu kadar kendilerinden geçmiş görünüyorlar?" Talia sorar. Ruh halindeki tüm neşe onları görünce sönüp gitmiştir.

"Yemeklerinde düzenli dozda bir tür peri ilacı bulunur," diyorum, moralim bozuluyor. "Sakinleştirici ve hafif öforik etkisi olan birkaç tane var. Onları mutlu tutmaya yardımcı oluyor."

Talia titriyor. "Çünkü aksi takdirde evlerinden çalındıkları için üzülürlerdi."

Fae adam aceleyle konuşuyor. "Biz sadece insan topraklarındaki eğlencelerimize katılanları getiriyoruz. Onlar bize kendi rızalarıyla gelirler."

Talia gözlerini ona diker. "Ama bir vahiye katıldıklarında tüm hayatlarını feda ettiklerini bilemezler. Ve işin içinde fae büyüsü olduğunda bu tam olarak onların 'kendi rızaları' değildir."

Adamın bakışları ondan bana ve tekrar bana dönüyor, sanki kime hitap etmesi gerektiğinden ya da ne kadarını söylemesi gerektiğinden emin değilmiş gibi. "Biz her zaman böyle yaptık," diyor duraksayarak. "İhtiyaç duydukları her şeye sahip olduklarını görüyoruz."

Yiyecek, giyecek ve arada bir banyo demek istiyor. Talia'nın ne düşüneceğini bilmem için konuşmasına gerek yok - tıpkı bizim sürü sahibi Elliot'ın koyunlarına baktığı gibi bakılıyor.

Talia'nın ağzı gerilir ama en sağdaki figürden başlayarak sıraya doğru yürür. Kadının buğulu gözleri, belirsiz ifadesinde herhangi bir değişiklik olmaksızın onun üzerine yerleşiyor.

"Kalede ne iş yapıyorsun?" Talia soruyor, sesi yürek burkacak kadar yumuşak.

"Mutfağı temiz tutuyorum," diyor kadın düz bir sesle. "Tüm yüzeyler pırıl pırıl. İstedikleri bu ve ben de bunu yapıyorum."

"Peki mutfak zaten temizken?"

Kadın soruyu anlamamış gibi gözlerini kırıştırıyor. "Her zaman silinmesi ya da cilalanması gereken başka bir şey vardır. Çok fazla yemek ve fırın işi var. Gece için işim bittiğinde uyuyorum."

Talia'nın elleri iki yanında kenetlendi. Onu bu çatışmadan uzaklaştırmayı mı yoksa bu insanları kaçıran fae'lere öfkelenmeyi mi daha çok istediğini bilmiyorum. İkisi de gerçekten bir seçenek değil.

Sırada ilerliyor, günlerini diğer hizmetkârlar ve personel için kıyafet temizleyip onararak geçiren bir adamla konuşuyor - çünkü Leydi Gullven'in bu işi Kalbin büyüünün israfı olarak gördüğünü hayal edebiliyorum - ve yakındaki bir gölde balık tutmakla kalenin bahçesine bakmak arasında gidip gelen diğer kadınla. Kullandığı olta ve yemlerin açtığı yaralar parmaklarını solduruyor.

Yanağında da bir çürük vardır. Talia ona bunu sorduğunda elini kaldırır ve hiçbir duygu belirtisi göstermeden sadece "Yeterince iyi dinleyemedim," der.

İçten içe irkiliyorum.

Talia hâlâ aklı başında görünen tek adama ulaştığında, adamın duruşu öncekinden daha da gerginleşir. Bir an için onu inceler. "Sana peri ilaçları içirmiyorlar."

"Hayır," diyor. "Leydi Gullven'in benden yapmamı beklediği işe engel olur."

"Neymiş o?"

Çenesi esniyor. Uyuşturucunun etkisinde olmayabilir ama "işverenleri" hakkında eleştirel bir şey söylemenin sonuçlarını keşfettiğinden eminim.

Sert bir nefes çekiyor. "Ben bir sanatçıyım. Onun için resim yapıyorum. Bazılarını saklıyor; bazılarını da sanırım hediye olarak ya da benzer amaçlarla kullanıyor."

Talia bir sonraki sözlerini dikkatle tartıyor gibidir. "Bu konuda pek mutlu görünmüyorsun. Buraya gelmeyi sen mi *istedin*? Neden kaldın?"

Ağzı alaycı bir yüz ifadesiyle buruşuyor. "Memlekette bir galerim vardı. Leydi Gullven bir gün tesadüfen oraya uğradı - oraya nasıl geldiğinden emin değilim. Tarzımı beğenmiş olmalı, çünkü beni kendisi için resim yapmaya davet etti. Yarattığım resimleri sihirle nasıl canlandırabileceğini, bana verebileceği büyümlü malzemelerle yapabileceğim tüm efektleri gösterdi... Onunla bir anlaşma yaptım. Tam olarak anladığımı sanmıyorum, bu anlaşmayı yerine getirmeden eve gidemem."

"Bunu ne yerine getirebilir?" Talia sorar.

"Bu Leydi Gullven'in takdirine bağlı."

Bu tür pazarlıklara aşınayım. Şartları gizlice kendi lehlerine olacak şekilde onaylarına bağlı hale getirmek yaygın bir fae hilesidir, böylece karşı taraf ne yaparsa yapsın anlaşmanın ne zaman biteceğine karar verebilirler. Böyle bir teklifte bulunan tek bir kişi bile karşı taraftaki kişiyi sömürdüğüünün farkında değildir. Sadece umursamazlar.

Talia hizmetkârların her birine birkaç soru daha soruyor ve sonra fae adama onları daha fazla rahatsız etmek istemediğini söylüyor. Ahıra doğru yürürken yüzü dalgınlığını koruyor. Ona ulaşmak için can atıyorum ama sıkıntısını gidermenin bir yolu olduğundan şüpheliyim.

Ve bu sadece sıkıntı değil. Aynı zamanda gözlerinin arkasında oluşan kararlılığı da görebiliyorum. Söylenmemiş düşüncelerle göğsüm sıkışıyor.

Birçok Fae'nin onun türüne nasıl davrandığını görmenin onu uzaklaştırmasından korkuyordum. Belki de asıl sorun tam tersidir. Şimdi savunması gerektiğini hissedeceği başka bir davası, ona yük olan başka bir görevi daha var... oysa her şeye rağmen eve gitmesine, dünyamızın baskılarından ve tehlikelerinden uzaklaşmasına izin versek daha iyi olabilirdi.

Burada kalması için mücadele ederek sevgimi mi gösteriyorum, yoksa gerçekten seven bir eş bunun tam tersini mi teşvik ederdi?

ON İKİNCİ BÖLÜM

Talia

"Burası," diyor Harper, elleri kalçalarında bana bakarak. "En az bir saat boyunca o noktadan ayrılmayacaksın." İnce bedenini tipik bir Fae zarafetiyle çimlerin üzerine, yanıma bırakıyor.

Beni Donovan'ın alanındaki Parıldayan Şelalelere bakan bu tepeye götürdü ve diyarlar arasında bu kadar çok koşuşturduktan sonra konuşmak için bir şansa ihtiyacımız olduğu konusunda ısrar etti. Yürüyüşün dostça bir gezintiden ziyade bir müdahale olduğunu düşünmeye başlıyorum. Hem arkadaşlarım hem de sevgililerim bugünlerde beni sık sık dinlendirici bir yere sürüklüyor gibi görünüyor... Belli ki içimdeki gerginliği istediğim kadar iyi saklayamıyorum.

Ellerimin üzerinde geriye yaslanıp avuçlarımın altındaki yumuşak çimenlerin ve şelalenin burada bile bize ulaşan hafif, ılık püskürmesinin tadını çıkarmak için kendime bir an izin veriyorum. Düşen suyun ritmik şırıltısı sinirlerimi yatıştırıyor. Ve Jamie'yi öğrendiğimden beri en yakın fae arkadaşım ile sadece takılmadığımı ve sohbet fark ediyorum.

Harper'a özür dileyen bir yüz ifadesi takındım. "Son zamanlarda pek ortalıkta olamadığım için üzgünüm. O kadar çok şey oldu ki..."

Özrümü elinin tersiyle itti. "Biliyorum. Sen etrafta bu kadar çok şeyle ilgilenirken ve benim tek yapmam gereken elbiselerimi yapmaya devam etmekten şikayet edecek değilim." Duraklıyor ve bana sırtıtıyor. "Geri getirdiğin kışlık fae elbiselerinden bazı fikirler edindim. Sanırım her iki tarzın unsurlarını birleştirerek gerçekten çarpıcı tasarımlar yapabilirim."

Coşkusu o kadar bulaşıcı ki gülümsemek çok kolay. "Onları görmek için sabırsızlanıyorum."

"Muhtemelen kendimden sonra onlar için ilk modelim sen olacaksın." Şık sarı saçlarını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve önümüzde uzanan manzaraya bakıyor. Sonraki sözleri daha tereddütlü geliyor. "İnsan dünyasına geri dönmeyi düşündüğün doğru mu? Burada yaşamak yerine orada yaşamak gibi mi?"

Dudağımı ısıyorum, ne diyeceğimi bilemiyorum. Harper buradaki en yakın arkadaşım ve ben de onun arkadaşayım. Yüzyıl önce sürgün edildikten sonra Sylas'ın sürüsünde doğan tek kişi o. Sürüdeki tüm akrabaları ondan yüzyıllar değilse bile onlarca yıl daha yaşlı. Ben sadece yirmi bir yaşında olabilirim, ama topladığım bilgilere göre, bu bizi yaşam sürelerimizde yaklaşık olarak aynı noktaya koyuyor. Ve onun gibi ben de zamanımın çoğunu Fae dünyasında izole ve yerimden emin olmadan geçirdim.

Ama şimdi sürü mümkün olan en önemli konuma yükseldiğine göre, eminim diğer sürüler arasında daha fazla arkadaş edinecektir. Onunla benden daha çok ortak noktası olan arkadaşlar. Ondan çok daha hızlı yaşlanmayacak arkadaşlar. Ne seçersem seçeyim iyi olacak.

"Henüz ne yapacağımdan emin değilim," diyorum. "Kardeşim hâlâ biraz zor zamanlar geçiriyor. Birdenbire ortaya çıkmamın için işleri gerçekten daha iyi hale getirip getirmeyeceğini ya da sadece kafasını karıştırıp karıştırmayacağını bilmek zor. Bunca zamandır nerede olduğumu nasıl açıklayacağımı bile bilmiyorum." Alnımı ovuşturuyorum.

Harper başını sallar. "Ona neden yardım etmek istediğini anlıyorum. Temelde her zaman herkese yardım etmek istiyorsun ve o da aileden biri. Keşke dünyalarımız birbirinden bu kadar uzak olmasaydı. Kış Diyarı'ndaki gibi sınırı geçip birkaç dakika içinde evinde olamıyorsun."

"Yakında tam sınırdan bir evim olacak." Sylas'ın sürüsü ve Corwin'in sürüsü bu sabah ortak kalenin son rötuşlarını yapıyordu.

Sevgililerim ben yokken de ittifaklarını sürdürecekler mi... ne kadar süreliğine gitmem gerektiğini hissedersen? Corwin beni bekleyecektir, bundan eminim. Ruh ikizi başka bir eş bulamayacak, bu onun için ne kadar adaletsiz olsa da. Sylas, August ve Whitt de istesem beni beklerlerdi. Bir şekilde bu bilgi beni rahatlatıyor ve aynı zamanda içimi kemiriyor.

Ne yaparsam yapayım, kesinlikle *birilerine* haksızlık etmiş olacağım. Belki ben de dahil.

Ama bu gezinin amacı rahatlamak, tüm bunlar hakkında endişelenmemek. Botlarımı çıkarıyorum ve ayak parmaklarımı çimlerde oynatıyorum. "Elbiseleriniz için yeni müşterileriniz var mı? Donovan'ın kadrosundan birini gördüğümü sanmıştım, bazıları Whitt'in son isyanına katıldığında sizin tarzınızda bir şey giymişti."

Harper kıkırdıyor, yanaklarına ne renk verdiğini tam olarak anlayamadığım bir kızarıklık. Benden başka insanlara da kıyafet diktiği için alınacağını mı düşünüyor? "Evet, diğer baş lordların paketlerinden birkaç istek aldım. Amacım, hanımların yarısından fazlasının benim tasarladığım elbiseleri giydiği bir balo görmek. Umarım yakında bir tane daha olur! Belki Baş Lord Sylas sınır kalesini kutlamak için bir tane düzenler."

"Bence bu harika bir fikir olurdu. Ona bundan bahsedeceğim, çünkü muhtemelen daha çok lojistiğe ve yaz ve kış fae'lerinin birbirlerinin boğazına sarılmamasını sağlamaya odaklanmıştır."

Harper yine kıkırdıyor, bu sefer daha açık bir şekilde, ama bana bakarken gözlerinde hala tuhaf bir parıltı var. "Seni gerçekten resmi olarak eşi yapacak, değil mi? Whitt ve August'u da. Dört eş! Hayal bile edemiyorum."

Gülüyorum, kendi yanaklarım da ısınıyor. "Ben de çoğu zaman zorlanıyorum. Kesinlikle bu şekilde olmasını planlamamıştım. Ruh ikizi bağı ve diğer şeyler yüzünden işler biraz karıştı. Umarım diğer baş lordlar da bunu kabullenirler." Burada kalsam bile fae standartlarına göre hayatlarında o kadar uzun süre kalacak değilim zaten.

"Yapmak zorundalar," diyor Harper kesin bir ifadeyle. "Kalp ve kalpleriniz bunu istiyor." Sonra sanki başka bir şey söyleyip söylememeye karar veriyormuş gibi bir havayla duraksıyor. Kopardığı bir çiçekle kıpırdanan ellerine bakıyor. "Corwin'le aranızdaki ruh bağına hissettiğinizde... Birbirinizi ilk gördüğünüzde hemen anladığınızı söylerler hep. İnsan olmamana rağmen, yani insan olmana rağmen senin için de öyle miydi?"

Bağın içime işlediği o an hafızama kazındı. "Evet. Kış baş lordları Sylas'ın taç giyme töreni sırasında onu yeni yaz baş lordu olarak görmeye gelmişlerdi. O zamana kadar onları hiç görmemiştim. Bakışlarım Corwin'inkilere kilitlendiği ilk anda bunu hissettim. Bunu kesinlikle kaçıramazdınız."

Ona bakıyorum, zihnimin kenarlarında bir şüphe gıdıklanıyor. Neden bunu merak etsin ki? "Ruh ikizi bir bağ kurmak isteyeceğin biri var mı?"

Harper'ın utangaç bir şekilde başını eğmesi daha o konuşmadan tahminimi doğruluyor. "Bunun aptalca olduğunu biliyorum. Belli ki sen özel bir vakasın. kadarıyla gerçek kanlı olmayan hiçbir fae'nin ruh ikizi eşi olmadı. Ama ben sadece

-Bu güzel bir umut, değil mi? Çok olası olmasa bile *mümkün*. Elbette, eğer tüm o göz göze gelme olayı çoktan gerçekleştiyse ve orada hiçbir şey yoksa, sanırım hiçbir olasılık yok." Çiçeği fırlatıp atıyor.

Eğer bu konuda bu kadar endişeliyse, ilgilendiği adamın gerçek kanlı olduğunu düşünmek zorundayım, yoksa onun ruh ikizi eşi olma konusunda endişelenmesinin bir anlamı olmazdı. Sadece normal eş olabilirler.

Onun için sorun şu ki, anladığım kadarıyla, her gerçek kanlı fae eninde sonunda ruh ikizi bir bağ kuruyor. Bu arada başka ilişkiler de kurabilirler - hatta bazen aynı anda - ama o derin bağ her zaman gelecektir. Ve kendisi gerçek kanlı olmadığı için Harper o kişi olamazdı.

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" Çekingen bir şekilde sordum.

Arkadaşım hızla başını sallıyor. "Hayır. Bu çok saçma, gerçekten. Bunu düşünmemeliydim bile."

"Sylas baş efendi olarak daha fazla yerleştikçe ve daha fazla etkinliğe ev sahipliği yapmaya başladıkça diğer potansiyel eşlerle tanışmak için birçok şansın olacağından eminim," diyorum, bu yorumun aynı durumda beni rahatlatmayacağını bilsem de. Eskiden evim dünyada milyonlarca bekar insan var, ama bu gerçek, eğer onlardan ayrılmak zorunda kalırsam, fae sevgililerimi çok özlememe engel olmayacak.

Bu melankolik düşünce daha fazla etkisini göstermeden Corwin'in sesi aniden aramızdaki bağa giriyor. *Kendine zaman ayırdığın bir anda seni böldüğüm için üzgünüm sevgilim, ama sürülerden biri Heart's Cadence'a "kutsaman" için yeni bir lanetli kurban getirdi. Hemen gelmenize gerek yok ama arkadaşınızla ziyaretinizi bitirir bitirmez...*

Hayır, hemen geleceğim, diye cevap veriyorum, kalbimi saran ağırlığa rağmen -ya da belki de bu yüzden-. *Birinin beni beklerken acı çektiğini bilirim burada oturup sohbet etmekten keyif alamam.*

Botlarımı giydim ve ayağa kalktım. "Özür dilerim. Henüz bir saat bile olmadı, ama Corwin az önce bana başka bir kış fae'sinin

Lanet. Onları iyileştirmem için onun bölgesinde bekliyorlar."

"Tabii ki." Harper ayağa fırladı. "Sonra konuşmak için daha çok vaktimiz olacak."

Yapacak mıyız? Bu soruyu yüksek sesle dile getirmiyorum.

Çarpık izin verdiği kadar hızlı bir şekilde ormanlık araziden geri dönüyoruz. Donovan'ın şatosunu geçip Bastion görüldüğünde ayağım zonkluyor ve keşke bir at arabası ya da at getirseydik diyorum.

Bu düşünce Corwin'in aklına gelmiş olmalı, çünkü bir saniye sonra bana *"Olduğun yerde kal ve ayağına iyileşmesi için bir şans ver. Yolun geri kalanında sana geleceğim."*

Sorun değil, demeye çalışıyorum ama dinlemeyeceğini anlayabiliyorum. Birinin acilen bir arabaya ihtiyacı olması ihtimaline karşı beklettiği arabalardan birini kapmaya başladı bile.

Harper o gelene kadar benimle bekliyor. Canlı yaz manzarasında süzülen soluk, dar, kristal yüz hatlarına sahip aracı izlemek tuhaf bir manzara. Donovan'ın kalesinin dışındaki birkaç Seelie durup bakıyor. Corwin'in yardım eliyle içeri giriyorum ve Harper'a dönüyorum. "Sylas'a ya da onun seçtiği kadrolardan birine nereye gittiğimi söyleyecek misin?"

Başını sallıyor ama Corwin araya giriyor. "Whitt'le kendim konuştum zaten. Sınır kalesinin son temel parçalarını da yeni bitirdik." Dudaklarında yumuşak bir gülümseme beliriyor. "Artık yerleşime hazır. Umarım bundan sonra bu kadar aceleyle gidip gelmeyiz."

Bunu bilmek, sınırın puslu bölgesine gelene kadar moralimi yükseltiyor. Corwin, "Son kurbanı, diyarın diğer ucuna gitmek zorunda kalmamız yerine bize getirmelerine sevindim," diyor. "Ama... bu beklediğimden biraz daha fazla."

Gözlerimi sisten çıkıntı yapan birleşik kalenin ahşap ucunun görüntüsünden ayırıp ona bakıyorum. "Nasıl daha fazla?"

Benden saklayamadığı bir beceriksizlik izlenimiyle tereddüt ediyor. "Göreceksin. *Kötü* bir şey değil, sadece... Son birkaç seferdir nasıl olduğunu biliyorsun."

Biliyorum, ama her nasılsa pusun içinden çıktığımızda sadece lanet kurbanı ve birkaç yardımcıyla değil, belki de üç düzine figürün Kalbin ışıltısıyla toplandığını görmeye hâlâ hazır değilim. Belki de ona daha yakın olursam gücümün daha iyi çalışacağını düşünüyorlardır? Ama tüm bu insanlar...

Ne kadar uzağa geldiler? Arabadan inip onları karşılamaya giderken Corwin'e soruyorum.

Birkaç saatlik yolculuk, diyor Corwin şaşkın bir ses tonuyla. Bu sürünün en az üçte biri demek, aralarında lordlarının zümresinden birkaç kişi de var. Onay törenimize gelemediler. Sürü arkadaşlarına destek olmak istediklerini söylüyorlar ama tedavini kendi gözleriyle görmek için de bir o kadar hevesli oldukları açık.

Şimdi dedikleri gibi, benim "lütfum". Derimin üzerinde huzursuz bir kaşıntı dolaşıyor.

Kış Fae'lerinin benden bu kadar etkilenmiş olmalarının iyi bir şey olduğunu unutmamalıyım. August ve ben Leydi Gullven'in bölgesinden ayrıldığımızdan beri, sınırın her iki tarafındaki diğer insanlar için ne yapabileceğimi merak ediyorum - eğer mümkünse Kesral gibi doğum yoluyla onlarla ilişkili olanlar için de. Onlar için yapabileceklerimi bu kadar önemsiyorlarsa, benim söyleyeceklerimi de en azından biraz önemserler mi?

Corwin beni bir fae adamın Kalp'in titreşen ışıltısının önünde eğildiği yere , Laoni'nin ve Uziah'ın kalelerinden bize doğru sürüklenen başka figürler görüyorum. Muhtemelen kargaşayı fark edip ne olduğunu anlamaya geliyorlar. Bu toplantıyı kaçırmak zor olurdu.

Kalabalıktan heyecanlı mırıltılar yükseliyor. "İşte " "Leydi Talia bizimle!"

"Çok hızlı geldi."

Bir nefes çekiyorum ve hepsine toplayabildiğim en iyi gülümsemeyi veriyorum. Şaşkın yüzler bana bakıyor, bazıları gülümseyerek karşılık veriyor, diğerleri ise daha temkinli. Lanetli adamın eşi olduğunu tahmin ettiğim bir kadın onun omzunu sıkıyor ve beni de izliyor.

"Daha bu sabah aklına geldi," diyor. "Onun için ne yapabilirsiniz, leydim..."

Adam boğuk bir sesle öksürür. "Lütfunuzu kabul etmekten onur duyarım, Leydi Talia."

Onları bir arada görünce boğazımda bir yumru oluşmaya başladı bile. Arkamı döndüğümde hem onları hem de kendimi düşünüyorum - o kadının eşiyle daha uzun yıllar geçirmesi gerekirken onu lanet yüzünden kaybettiğini, benim de çok sevdiğim adamları geride bırakabileceğimi.

Gözyaşlarım gözlerimin arkasına süzülürken Corwin'in bana ulaşma isteğini hissediyorum ama tedaviyi gerçekleştirmek için elimden gelen her türlü hüznü kullanmam gerektiğini biliyor.

Lanet tamamen etkisini gösterdiğinde kadının adamın donmuş bedenine hayal ettiğinde gözyaşlarını süzölmeye başlıyor. Onları siliyorum ve yüzümü ona dönüyorum. İşe yaradıklarını birkaç kez gördüğüm için hareketler artık bana daha güvenle geliyor.

Bunu yapabilirim. Kalp bana bu gücü verdi. Laneti geri püskürtmemi *istiyor*. Ve belki de henüz tam olarak anlayamadığım başka şeyleri de başarmamı.

Parmaklarımı adamın yanağında gezdirirken, etrafımızda toplanan Fae'ler daha da yaklaşıyor. Toplu bir nefes tutma hissi var. Sonra, adam titreyip soğuktan sıyrılmaya başladığında, bu nefes memnun soluklara ve rahatlama iç çekişlerine dönüşüyor.

"Kutsanmış olan!" diye sesleniyor birisi. "Leydi Talia için Kalbe şükürler olsun!"

Aynı duyguları yineleyen sesler üzerine kendimi toparlayıp küçük kalabalığa bakıyorum. Corwin'in niyetimi anladığını söyleyebilirim ama beni caydırmak yerine cesaretlendirmek için dürtüklüyor. Onun destek hareketi bana konuşmak için cesaret veriyor.

"Bir insan olmama rağmen Kalbin bana verdiği güçlerle tüm fae'lere yardım edebildiğim için çok mutluyum," diyorum. "Umarım bu hepinizin Kalbin insanlar üzerinde de fae'ler kadar parlayabileceğini görmenize yardımcı olur. Hayatlarınıza geri döndüğünüzde fae diyarına düşmüş insanlar hakkında daha iyi düşüneceğinizi, onlara da bana gösterdiğiniz nezaket ve saygıyı göstereceğinizi bilsem içim daha rahat olurdu."

Toplanan fae' birkaç baş sallama ve övgü dolu sözler alıyorum, ancak gerçekten dinlemek yerine ne kadarının kabul edilebilir hakkında hiçbir fikrim yok. Fae'lerin insanlara karşı davranışlarıyla ilgili tüm kültürü bir günde değiştirebileceğimi sanmıyorum. Bu sözler küçük de olsa bir başlangıç.

Lanetli kurbanın sürüsündeki fae'ler bir süre daha oyalanıyor, birçoğu yanıma gelip bir tür kutsama olarak kısa bir dokunuş istiyor, diğerleri ise sadece daha yakından bakmak istiyor gibi görünüyor. Lanetli adam minnettarlıkla eğiliyor ve eşi daha da alçak sesle eğiliyor. "Çok teşekkür ederim," diyor, sesi bir Unseelie için şaşırtıcı olacak şekilde biraz boğuk çıkıyor.

Geldikleri arabalara doğru sürüklenirlerken, Laoni ve ekibinden birkaç kişi kalabalığın arasından sıyrılarak bize ulaşıyor. Baş Lord'un yüzündeki karanlık ifade beni hemen tetikte tutuyor ve Corwin de geriliyor.

"Bir saat içinde bizimle Kalp Salonu'nda buluşun," diyor. "İkiniz de. Karar verme zamanı geldi."

Neden üzgün? Corwin cevap beklemeden uzaklaşırken ona soruyorum.

Emin değilim, diye yanıtlıyor ama içimde bir farkındalık oluşmaya başladı bile.

Diğer baş lordlardan herhangi biri, halkının bana nasıl tepki verdiğini ilk kez görüyor; sanki ben kutsal bir kurtarıcıymışım gibi davranıyorlar. Ve Laoni'nin bu gelişmeden hiç memnun olduğunu sanmıyorum.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Talia

Corwin'in gözünden Kalp Salonu'nu birçok kez görmüştüm ama bu benim oraya sadece ikinci girişim. Yüksek tavan ve etraftaki parıldayan beyaz mermer bir an için nefesimi kesiyor. Bizi bekleyen üç baş lordun takındığı sert ifadeleri görünce, tekrar yakalamak zor oluyor.

Corwin, birlikte uzun mermer masadaki yerine doğru yürürken, *davranışlarından şikâyet etmeleri için geçerli bir neden düşünemiyorum*, diye beni rahatlatıyor. *Söyledikleri herhangi bir şeye nasıl cevap vereceğinden emin değilsen, bırak ben önderlik edeyim*.

Başkalarının benimle savaşmasına izin vermekten nefret etmeme rağmen içten içe başımı sallıyorum. Bazen buna ihtiyacım oluyor - tek başıma mümkün olan her şekilde fae'lerle yüzleşemeyeceğimi biliyorum - ama elimden geldiğince kendimi savunduğumu görmezlerse bana *asla* saygı duymayacaklar.

Neve bize yumuşak, hülyalı bir gülümseme sunuyor. Diğerleri biz masada durana kadar sessizce bizi süzüyor.

Laoni boğazını temizler ama Corwin o konuşmadan araya girer. "Bu ne hakkında? Hangi kararlardan bahsediyordun, Laoni?"

Ona ters ters bakıyor. "Ne düşünüyorsun? Eşinizin kendi dünyasına dönmesi için yaptığımız teklif üzerinde düşünmek için epey zamanı oldu. Bu meselenin daha fazla gerginliğe yol açmadan çözüldüğünü görmek istiyoruz."

Kış fae'lerinin geri kalanı benden bu kadar etkilendikleri için dünyalarını terk etmemi protesto edebilirler diye mi endişeleniyorsun? Bir şekilde

Laoni'nin, yokluğumla ilgili ne hissedeceklerinden çok, halkı arasında kazanıyor olabileceğim etkiyi sona erdirmeyi düşündüğünden şüpheleniyorum.

"Karar vermek için bir zaman sınırı olduğunu bilmiyordum," diyorum sesimi mümkün olduğunca sabit tutarak. "Hangisinin benim için değil ama dahil olan herkes için en iyisi olacağından emin olmadan önce her iki dünya hakkında da anlamak istediğim daha çok şey var."

Uzziah hafif bir öksürük çıkardı. "Onurlu bir düşünce ama motivasyonunuzu sorguluyor."

Corwin'in sinirlendiğini hissediyorum ama bunu sesine sinen hafif bir terslik dışında belli etmiyor. "Bununla tam olarak ne demek istiyorsun? Talia'nın 'motivasyonları' saf olmaktan başka bir şey değildi. Haftalardır hiçbirimizin başaramadığı bir şekilde bize özverili bir şekilde yardım ediyor."

"Özverili görünebilir ama insanın da bundan bir şeyler kazanmadığını kim söyleyebilir?" Laoni küstahça söylüyor. "Ne de olsa yalan söyleyebiliyor, hepimizin aksine. Yoksa neden ailesi ve en çok sadakat borçlu olması gereken kardeşi için doğru olanı yapmakta bu kadar tereddüt etsin ki?"

Terisse'nin ağzı bir parça rahatsızlıkla seğiriyor ama o da konuşuyor. "Evet, kendi kanından birini bu kadar kolay terk ederse bize ve hatta size olan sadakatinden nasıl bu kadar emin olabiliriz?"

Suçluluk duygusu mideme saplanıyor. "Ben kardeşimi *terk etmedim*," diye karşılık veriyorum. "Hayatına aniden geri dönmenin onun için dışarıda kalmaktan daha iyi olup olmayacağını bile bilmiyorum. Durum o kadar basit değil."

Laoni beni inceliyor. "Yoksa neden aramızda kalmaya bu kadar kararlı olduğunu sorgulamamızı için mi böyle söylüyorsun?"

Dişlerimi sıkıyorum ama nasıl cevap vereceğimden emin değilim. "Eğer kalırsam, bunun nedeni insanların ben burada olup lanete yardım etmezsem daha fazla acı çecekleri düşüncesine dayanamamam olacak." Ve buradaki diğer insanları kurtarabileceğim tüm o acılar yüzünden, gerçi bunu duymak isteyeceğini sanmıyorum. "Ve Jamie'nin hayatını yeniden altüst etmemeye çalıştığım için."

Laoni kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "O zaman bir gün daha bekleyin. O zamana kadar lanet kurbanlarımızla başa çıkmak için kesin bir eylem planı oluşturabilmemizi istiyorum. Yeterince uzun süredir belirsizlik içinde yaşıyoruz."

Genelde şiddet yanlısı biri değilimdir ama şu anda onun kendini beğenmiş suratına yumruk atmaktan başka bir şey yapmak istemiyorum. Parmaklarım avuçlarımın içinde kıvrılıyor ama

Ellerimi hâlâ iki yanımda tutuyorum. "Peki," diyorum. Corwin elini sırtıma koyuyor ve binadan dışarı çıkıyoruz.

Taleplerini kabul etmek zorunda değilsiniz, diyor biz giderken. Daha fazla zaman için ısrar edebiliriz. Onlarca yıldır belirsizlik içinde yaşıyoruz.

Duraksıyorum ama Jamie'nin hayatta olduğunu öğrendiğim ilk andan beri göğsümde giderek artan daralma hissini görmezden gelemiyorum. *Hayır. Sanırım sadece onlar için değil, kendim için de bir karar vermem gerekiyor. Bu konudaki endişelerim beni bir cevaba yaklaştırmıyor. Yine de emin olmadan önce Jamie'yi bir kez daha ziyaret etmek istiyorum.*

Sabah ilk iş olarak insan dünyasına seyahat edebilmen için gerekli ayarlamaları yapacağım. Corwin'in eli elimi kavramak için hareket etti. Yorumlarıyla sadece kendi gündemlerini zorlamaya çalışıyorlardı, biliyorsun. Sadakatin konusunda hiçbir şüphem yok. Kardeşine ne kadar değer verdiğini biliyorum.

Karşılığında elini sıkıyorum, ama verdiği güvence hâlâ içimi sızlatan suçluluk duygusunu silemiyor. Laoni ve diğerleri kendi nedenleriyle beni utandırmaya çalışıyor olabilirler, ama bu onların tamamen haksız oldukları anlamına gelmez. Jamie'ye bu fae alemindeki herkese borçlu olduğumdan daha fazla borçluyum, değil mi? İlk başta zor olsa bile, açıkça mücadele ederken ona yardım etmenin bir yolunu bulabilmeliyim.

Yarın onu tekrar göreceğim ve umarım her şey daha da netleşecek.

"Sylas ve diğerleri bizi yeni evinizde bekliyor olmalılar," diye hatırlatıyor Corwin, buzlu tarlalardan onun topraklarına doğru yola çıkarken. "Charles ve Beth'ten saraydan gelmelerini ve hepimize harika akşam yemeklerinden birini hazırlamalarını isteyebilirim."

İçim, içime yemek koyma düşüncesinden zevk alamayacağım kadar karışık. Başımı iki yana sallıyorum. "Şu anda olmaz. Sanırım bir süreliğine hepinizle birlikte olmak istiyorum, başka kimse olmadan, yapmamız gereken hiçbir şey olmadan."

Geçen ay kendimi en umutsuz hissettiğim, kış lanetinin cevabını bulamadığım ve herkesi hayal kırıklığına uğrattığım gibi görüldüğüm zamanları hatırladım. Corwin'i yatağıma getirdim ve sadece ona sarılmak bile ıstırabımın bir kısmını eritti.

Sarıldıktan sonra birlikte yaptığımız her şey de acı vermedi...

Tüm sevenlerimin - dostlarımin - etrafımda olmasını, onların sevgisiyle sarmalanmak istiyorum. Ne kadar ileri gittiğimizi görmek için...

ilişkinin daha fazla ilerlemesini istemiyorum.

Corwin duygularımı sözsüzce kabul ediyor. Sınır kalesinin elmas tarafındaki eşikten adımımızı attığımızda, August'un yapmayı sevdiği gibi ayaklarımı yerden kesiyor ve beni kendine doğru çekiyor.

Koridorlardan geçip kristal ve ahşabın birleştiği orta odalara doğru ilerlerken, Seelie aşıklarım bizi karşılamak için kalenin kendi taraflarından çıkıyorlar. Sylas yüz ifadelerimizi alıyor ve kaşlarını çatıyor.

Corwin, "Meslektaşlarım bugün eşimize karşı özellikle sert davrandılar," diyor, "*eşimiz*" ifadesini kullanması içimde bir sıcaklık parıltısı yaratıyor. "Sanırım ihtiyacı olan tedavi mümkün olduğunca çok sevgiyle sarılmak."

Corwin'in beni taşıdığını görünce August'un ifadesi de ciddileşti ama son sözüyle birlikte yüzüne bir sırıtma yayıldı. "Ben buna varım."

Whitt kaşlarını kaldırır. "Hadi şu yeni yatak odana girelim, kudretli şey."

Şu anda yatak odasına girmeyi ne kadar istediğimden emin olmasam da yanaklarım kızarıyor. "Bu bana mükemmel geliyor."

Ahşap ve elmas basamaklı merdivenlerden yukarı çıkarken Sylas, Corwin ve benim yanıma yanaşiyor. "Meslektaşlarınızın mevcut talepleri hakkında endişelenmeli miyiz, her ne ise?" diye soruyor.

"Hayır," diye cevaplıyorum Corwin adına. "Çoğunlukla burada mı kalacağım yoksa Jamie'ye mi döneceğim konusunda daha fazla zaman geçmeden bir karar vermemi istiyorlar. Muhtemelen de öyle yapmalıyım zaten. Bunu erteliyordum ama düşüncelerimi sıralamak kolaylaşmak yerine daha da zorlaşıyor."

Grubumuzun üzerine daha kasvetli bir hava çöküyor. Whitt elini sallanan ayaklarımdan birine doluyor ve başparmağını kemerin üzerinde gezdiriyor. "Durumu daha net görebilmeniz için bilmeniz gereken bir şey varsa, çekinmeden bana gelin. Ve şu anda vereceğin herhangi bir kararın nihai olmak zorunda olmadığını unutma. Fikrinizi değiştirmenizi engelleyemezler."

"Daha sonra farklı bir şey istersen oraya ya da buraya dönme hakkın için hepimiz savaşıyoruz," diye ekliyor August, omuzlarındaki kaslar esneyerek.

Bunu bilmek beni rahatlatmalı, ama bunun yerine sadece göğsümdeki melankolik ağrıyı artırıyor. Eğer ısrar bana veda etmeye hazırlanıyorlar bile. Corwin'in içinden geçen keder

Bu düşünce aramızdaki bağa da yansıyor ve biliyorum ki diğer erkekler de benzer şekilde etkileniyor olmalı. Onlardan herhangi birini kaybetme ihtimalini düşünmek bile bana aynı derecede acı veriyor.

Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve bu duyguları bastırıyorum. Şu anda, paylaşmayı dört gözle beklediğim adamlarla ortak evimizin tadını çıkarmak için elime geçen tek fırsat olması ihtimaline karşı bu ana odaklanmak istiyorum. Kararım yarını bekleyebilir.

Tamamen bitmiş yatak odamı daha önce hiç görmemiştim. İçeri adım attığımızda içimden keyifli bir kahkaha yükseliyor. Duvarlar kalenin ortasındaki diğer odalarla aynı elmas ve ahşap karışımı, burada narin kıvrımlarla birbirine dolanmış. Mobilyalar da benzer bir karışım: elmas bir lavabo, ahşap bir gardırop. Karyola direkleri ahşap ve tepelerinde elmas küreler parlıyor.

Ama beni en çok sevindiren şey yatağın büyüklüğü. Eski yatak odalarımıdakinin en az iki katı büyüklüğünde, hepimizin rahatça sığabileceği kadar geniş bir yatak yapmışlar.

Corwin beni yumuşak yatak örtüsünün ortasına nazıkçe bırakıyor ve sonra geri çekiliyor. Aramızdaki bağdan süzülen izlenimlerden, diğer adamlara benim üzerimde daha büyük bir hak iddia etmediğini, önce onların bana gelmesine izin vermeye istekli olduğunu göstermek istediğini anlayabiliyorum.

August ve Whitt durup onu inceliyorlar. En yeni sevgilimin dahil olduğu hiçbir ortak samimiyetin parçası olmadılar.

İlk ortak karşılaşmamızı başlatan Sylas, omuzlarını yatak başlığına dayayarak yanıma yerleşiyor, parmakları saçlarımı okşuyor. İlk hamleyi efendilerinin yaptığını gören diğer ikisi de yatağa tırmanıyor. August yatağın diğer ucuna yayılıyor ve ayaklarıma masaj yapmaya başlıyor. Whitt karnıma bir öpücük konduruyor ve başını kalçama yaslıyor.

Ancak o zaman Corwin bize tam anlamıyla katılıyor ve başını omzuma yaslayarak etrafımdaki erkek sıcaklığındaki halkayı tamamlıyor. Alnından öpüyorum, elimi Sylas'ın göğsünde gezdiriyorum, parmaklarımı Whitt'in ipeksi saçlarında gezdiriyorum ve tabanımı August'un dokunuşuna doğru cesaretle itiyorum.

böyle, hepimiz birleşik bir kolektif olarak bir aradayız. Bu durum karşısında Corwin'in içinde oluşan gerginlik yerini memnuniyete bırakıyor.

Burası tam olarak ait olduğum yermiş gibi hissetmemek mümkün değil - hepimizin ait olduğu yer. Aşk sadece benimle onlar arasında değil, aynı zamanda

farklı türde sevgi ve saygı paylaşıyor olsalar bile, erkekler arasında birbirlerine.

Onlarca yıllık savaşın ardından Seelie ve Unseelie'yi bir araya getirdik. Her iki toplumun da kimin uygun bir eş olabileceğine dair fikirlerine meydan okuduk. Aramızda çok fazla güven ve inanç oluştu. Üstesinden gelemeyeceğimiz bir sorun olabilir mi?

Ama yarının kararıyla ilgili sorun ortadan kalkmış değil. Endişelerim yeniden içimi kemirmeye başladığında, sadece bu sıcaklık çemberine sokulmanın onları kovmaya yetmeyeceğini biliyorum. Daha keskin bir arzu içimde dalgalanıyor ve kalçalarımın arasında toplanıyor.

Beşimizin mümkün olan her şekilde ne kadar iyi bir araya gelebileceğini, bunun sadece bir başlangıç mı yoksa gelecek günlerde sıkıca tutunabileceğim bir anı mı olduğunu bilmek istiyorum.

Çoğu zaman olduğu gibi, fae erkeklerimin keskin duyuları, ben daha kasıtlı bir işaret vermeden ruh halimdeki değişimi fark etmelerini sağlıyor. August'un okşamaları daha kışkırtıcı bir hal alıyor ve baldırlarımdan dizimin iç kısmındaki hassas deriye doğru ilerliyor. Whitt parmaklarını karnımda gezdiriyor, nefesi elbisemden hissedebileceğim kadar sıcak bir şekilde kalçama yayılıyor. Sylas parmaklarını çenemin altından geçiriyor ve öpücüğünü karşılamak için yüzümü yukarı çekiyor.

Ve tüm bunlar olurken, ruh ikizi eşim garip bir heyecan ve kıskançlık karışımıyla olanları izliyor. İçgüdüsel sahiplenme duygusu onu tamamen terk etmedi ama bunun onu kontrol etmesine de izin vermiyor.

Onun da bu aranın bir parçası olmasını istiyorum. Sylas'ı öperken Corwin'in gömleğini çekiştiriyorum. *Benim de sana ihtiyacım var, ruhum.*

Sessiz bir inilti izlenimiyle boynumun kıvrımını ısırarak için eğiliyor. Nefesim Sylas'ın ağzına çarpıyor.

Ne olursa olsun, şu anda yaşadıklarımı hiçbir şey silemez. Hiçbir şey paylaştığımız aşkı bozamaz. Bundan eminim.

Keskinlik, acı tatlı ama aynı zamanda kendimi tutamayacağım kadar güçlü bir sevinçle birlikte geliyor. Sylas'tan, havaya gerçek bir isim mırıldanacak kadar uzaklaşıyorum. *"Sole-un-straw."*

Işık üzerimizde minik yıldız yağmurları gibi parlıyor. Corwin keskin bir nefes veriyor ve sonra ağzımı kendi ağzına götürüyor.

Beni daha önce ondan hiç hissetmediğim bir tutkuyla öperken, Seelie erkeklerim de ilgilerini yoğunlaştırıyor. Sylas göğüslerimi avuçluyor ve kulağımın memesini dişliyor. August ve Whitt elbisemi belime kadar çekerek ortak bir girişimde bulunuyor ve birlikte bacaklarımı öpüyorlar.

Üst baldırlarıma ulaştıklarında, kıvraniyorum ve külotumu ıslatıyorum.

August bir an için duraksıyor, sanki işler çok yoğunlaşırsa Corwin'in fikrini değiştireceğinden endişeleniyor. Saçlarını çekiştiriyorum ve o da başını eğip cinsel organımın üzerindeki ince kumaşın altından dudaklarımı okşuyor. Bu samimi öpücüğün sıcaklığı içime bir zevk ürpertisi gönderiyor. Boğazımdan bir miyavlama sesi kaçıyor ve Corwin'in dili dudaklarımın arasına girerek beni daha da derinden yutuyor.

Oh, Tanrım. Şimdiden patlamanın eşiğindeymişim gibi hissediyorum ve hiçbirimizin üzerinden tek bir parça kıyafet bile çıkmadı.

August sanki bu düşünceyi hissetmiş gibi külotumu çekip çıkarıyor ve beni tenimden tenime öpüyor. Dilinin açıklığı üzerindeki kayganlığı beni yataktan zevkle kaldırıyor. Whitt popomu sıkıca kavıyor ve beni kardeşinin ilgisi için daha da iyi bir açıda tutuyor, aynı zamanda kalça kemiğime öpücükler konduruyor. August dilini tam içime soktuğunda Corwin ılgılığını yutmak zorunda kalıyor.

Ama ruh ikizi eşim bencil değil. Birkaç dakika daha ağzıma tapınıyor ve sonra Syllas'a başıyla selam vererek beni serbest bırakıyor. Seelie baş lordum dudaklarımı geri alırken, Corwin elbisemin bağcıklarını açıyor. Göğüslerime erişir erişmez, ağzını onlara doğru indiriyor ve tıpkı aşağıdaki August gibi büyük bir şevkle üzerlerinde çalışıyor.

Mutluluk içimi her yönden yakıp kavururken, diğerlerinin üzerinde de biraz daha az kıyafet istediğimi bilecek kadar aklımı korumam bir mucize. Bu sessiz dileği anlayan Corwin gömleğini çıkarmak için doğruldu. Aramızdaki bağda rahatsız edici bir alçakgönüllülük titremesi dolaşıyor ama sonra diğerlerine şöyle diyor: "Eşimiz soyunmuş halde yalnız kalmamayı tercih eder."

Hepsini çıplak istediğimi söylemenin son derece resmi bir yolu ama işe yarıyor. Birden etrafımda gömlekler ve pantolonlar dökülmeye başladı. Bu arada benim elbisemi tamamen çıkarmayı başardılar. Kendimi dört sevgilimin arasında diz çökmüş buluyorum, üzerlerinde sadece boxerları var ve ereksiyonları kumaşı zorluyor.

Sorgulamadığım başka bir dürtü beni ele geçiriyor. Önce Corwin'e uzanıyorum, elimi zayıf göğsünden aşağıya, iç çamaşırının beline doğru kaydırıyorum. "Hepinizin tadına bakmak istiyorum."

Başımı eğdiğimde nefesi kesiliyor. Şaftını serbest bırakmak ve ağzıma almak için kemeri aşağı çekiyorum.

Onun kışlık orman kokusuna karışan tuzlu tat artık tanıdık geliyor. Dilimi kordonlu uzunluğun etrafında döndürüyorum. Aletinin her seğirmesi, saçlarımdaki parmaklarının çaresizce gerilmesi ve ona sunduğum zevkin yankıları başımı döndürüyor. Bu adamların benden daha güçlü olduğu pek çok yön var, ama iş yatak odasına gelince, en azından onlara eşitim. Benim onları istediğim kadar onların da beni istediğinden artık hiç şüphem yok.

Corwin'den Whitt'e sinsi stratejistimi serbest bırakıyorum. Yanağımı okşarken gözleri ağırlaşıyor. "İstediğin kadar tadına bak." Her tarafına sinen koku Corwin'in tam tersi, güneşte kavrulmuş kum gibi, ama ben de aynı zevk alıyorum. Sert uzunluğunu sertçe emdiğimde Whitt'ten dökülen inilti kendi seksimi

Zonklama.

Orada kalıp Whitt'i sadece ağızımla serbest bırakmanın ne kadar süreceğini görmek istiyorum ama diğer sevgililerimi ihmal etmek istemiyorum. Şaftının başını kucaklıyorum ve August'a doğru dönüyorum.

Savaşçının yüzü kızarmış, gözleri hem şefkat de şehvetle parlıyor. Boğuk bir sesle, "Senin için buradayım, tatlım," diyor.

Ve öyle, kalın penisi ben onu çekerken neredeyse elimi dolduruyor. Ucunu yalıyorum ve sonra ağızıma alabildiğim kadarını alıyorum. Parmakları, bir kıvılcım dalgası başlatmak için doğru hassasiyet ve gerginlik karışımıyla kafa derimin üzerinde sürükleniyor. Bütün gün onun tatlı misk kokusunu içime çekebilirim. Ama yine de bu doğaçlama ritüele dahil etmek istediğim bir sevgilim daha var. August'un ağızına hızlı bir öpücük konduruyorum, tatlarımız birbirimize karışıyor.

ve Sylls'la yüzleşmek için rahatça döner.

Seelie baş lordu karanlık gözlerinde aşk ve arzudan başka bir şey olmadan beni izliyor. Öne doğru eğiliyorum, böylece boxer'ına ulaşmadan önce göğsünün ortasından aşağıya, birkaç gerçek isim dövmesinin üzerinden bir yol öpebiliyorum. İçine girdiğimde, kendine engel olamıyormuş gibi avuçlarıma bastırıyor. Topraksı, dumanlı kokusu ciğerlerime doluyor.

Onu yavaşça emiyorum, kaslarının gerilmesine ve göğsünün sıkışmasına neden olan noktaları bulmak için dilimi sert şaft boyunca gezdiriyorum. Bu adamın nasıl çözüleceğini öğreniyorum. Bütün bu adamları. Onlar benim, ben de onlarınım ve herhangi bir anda ne kadar uzakta olursam olayım bu doğru olacak.

Sylls'ın boğazından sert bir ses çıkarırken, bir açlık daha ürpertiyor. Her birini teker teker aldım, ama birlikteliğimizi

dördüyle de aynı anda sevişmek mi? Hep birlikte serbest bırakıldığımızı görmek mi?

Bilmiyorum ama denemek zorundayım. Daha önce üç Seelie aşığım la bunu başarmıştım. Bir tane daha mümkün olmalı.

Geri çekilip dört adama bakıyorum, az önce kullandığım dudaklarım karıncalanıyor. Corwin benim için bu arzuyu dile getirmek zorunda kalmamalıydı. "Hepinizi istiyorum... benimle, birlikte," dedim. "Tam olarak emin değilim nasıl..."

Ben beceriksizce sözümü kesince Corwin gülümsüyor, yüz ifadesi sıcaklık ve şefkatle dolu. "Sanırım bu isteğini de diğeri gibi yerine getirebiliriz," diyor normalde olduğundan daha alçak bir tonda. "Sizi ve bizi memnun edebileceğimiz pek çok yolu çoktan keşfettiğinizi biliyorum."

İçimde daha keskin bir sıcaklık patlaması oluyor. Mağarada sevişirken diğeri girişime dokunduğunu, Whitt'in haftalar önce orada içime girdiğini düşünüyorum ve baş döndürücü bir karıncalanma içimi kaplıyor.

Çoğunlukla konuşulmayan bir iletişim sayesinde, erkekler etrafımda dolaşüyor, isteğimi yerine getirirken öpücükler ve okşamalar sunmak için duraklıyorlar. Kendimi Sylas'ın üzerinde buluyorum, dizlerim kalçalarında, ellerim göğsünde, o yatakta geriye doğru yayılırken. Beni kontrol etmek için değil, sabitlemek için belimi tutuyor. Karanlık gözlerindeki soruya cevap olarak kendimi ona doğru sallıyorum, böylece aletin başı açıklığımda kayıyor. O kadar iyi hissettiriyor ki hevesle titriyorum.

Ona doğru eğildiğimde, daha derin bir zevk içimde alevleniyor. Boğazımdan bir inilti yükseliyor.

Whitt, August'u hafifçe şakacı bir şekilde dürtüyor. "Bu sefer leydimizin diğeri ihtiyaçlarını karşılayabileceğini düşünüyor musun, whelp?"

August ona alaycı bir şekilde bakıyor, aynı anda ağzını genişleten geniş gülümseme her türlü kin izini yok ediyor. "Benim için onurdur."

Arkamda diz çöküyor, Sylas'ın bacaklarına dikkatlice oturuyor ve sırtımın ortasından ensemeye kadar kavurucu bir yol öpüyor. Parmakları üzerimde çalışıyor, kendi sıvımı yayıyor ve diğeri açıklığıma hazırlamak için mırıldandığı bir kelimeyle ek bir kayganlık yaratıyor.

Mutluluk verici hisler tüm göbeğime ve karnıma doğru yayılırken, odaklanmak zorlaşıyor. Whitt'i ve ardından Corwin'i iki çekmeyi başarıyorum. Sylas'ı sertçe öpmek için eğildim ve tekrar kalktım.

August içime girdiğinde Whitt'in ağzından nefes nefese kalarak yanımdaki adamları öpüyorum.

İki kat dolu olma hissi bana aynı anda hem yükseliyormuşum hem de yanıyormuşum gibi hissettiriyor.

Zevkim geçerken Corwin gergin bir ses çıkarıyor. Parmaklarımı onun çıkık ereksiyonunun etrafında kıvırıyorum. Yukarı aşağı okşamaya başladığımda, Whitt'i ikinci kez ağzıma almak için diğer tarafa doğru eğiliyorum. Bu sefer onu sonuna kadar göreceğim.

Tüm erkeklerimden aynı anda zevk almak, bu kadar çok hareketli parça varken mükemmel bir şekilde sorunsuz gitmiyor. Bazen içimde hızla akan zevkten o kadar bunalıyorum ki bir anlık sersemlikle kendimi kaybediyorum. Birkaç kez pozisyonumu değiştirmek zorunda kalıyorum, daha fazla öpücük çalmak için zaman ayırıyorum. Ama içime giren iki adamın ritmine kendimi kaptırdığımda, diğer ikisiyle birlikte hızla bir cehenneme dönüşen ateşli bir hazzın içinde birlikte sallanana kadar ivmemi artırıyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, tıslayan bir lanet ve omzumu sıkarak ilk önce kenardan devrilen Whitt oldu. Ağzımı doldurduktan sonra bir an için pantolonunu indiriyor ve ardından içimde daha fazla zevk uyandırmak için vücudumun ulaşabildiği her bölgesiyle yakından ilgileniyor. Başparmağı bir meme ucunun üzerinde dönüyor, hem Sylas hem de August birlikte içime giriyor ve elim Corwin'in şaftının etrafında o kadar sert bir şekilde sarsılıyor ki yaklaşan salınımının dalgasını hissediyorum. Tam zirveye ulaştığında dudaklarımı ona dolamak için yeterince hızlı eğildim.

Ellerimi tekrar Sylas'ın göğsüne koyup orada oluşan terin üzerinde gezdiriyorum. Bir hırıltı çıkarıyor ve içime daha hızlı pompalıyor. August da onun hızına ayak uyduruyor ve bir anda kendi orgazmıma doğru son sürat ilerliyorum. Tek yapabildiğim, son dalga üzerime çökene kadar coşku tsunamisine dayanmak.

Neredeyse hıçkırığa dönüşen bir çığlık atıyorum ve sevgililerimin ortak kucaklamasında titriyorum. Sylas inliyor ve August beni daha sıkı kavlıyor, ikisi de beni uçurumun kenarına kadar takip ediyor.

Sonunda dört arkadaşımın oluşturduğu yuvada yorganın üzerine yığılıyorum, bacakları benimkilerin etrafına dolanıyor ve birbirlerinin yanında rahat bir alan buluyorlar. Corwin'in bakışlarını yakaladığımda, gözleri bağlantımız boyunca yankılanan aynı heyecanlı memnuniyetle parlıyor.

Biz beş kişiyiz ve bir kişiyiz.

Ve yarın bizi bir arada tutmanın doğru bir şey mi yoksa gerçek sorumluluklarımdan kaçmak mı olduğuna karar vermek zorundayım.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Talia

Jamie'nin lisesinin önündeki spor sahasına tam da günün son dersi bitmek üzereyken vardık. Öğrenciler çimlere ve etrafındaki kaldırıma akın etmeye başlamıştı bile. Onu kaçırmış olabileceğimden endişelenerek hızımı artırıyorum. Eğer buradan teyzem ve amcamın evine gitmezse, onu nerede bulacağımı bilemeyeceğim.

August ve Kesral daha önce olduğu gibi aynı nedenlerle bana eşlik ettiler. Bir bakıma Corwin de beni takip ediyor, aramızdaki bağ sayesinde duygusal durumumun keskin bir şekilde farkında. Bir karar verdiğim anda bunu bilmek ve kafam daha da karıştığında bana yardımcı olmak istediğini söyleyebilirim.

Etrafımızda dolaşan gençleri tarayarak, topallığımın izin verdiği kadar hızlı bir şekilde okul binasına doğru koşuyorum. Rahatlamam için, bakışlarımın tanıdık bir kıvrıkcık kahverengi saça takılması sadece bir ya da iki dakika sürüyor.

Jamie okulun yan tarafında dolanıyor, ellerinde tuttukları kağıtlara bakarken başka bir adamla konuşuyor. Konuşmalarının havası bana arkadaşça olmaktan çok iş gibi geldi - belki de bir proje üzerinde birlikte çalışmaları gerekiyordu.

Geçen gün öğle yemeğinde kardeşimi tek başına yemek yerken gördüğümde, okulda pek arkadaşı olduğu izlenimini edinmedim. Kız arkadaşıyla ve fotoğraflarında birlikte takıldıkları insanlarla başka bir yerde tanışmış olmalı.

Etrafta o kadar çok insan ki, onun ve diğer adamın söylediklerinden parçalar dışında bir şey yakalamak için ona yeterince yaklaşmak zor. Fae yoldaşlarım ve ben, ikisine ayak uydururken dağılan öğrencilerin arasında dolaşmak zorunda kalıyoruz. Diğer gençlerin kümeler halinde toplanmaya başladığı ve bize manevra yapmamız için daha fazla alan bıraktığı alana doğru ilerliyorlar. Jamie'den yürümeyi bırakmasını ve konuşmasını ayakta bitirmesini istemek çok mu fazla olur?

Etraftaki gençlerden bazıları Jamie ve ortağına doğru bakıyor. Geçen gün öğle yemeğinde ona sataşan çocuklardan birkaçını tanıyorum. İçlerinden biri Jamie'yi işaret ediyor ve diğerlerinin gülmesi için iğrenç bir ifade takınıyor.

Jamie yanındaki adamla konuşmaya devam ediyor ama ilgiyi fark ettiğini söyleyebilirim. Çenesi gerildi, bakışları titizlikle işaret ettiği kâğıtta kaldı.

Onun adına ben kılanıyorum, zorbalara ters ters bakıyorum, kimsenin onlara kızgın olduğunu anlayamıyorlar. Jamie'nin ortağı ağzını ovuşturuyor, kardeşinden başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyor.

Arkamda bir yerden bir köpek havlaması kulaklarıma ulaşıyor. Kardeşime odaklandığım için pek dikkat etmiyorum, ta ki ağır pençelerin sesi peşinden gelene kadar. Bir sincap çimenlerin üzerinden yanımdan geçip tarlanın diğer tarafındaki bir ağaca doğru ilerliyor ve büyük siyah bir tazı da tasması Jamie'nin yoluna doğru akarak peşinden koşuyor.

Seelie'lerin dönüşebildiği devasa kurtlara pek benzemiyor. Kürkü daha kısa, ağzı daha kutu gibi, kulakları sarkık. Ne kadar büyük olursa olsun, sanırım kafasının tepesi, kurt formundayken Sylas'ın omuzlarının hizasına ancak ulaşır. Ama ani hareket, dişlerin parlaması ve genel köpek şekli, korkularımı yenmek için çok zamanım ve pratiğim olmasına rağmen, ne olduğunu anlamadan önce ilk anda nabzımın hıçkırmasına yetiyor.

Jamie öyle bir irkilir ki elindeki kâğıtlar ve onları dayadığı kitap yere düşer. Birkaç adım geri atıyor, ağzından panikle bir ses çıkıyor, vücudunda bir titreme yayılıyor.

Kendine sarılıyor ama titremesini durduramıyor gibi görünüyor. Kalbim ona doğru koşma, kollarımı ona dolama ve ona iyi olacağını söyleme isteğiyle çarpıyor.

Ben daha söyleyemeden alaycı bir kahkaha duyuldu. Jamie'nin görünüşüne kıkırdayan bir grup genç daha da yaklaşıyor.

liderlikten önce.

"Canavar çocuk evcil bir köpektan mi korkuyor?" diye alay ediyor biri, köpeğin sahibinin sonunda taziya yetişip tasmaşını yakaladığı yere bakarak. "Görünüşü senden çok daha az korkutucu olan bir şey yüzünden dehşete kapılmak oldukça üzücü."

Şimdi Jamie'ye sarılmak ve August'a o pisliğin boğazını parçalamasını söylemek istiyorum, böylece kardeşimin böyle tepki vermek için ne kadar sebebi olduğunu öğrenecek. Bir adım öne çıkıyorum, ellerim bükülüyor, göğsümden yükselen kelimeler August'tan beni görebilmeleri için büyüü üzerimden çıkarmasını istiyor.

Bir ortaya çıksam ne olur? Kardeşimin bana ihtiyacı olduğu daha açık olamazdı, şu *anda* bana ihtiyacı var.

"Bekle!" Kesral, muhtemelen Fae dünyasının gizliliğini tehlikeye atmamak için talimatlar aldığını söylüyor. Beni göremeseler bile varlığımı hissedecekleri kadar yaklaşmadan kolumu tutuyor.

Onu azarlamak için dönüyorum ama Jamie'nin hareketiyle sesim kesiliyor. Omuzları hâlâ kaskatı, eşyalarını yerden almak için eğiliyor. Sonraki birkaç nefesinde biraz kekeliyor ama sonra düzeliyor. Artık benim aylar önce geçmişin anılarıyla sarsıldığımda olduğum gibi titremiyor ya da irkilmiyor.

Ama sanırım Jamie'nin de bu korkuların bazılarıyla başa çıkma şansı oldu. Belki saldırganlarıyla yüz yüze gelememi ama terapistler ve yıllarca kafes dışında yaşamak gibi *benim* asla sahip olamadığım şeylere erişimi oldu.

Doğrulur ve zorbasıyla yüzleşir. Ortağı bile ona bakıyor, Jamie ile herhangi bir ilişkiden kaçınmak istercesine geri çekiliyor.

"Benimle bir sorunun mu var McCarty?" diyor diğer adam, kollarını göğsünde kavuşturup çenesini bir meydan okuma edasıyla kaldırarak.

Jamie, Whitt'in takdir edeceğinden şüphelendiğim soğuk ama keskin bir bakışla onu sabitliyor. "Pek sayılmaz. Mesele şu ki, korkunç göründüğümü falan düşünmen umurumda değil. Senin gibi bir hıyarın ne düşündüğü neden umurumda olsun ki?"

Kabadayının çenesi düşer. Arkadaşları farklı şok ifadeleriyle tamamen sessiz kalır. Adamın konuşmayı başarması biraz zaman alıyor ve sonra teklemeye çıkıyor. "Sen kim olduğunu sanıyorsun? *Herkes* senin bir ucube gösterisine ait olan deforme olmuş bir ezik olduğunu düşünüyor, biliyorsun."

Jamie omuz silkiyor. "O zaman 'herkes' gidip kendini becerebilir. Senden onay almaya ihtiyacım yok. Benim bir ailem, kız arkadaşım ve ezik olduğumu düşünmeyen arkadaşlarım var ve bunlar benim için bir grup rastgele aptaldan çok daha önemli. Ve ne var biliyor musun? *Ben hıyar* olmadığım için, umarım sen de benim yaşadıklarımı yaşayıp bu hale gelmek zorunda kalmazsın."

Yüzündeki yara izlerine doğru hızlı bir hareket yapıyor ve sonra topuklarının dönerek uzaklaşıyor. Benim de ağzım açık kaldı ama şaşkınlık kadar hayranlık da duydum.

"Şunun omurgasına bakın," diyor Kesral onaylayan bir kıkırdamayla.

August kolunu bana doluyor ve saçlarımı okşuyor. "Aileden gelen bir şey olmalı."

Belki de öyledir. Kardeşim tahmin ettiğimden daha güçlü. Ama Jamie'yi takip etmek için August'tan uzaklaşıyorum, kalbim daha sert çarpıyor. Az önce söylediklerine gerçekten bu kadar güveniyor muydu, yoksa zorbaların görmesini istemediği acısını örtbas etmek için cesur bir paravan mıydı?

Yorumlarının onu tamamen yarasız bıraktığından şüpheliyim, ancak ruh haline bile büyük bir zarar vermiş gibi görünmüyorlar. Jamie okul bahçesini geride bırakırken telefonunu çıkarıyor. Odasındaki resimlerdeki kızla mesajlaştığını görüyorum; az önce ona bir selfie ve akşam yemeğinden sonra onunla buluşmasını isteyen bir mesaj göndermiş.

Elbette, Jamie geri döner. Sabırsızlanıyorum. Ama seni uyarmalıyım, az önce okuldaki en popüler ikinci çocuğu azarladım, bu yüzden benimle görülmek muhtemelen itibarın için kötü olur. Sonuna göz kırpan bir emoji ekliyor ve mesajı gönderirken sırtıyor.

Kız arkadaşı bir süre sonra bir gülme emoji ve şu sözlerle yanıt verir: "*Kimin üne ihtiyacı var ki? Seni tercih ederim, çok teşekkür ederim.*"

Biraz daha ileri geri şakalaşıyorlar ve Jamie telefonu cebine sokup bir şeyler atıştırmak için bir markete girdiğinde tamamen rahatlamış görünüyor.

O iyi.

Bu bilgi içime garip bir rahatlama duygusuyla yerleşiyor. O durumun üstesinden kendi başına gelmişti, bir ablanın onu kurtarmaya koşmasına gerek yoktu. Belki saldırının travması geçmedi ama belli ki bunu aşmanın yolunu buluyor.

Onun için, zaten kendisi için yapmadığı neyi yapabilirdim? Eğer kalmakta ısrar eder ve hayatına girmeye çalışırsam, bu gerçekten onun yararına mı olur, yoksa sadece kendi suçumu affettirmeye mi çalışmış olurum?

Ondan tamamen uzaklaşamam. *İstemiyorum* da. Ama belki... Belki de buradan uzakta kendime kurduğum hayata geri dönmek ve arada sırada onu kontrol etmek benim için iyi olur.

Bu fikir içimde rahatsız edici bir sızıya yol açıyor. Eğer ayda bir kez falan uğrarsam, ben farkına varmadan çok şey değişebilir. Eğer başı ciddi bir belada olsaydı, hemen bilmek isterdim.

Jamie'nin peşinden kaldırım boyunca ilerlerken alt dudağımı sıkıyorum. Sonra bir bowling salonuna giriyor ve peşinden içeri girdiğimde ayakkabı tezgahının arkasına yerleştiğini görüyorum. Demek yarı zamanlı bir işi de var.

August, "Çocuk oldukça bağımsız görünüyor," diyor.

"Evet." Sokağa döndüğümüzde düşüncelerimle boğuşuyorum. Bu konuda bana yardım edebilecek biri varsa o da August olurdu, değil mi?

Koluna dokunuyorum. "Çok fazla tıbbi ve bedensel büyü biliyorsun, değil mi? Beni Jamie'ye uzaktan bağlayacak bir tür büyü yapabilir misin - eğer büyük bir fiziksel ya da duygusal sıkıntı içindeyse beni bir şekilde uyaracak bir büyü?"

August başını öne eğer. "İşe yarayabilecek birkaç strateji düşünebilirim. Ama büyüü bağlamak için bir tür simge gerekir. Senin kendine yakın tutacağın ve onun da tutacağı bir şey."

Kendime bakıyorum ve bakışlarım Syllas'ın bana verdiği bronz bileziğe takılıyor. Parmaklarımı pürüzsüz metalin üzerinde gezdirirken, zihnimde dudaklarıma bir gülümseme getiren bir görüntü canlanıyor.

Kardeşimi tamamen terk etmek zorunda değilim. Ona tutunması için ailemizden küçük bir parça verebilirim. Bunu tam olarak anlamayabilir ama gördüğüm kadarıyla onu yakınında tutma ihtimali yüksek.

"Buradan bile biraz bronz çıkarabilirsin, değil mi?" Ben de diyorum ki. "Ona benimkine uygun bir bileklik yapmak istiyorum. Bunları kullanacağız."

August bana bakıyor. "Neye ihtiyacın varsa, tatlım."

Benimkinin neredeyse aynısı, sadece biraz daha büyük ve daha erkeksi görünümlü bir bileklik yapması sadece birkaç dakikasını alıyor, altta bir çentik var, böylece Jamie sihirli bir şekilde genişletemediği için takmaya karar verirse kaydırabilir.

"Son rötuşları ben yaparım," diyorum heyecanla. Bu gerçekten benden bir hediye olacak.

Metal halkayı ellerimle kavrayarak dikkatle ona odaklanıyorum. "*Feedoom-ace-own*."

Vasiyetim ve hecelerimle bileziğin içine dört isim kazıyorum: Babamın, annemin, *Talia*'nın ve *Jamie*'nin. İşim bittiğinde ensemde ter boşanıyor ama bileziği derin bir tatmin duygusuyla August'a veriyorum.

Benim bileziğimi de alıyor ve talep ettiğim daha yoğun büyüü yapmak için çimenlik bir alana oturuyor. Etrafıma bakıyorum ve eklemek istediğim bir şey daha olduğunu fark ediyorum.

"Bir parça kağıdın ve yazacak bir şeyin var mı?" Kesral'a soruyorum, yoksa buralarda bir yerden bir tane aşırabileceğimi düşünüyorum.

Kış fae adamı olanları bariz bir merakla izliyordu. Küçük görevimize dahil olduğu için neredeyse memnun görünüyor.

"Onları senin için yaratabilirim," diyor ve kendi sihirli hecelerini mırıldanıyor. Birkaç dakika içinde bana Whitt'in kitaplarındaki gibi ince bir kâğıt ve dar bir kömür çubuğu uzatıyor.

Bir süre mesajı tartışıyorum ve sonunda kısa ve öz bir şeyde karar kılıyorum. *Her zaman seninle*, kağıda karalıyorum.

August büyü çalışmasını bitirdiğinde akşam olmak üzereydi. Teyzem ve eniştemin evine gizlice giriyoruz ve ben arka kapıdan Jamie'nin yatak odasına geçiyorum. Notu bileziğin etrafına katlayarak, randevusundan döndüğünde bulması için yastığının üzerine koyuyorum.

Doğrulup ona bakıyorum, kararımı ve göğsümdeki ağrıyı tartıyorum. Kendim için doğru olanı mı yapıyorum? Onun için mi?

Daha fazla zaman geçene kadar emin olamayacağım, ancak bugün onun gücünü gördükten sonra doğru olduğunu hissediyorum. Onunla birlikte olacağım ama her gün her an değil. Fae dünyasındaki fae ve insanların bana daha çok ihtiyacı var.

Derin bir nefes alarak August ve Kesral ile buluşmak üzere dışarı çıkıyorum. "Tamam," diyorum. "Hadi eve gidelim."

Parka geri dönerken, mideme bir parça korku giriyor. Parmaklarımı bileziğimin üzerinde gezdiriyorum ama endişemin Jamie'yle bir ilgisi yok.

Diğer baş lordlar benim dünyalarından gittiğimi görmek için çok hevesliydi. Benden o kadar kolay kurtulamayacaklarını anladıklarında nasıl tepki verecekler?

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Corwin

"Normalde iş arkadaşlarıyla konuşmaya gittiğimizde bu kadar neşeli olmazsın," diyor Talia alaycı bir ses tonuyla, boy aynasının önünde durduğu yerden omzunun üzerinden bana bakarak. Toplantı için seçtiği kıyafeti incelemem için beni yatak odasına çağırdı. Seelie arkadaşlarının özenli tasarımlarından biri yerine, tamamen kış fae tarzında, kendi ustalarımın tasarımlarından biri olan, hafif ve pratik bir elbise tercih etmişti.

"Sanırım genelde neşelenecek pek bir olmuyor," diye cevap veriyorum, dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. Duygularımı içimde tutma konusunda ne kadar pratik yapmış olsam da, bir tür manyak gibi sırtmamak çok zor.

O kalıyor. Elbette kardeşine göz kulak olabilmesi için küçük tavizler vermesi gerekecek ama insan dünyasına uzun bir süre için dönmeyecek. Ruh ikizim olması gerektiği yerde, yanımda olacak.

Meslektaşlarımdan bu konuda benim kadar hevesli olacaklarından şüpheliyim, ama bunu umursamıyorum. O *benim* eşim. Kalp bunu istedi. En kibirli baş lordlar bile bu gerçeğe karşı çıkamaz.

Talia bana gülümsüyor. Her zamanki çizmelerinin içindeki yaralı ayağına dikkat ederek aynanın önünde yavaşça dönüyor ve elbisenin eteğini düzeltiyor. "Mümkün olduğunca buraya aitmişim gibi görünürsem, isteğime biraz daha açık olabilirler diye düşündüm."

Sadece güzel görünmekle kalmıyor, aynı zamanda çok da keskin fikirli. Başımı salladım. "Sanırım doğru seçim buydu. Ama yine de bir baş lordun leydisi gibi görünmeni istiyoruz. Belki de... Burada biraz bekleyin."

Odadan çıkıp aceleyle kendi odama gidiyorum ve uygun bir zaman geldiğinde ona vermek üzere bir mücevher kutusu bırakıyorum. Eminim şimdi güzelliğini artırmanın yanı sıra hedeflerini de destekleyeceği için bunu takdir edecektir.

Kutu parmaklarıma serin geliyor, abanoz ağacı ve gümüş karışımı, bu kaleyi oluşturan meşe ve elmas karışımından çok da farklı değil, karmaşık bir desenle birbirine sarılmış. İçinde ailemden bana kalan birkaç hazine var. alıp Talia'nın yatak odasına girdiğimde açıyorum ve düşündüğüm parçayı çıkarıyorum: kar üzerindeki güneş ışığı gibi parıldayan minik, soluk mavi elmaslarla bezenmiş gümüş bir kolye.

"Bu ," diyorum ona ve boynuna takmak için yanına gidiyorum. "Heart's Cadence'da hüküm süren ilk baş lord."

Ellerimi Talia'nın pürüzsüz teninde gezdirme dürtüsüne direnerek kolyeyi ayarlıyorum ve resmin tamamını görmek için geri çekiliyorum. Elbise sadece biraz sade ve bu basit parça onun kıyafetini profesyonellikten çıkarıp onurlandırmaya değer hale getiriyor.

Talia kolyeye dokunuyor, aramızdaki bağa huşu dolu bir minnettarlık yayılıyor. "Teşekkür ederim. Mükemmel görünüyor."

"Bu mükemmel. Böyle görüldüğünüzde size hayır demeye çalışsınlar."

Bana alaycı bir bakış fırlatıyor. "Nedense bu cesareti göstereceklerini düşünüyorum. Onlara yardım ettiğimde bile beni sevmiyorlar. Neyi yanlış yapıyor olabileceklerini görmek için etrafı kurcalamamdan kesinlikle memnun olmayacaklardır."

Yeterince kolay konuşuyor ama içindeki endişeyi hissedebiliyorum. Diğer baş lordlar hakkında doğru bir ölçüye sahip.

Ellerimi omuzlarına koyuyorum ve başının arkasına hızlı bir öpücük konduruyorum. "Makul bir isteğin var. Bunu yapma hakkını savunacağım, Sylas da öyle, hatta belki Neve ve Donovan denen adam da bunu destekleyecektir. Eğer karşı çıkarlarsa, saklayacak kötü bir şeyleri olduğunu kabul etmiş olurlar."

Talia hoşnutsuz bir ses çıkarır. "Ama bunu açıkça ortaya çıkarmaktansa itiraf etmeyi tercih edebilirler." İç geçirir. "Keşke toplantıyı en azından Salon yerine burada yapabilseydik."

"Laoni her şeyin 'eşit' olmasını istedi ve yaz tarafındaki baş lordların son ortak toplantısını yaptığımızdan beri..." Aynada ona özür dileyen bir yüz ifadesi takındım. "Bundan sonra dengeli olacak ve belki de onları gelecekteki tüm toplu konferanslar için sınır kalesini kullanmaya ikna edebiliriz."

Kapı çalınıyor ve Whitt'in kuru sesi içeri giriyor. "Birkaç dakika içinde yolun karşısına geçeceğiz. Mite gitmeye hazır mı? Şimdi onu tek başına tutma."

İçgüdüsel olarak "akar" kelimesine sinirleniyorum ama Talia'nın içten gelen tepkisi tamamen sıcak bir eğlence, yani belli ki bu takma ad rencide etmek için kullanılmamış.

"Geliyorum," diye , elbisesini son bir kez düzeltiyor ve beni kapıya doğru çekmek için elimi tutuyor.

Sylas'ın stratejisti de bu toplantı için şık giyinmiş, ancak gözlemlediğim kadarıyla Whitt, Talia'nın Seelie adamları arasında her zaman giyimine en çok dikkat eden kişi. Parlak kahverengi saçları ise sanki parmaklarını gezdirmekten başka bir şey yapmamış gibi dağınık. Sanırım bu gruptan konuşacak olanın Sylas olmasına sevinmeliyim.

Whitt Talia'ya gözlerinde takdir dolu bir parıltıyla bakıyor ve ben bunu onaylasam da tüylerim diken diken oluyor. Çoğunlukla bastırdığım ama tam olarak yenemediğim kıskançlığımı bastırırken, Talia'nın diğer elini tutuyor, böylece onu birlikte aşağıya indirebiliyoruz.

"Bakalım o tüy beyinli kış baş lordları bugün şikâyet edecek ne bulacaklar," diyor neşeyle.

Talia ona alaylı alaylı bakıyor. "Sanki tüm yaz baş lordları bu kadar misafirperver değil. Eğer sen de geliyorsan, uslu dursan iyi edersin."

Whitt şok olmuş gibi boştaki elini göğsüne bastırıyor. "Bana söylenebilecek onca şey varken, 'kibar' kelimesinin bunlardan biri olmadığını şimdiye kadar anlamışsındır diye düşünüyorum."

Arkadaşım ona alaycı bir şekilde dirsek atıyor ve o da sırtıyor. Bu şakaya nasıl karşılık vereceğimi bilemediğimden çenemi kapalı tutuyorum.

Üç Seelie adamı arasında hala en az rahat olduğum kişi Whitt. Sylas ve ben, her ikimiz de Talia'ya ve temsil ettiğimiz fae halkına adanmış eşitler olarak bir tür anlayış oluşturduk. August duygularını açıkça yüzüne yansıtır ve konuşmalarında genellikle açık sözlüdür. Whitt, yalan söylemenin sınırlarını zorlayan bir hikayeyi mutlu bir şekilde dokuyacak ve daha sonra buna gülecek bir fae türüdür. Sanırım bu tür bir mizaç

Bir casusluk yöneticisinde olması gereken bir şey, ama bu beni onunla ilgili herhangi bir şeyin nerede durduğu konusunda daha emin yapmıyor.

Yine de Talia'ya tapıyor. Hem şahsen hem de anıları aracılığıyla gözlemlediğim etkileşimlerden bu kadar eminim. Şu anda bile, onun varlığında yüz ifadesini aydınlatan düşkünlüğü gözden kaçırmak mümkün değil. Gerçekten bilmem gereken tek şey bu.

Sylas ve August aşağıda bekliyorlar. "Her zamanki gibi çok güzel aşkım," diyor Sylas, Talia'ya, o da ona bakıyor ve kalenin benim tarafımdaki geniş kapısından Kalp Salonu'na doğru ilerliyoruz.

Diğer Seelie baş lordları kendi bölgelerinden sınırı geçerek geldiler. Donovan'ı ve kadrolu birkaç adamını buzlu ovayı geçerken ve biz oraya varmadan önce Salon'a girerken görüyoruz. Yolun yarısında Zelpha ve Verik bize yetişiyor. Bugünkü tartışma her iki diyarda da işlerin nasıl yürüdüğüne dair çok şey etkileyebilir ve en yakın ortaklarımızın hızlı bir şekilde bilgilendirilmesini istiyoruz.

Biz geldiğimizde Laoni ve Uzziah, Celia ve yerine yeni oturmakta olan Donovan'la birlikte çoktan masaya oturmuşlardı. Terisse biraz sonra geliyor ve Neve en son içeri giriyor, tek başına ve bu durumdan hiç de endişeli görünmüyor. Talia'ya bizim tarafımızı tutması konusunda beni daha da umutlandıran bir gülümseme veriyor.

Laoni kaşlarını çatıyor, yüz ifadesi son birkaç konuşmamızda olduğundan daha da asık. "Anladığım kadarıyla eşiniz yaşam koşullarıyla ilgili bir karara varmış," diyor bana hızlıca. "Duyalım bakalım."

Ses tonundan bu kararın ne olduğundan zaten oldukça emin olduğunu ve bundan memnun olmadığını anlayabiliyorum. Vücudum geriliyor ama Talia'nın kendi adına konuşmasına izin veriyorum. Aralarında kendi başına kalabileceğini ne kadar çok gösterirse, onu reddetmeleri o kadar zor olacak.

Talia çenesini kaldırarak etkileyici bir şekilde asil görünüyor. "Daha fazla gözlem ve düşünceden sonra, burada, fae dünyasında kalmamın benim ve kardeşimin de dahil olmak üzere herkesin yararına olacağına inanıyorum. Kardeşim yaşadığı travmaya oldukça iyi uyum sağladı ve durup dururken hayatına geri dönerek geçmişi deşme riskini almak istemiyorum. Ve eğer burada olursam lanete yardım etmeye devam etmem çok daha kolay olacak."

Uzziah dişlerini kenetleyen alaycı bir ses çıkarıyor.

Celia gözlerini kısar. "Bu kararı tüm faktörleri göz önünde bulundurarak verdiğinizden ve sadece kendi arzularınızın peşinden gitmediğinizden emin misiniz?"

kalp? Burada kalmanın en iyisi olduğunu düşünmeniz için pek çok nedeniniz olduğunu anlayabiliyorum."

Sylas kıpırdanır. "Bildiğim kadarıyla ne ben ne ekibim ne de Baş Lord Corwin, Talia'nın gideceği yeri seçme hakkını desteklemekten başka bir şey yapmadık. Onu herhangi bir yönde etkilemedik."

Başımı onaylarcasına eğiyorum ve Talia ellerini sıkıca masanın üzerine koyuyor. "Bu konuyu uzun uzun düşündüm. Kararımdan tamamen eminim."

Laoni'nin dudakları kıvrılıyor. "Ve halklarımız için en iyisi olduğunu düşündüğümüz fae'lerden ziyade bir insanın mantığına göre mi hareket etmemiz gerekiyor? Burada baş lordlar biz miyiz yoksa o mu?"

"Öyleyiz," diyorum ters bir şekilde. "Ve bu baş lordların hepsi onun gitmesi gerektiğini düşünmüyor. Aslında, bunun neden daha pratik bir hareket tarzı olduğuna dair net bir açıklama duymadım. Eşimin başka bir yerde yaşaması için bastıran sizlerin, mantıktan ziyade duygularınız tarafından yönlendirilmediğinden emin misiniz?"

Laoni'nin gözleri tahmin ettiğim gibi öfkeyle parlıyor ama söylediklerimden zerre kadar pişman değilim.

O daha karşılık veremeden Donovan bir parça rahatsızlıkla ayaklarının üzerinde kayar. "Talia yanımızdayken lanetle ilgilenmek kesinlikle daha kolay olacaktır. Özellikle de Unseelie için kurbanların her biri ayrı bir tedavi gerektirdiğinde."

"Dikkate alınması gereken başka faktörler de var," diye ekliyor Celia. "Burası gerçekten onun dünyası değil. Onun varlığının daha az arzu edilen başka etkileri olabilir."

"Ne gibi?" Sylas ona sabit bir bakış atarak soruyor. "Daha önce de sordum ve hiçbir kanıt sunamadım: şu anda herhangi birimizle olan ilişkisi bizi veya başka birini herhangi bir şekilde olumsuz etkiledi mi?"

Terisse'in çenesi çalışıyor. "Gelecekte olmayacağından emin olamayız."

"Ama henüz değil," diye araya giriyor Talia. "Bunun nedeni yakın Sınırın her iki tarafındaki Fae'lerle kurduğum ilişki sayesinde birbirinizi öldürmeye devam etmek yerine böyle toplantılar yapabiliyorsunuz, değil mi? Bildiğiniz en büyük soruna bu kadar yardımcı olabilecekken neden henüz var olmayan sorunlar uyduruyorsunuz?"

Onun alaycı sözleri karşısında gülümsemekten kendimi alıkoyuyorum. Bu sadece onun kararına karşı olan meslektaşlarımı daha da kızdıracaktı. Ama hepsi sessizliğe gömülüyor, belli ki ileri sürecekleri gerçek bir argümanları yok.

"Aslında," diye devam etti Talia, kendine güvenini toplayarak, "Baş Lord Celia, tartışmak istediğim diğer konuya açılan bir noktaya değindi

Bugün. Teorik olarak buraya ait olmayabilirim ama beni buraya getiren fae'lerdi ve siz de dünyanıza pek çok başka insan getirdiniz - hayatları boyunca sakladığınız insanlar."

"Ne olmuş yani?" Uziah talep ediyor.

Talia önce ona sonra da masanın etrafındaki diğerlerine bakıyor ve kararlı duruşunu bozmuyor. "Laneti savuşturarak fae'lerin yaşamlarını iyileştirmeye yardımcı olmak için çok şey yaptım. Sanırım aranızda yaşayan halkım için de bir adım atma görevim var. Baş lordlardan, lordların ve leydilerin insan hizmetkârlarıyla konuşmam için bana serbest erişim izni vermeleri yönünde bir ferman alarak sınırın her iki tarafındaki bölgeleri daha fazla ziyaret etmek istiyorum."

Laoni bir nefes çeker. "İşte bulduk. Senin tozdan kader arkadaşın şimdiden sorun çıkarmanın yollarını arıyor. Bu görevin bize ne faydası olabilir ki?"

"Leydimle nasıl konuştuğuna dikkat et," diyorum, ona yöneltmek istediğim kini zar zor zapt ederek. Bu toplulukta soğukkanlılığımı korumam gerekiyor ama onlar eşime hakaret ederken de öylece duramam.

Talia Laoni'ye döner, sesi hâlâ eşittir. "Fae dünyasının vatandaşları olmaya zorladığınız insanlara hizmet edecek. Yeterince gördüğümde, şu anda karşılaştıkları muameleyi iyileştirmek için önerilerim olmasını bekliyorum. O zaman tam olarak hangisini kabul edeceğinizi tartışabiliriz, ancak benim gibi başkaları uyuşturulurken ve köleliğe kandırılırken sessizce durmayacağım."

Bir gurur parıltısı göğsümü ısıtıyor. Onun benim leydim olarak yanımda durması gerektiğinden kim şüphe edebilir ki?

Ama doğal olarak Laoni bunu böyle görmüyor. Omuzları kaskatı, çenesi öncekinden daha da gergin. Konuştuğunda, öldürmeye yetecek kadar zehirli bir tonda konuşuyor. "Senin yaşadığından binlerce yıl daha uzun süredir yürürlükte olan gelenekleri sorgulamak sana düşmez. İçinde bulunduğun tuhaf koşullar sana güçlüymüşsün gibi bir izlenim vermiş olabilir ama unutma ki sen hâlâ bir pisliksin."

Duygusal bir irkilme Talia'dan bana doğru ilerliyor, ama öfkem çoktan zihnimin önüne geçmiş durumda. Bir anda çekingenliğim saçma görünmeye başladı.

Neden bu insanların ne düşündüğünü Talia'dan daha fazla önemseyeyim ki? Bu kadar isteksiz ve adaletsizce davrananların gözüne girmenin ne yararı var? Bu konuşmanın en başından beri

Talia aramıza geldiği ilk andan itibaren ona ve bağımıza saygısızlıktan başka bir şey göstermediler.

Bazı sonuçlarını görene kadar görüşlerini asla değiştirmeyecekler.

Elimi Talia'nın ellerinden birine doluyorum ve Laoni'ye dik dik bakıyorum. "Bize bu kadar çok şey bahşeden birinden böyle hakaretlerle bahsederek Kalbi nasıl da utandırıyorsun. Burada durup düşmanlığınızı daha fazla dinlememize gerek yok. Eşim isteğini belirtti. Bunu reddetmek için mantıklı bir neden bulamadığınız sürece, onun hepimizden daha az önemli olduğu önyargılı varsayımına dayanmadığı sürece, buna karşı daha fazla konuşulduğunu duymak istemiyorum. Kabul etseniz de etmeseniz de devam edeceğiz."

Talia irkilerek bana bakıyor, ama onu masadan uzaklaştırdığımda, başı dik, olabildiğince istikrarlı bir şekilde benimle birlikte yürüyor. Arkamızdaki birinden boğuk bir kıkırdama duyuyorum ve sonra Syllas ona yetişmek için adım atıyor. Zümre üyelerim ve onun seçtiği kadro arkamızdan geliyor.

"Corwin!" Uziah sesleniyor ama ben dönüp bakmıyorum bile. Dikkatimi tekrar kazanmaları için bundan daha fazlasını yapmaları gerekiyor.

Sınır kalesine geri dönmek için binanın duvarlarının ötesindeki kış havasına adım attığımızda Talia elimi sıkıyor. İçinde çalkalanan duygular şaşkınlık, endişe ve... sevginin güçlü bir karışımı. *Onları bu şekilde azarladığına inanamıyorum. Onları öylece bırakıp gittiğine.*

Bunun ileride daha büyük zorluklara yol açabileceğini biliyorum, diye başlıyorum ama o başını sallıyor.

Etkilendim. Uzun vadede bana nasıl davranacakları konusunda bir fark yaratır mı bilmiyorum... ama yine de beni bu kadar savunmanı takdir ettim.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. *Hep öyle olacak, ruhum.*

"Şey," diyor August ellerini birbirine sürterek biraz beceriksizce. "Bundan sonra ağzımızda kalan kötü tadı silmek için hepimizin iyi bir yemek yiyebileceğini düşünüyorum. Talia, yeni evinin ilk destansı yemeğini hazırlarken bana katılmak ister misin?"

Arkadaşım ona gülümserken üzerindeki gerginlik biraz daha azalıyor. "Kulağa harika geliyor."

Şatoya vardığımızda Zelpha ve Verik grubumun geri kalanını bilgilendirmek için yola koyuluyor, Zelpha bana gösterişli bir selam verip onaylayan bir gülümsemeyle arkasını dönüyor. Talia ve August mutfığa gidiyorlar.

Sylas kışlık ön holde duraklıyor ve beni inceliyor. "Bu hareketten kaynaklanabilecek herhangi bir serpintiye karşı hazırlıklı olmalı mıyız?"

Zoraki bir kakhaha atıyorum. "Emin değilim. Daha önce meslektaşlarıma hiç bu kadar açıktan meydan okumamıştım. Sanırım göreceğiz. Peki ya seninki?"

Omuz silkiyor. "Donovan zaten bize dostça yaklaşıyor. Başka endişeleri varsa Celia ile ben ilgilenebilirim. Sürümle ilgili halletmem gereken birkaç iş var ama akşam yemeği için zamanında dönerim." Ağzının kenarları yukarı doğru seğiriyor. "August'u tanıyorsam, bu ziyafeti tam olarak görebilmesi için en az birkaç saat geçmesi gerekecek."

Beni salonda bırakarak uzaklaşıyor - yakınlarda oyalanan Whitt'le birlikte. O da bana bakıyor, efendisinden hissettiğimden daha değerlendirci bir havayla. Tüylerim diken diken oluyor ama sonra yüzünde rahat bir gülümseme beliriyor.

"Onu tercih ederdiniz, değil mi Lord Bird?" diyor.

Lakap beni rahatsız ediyor ama sorusunun önemli kısmı yerine buna odaklanmamı kadar değil. "Anında," diye cevap veriyorum otomatik olarak.

Meslektaşlarımdan hiçbirisi Talia kadar sadakatimi kazanmadı. Ben de halkım için en iyisini yapacağım... ama halkım için en iyisi onun bizimle birlikte, korunmuş ve özgür olması.

Ve sevdim.

Whitt başını bana doğru eğiyor. Onunla tanıştığımdan beri ilk kez, özenle inşa edilmiş bir cephe değil, gerçek bir adam gördüğümü hissediyorum. "Sevindim," diyor. "Bu hepimiz için işleri kolaylaştıracak. Ve o da bunu hak ediyor."

Karşılığında küçük bir gülümsemeye izin veriyorum. "Bu konuda sana daha fazla katılamazdım."

Bana işaret etti. "Hadi o zaman, seni üşümüş kuzgun. Bakalım bu yemeği şu ikisinin tek başına yapabileceğinden biraz daha hızlı ilerletebilecek miyiz? Şimdiden bir at yiyebilirim."

Bu göreve geldiğimden beri ilk kez baş lord arkadaşlarımla aramda kesin bir çizgi çizdim ve bu konuda öfkeli olduklarına şüphe yok. Ancak Whitt'le birlikte koridordan mutfağa doğru yürürken, içime daha önce hissetmediğim kadar büyük bir huzur çöküyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

Talia

Kapımın hafifçe tıklatılmasıyla uyandım. August yatakta yanımda kıpırdanıyor, iri kolunu belime doluyor ve enseme sokuluyor. Diğer elimle gözlerimi ovarken kolumu onunkinin üzerine koyuyorum. "Evet?"

Zelpha'nın sesi duyuluyor. "Rahatsız ettiğim için özür dilerim ama ziyaretçilerimiz var. Lanetin vurduğu bir kadın... ve sürüsünün büyük bir kısmı da öyle." Son cümleyle birlikte sesi biraz kuru bir hal alıyor.

Bir iniltiyi ısırarak bastırıyorum, ki bu benim için gerçekten adil olmazdı ve saçlarımı yüzümden geriye doğru savuruyorum. "Pekâlâ. Elimden geldiğince çabuk geleceğim."

"Çok fazla acele etmene gerek yok. Corwin şimdilik onlarla ilgileniyor ve bir baş lord tarafından ilgilenilmekten oldukça memnunar."

Aramızdaki bağı hissederek, ruh ikizim bana bir onay, güvence ve özür dalgası gönderiyor. Belli belirsiz bir izlenim ediniyorum ki, gelen arabaları geçen sefer şifamı sunduğum Kalp'in yanındaki düzlüğe yönlendiriyor. Sanırım orası standart şifa noktası olacak.

August bana daha sıkı sarılıyor ve omzuma bir öpücük konduruyor. "Her zaman çok meşgulsün, tatlım."

"Onları hayatta tutabilecek tek kişi benim." Ancak tedaviye ihtiyaç duyan lanet kurbanları çoğaldıkça meşguliyetim daha da kötüleşecek.

Bu düşünceyi ve içimdeki batma hissini bir kenara iterek August'a dudaklarından hızlı bir öpücük vermek için dönüyorum ve sonra kendimi yukarı itiyorum.

Sınır kalesi bundan sonra benim birincil evim olacak ve tüm dostlarım orada yalnız bırakılmamam gerektiğine karar verdi, özellikle de etraftaki diğer tüm fae'lerin iyi niyetlerinden tam olarak emin olamadığımız bir zamanda. Adamlarımdan en az biri her gece benimle kalacak ve Corwin mümkün olduğunca bir grup üyesini yanımda bulundurmaya planlıyor. Hem o hem de Syllas ayrıca temizlik ve diğer temel ihtiyaçlarla ilgilenmeleri için kendi sürülerinden dönüşümlü olarak bir personel görevlendirdiler... ve girişleri gözetlemeleri için de birkaç muhafız.

Hiç kimse şiddetsizlik yemini etmeden bu kapılardan geçemez, ancak hepimiz biliyoruz ki fae'ler boşluk bulmakta ustadır.

Gardırobuma doğru topallayarak gidiyorum ve makul ölçüde hanımefendi gibi görünecek bir elbise alıyorum. Kıyafetlerimin çoğu çoktan buraya taşındı ama yatak odası hâlâ yeni, henüz evim gibi değil. Şimdiye kadar sadece birkaç gece geçirdim.

Yüzümü hızlıca yıkayıp lavaboda uçuşan tüylerimi nemlendirirken, August ortak şatodaki odasına dönmek için dışarı çıkıyor. Ben botlarımı giydiğimde o geri dönmüş ve giyinmişti, yakışıklı yüzü yıkandığı için kızarmıştı. "Seni geçireyim," diyor.

"Hearth by-the-Heart'ta herhangi bir şeye geri dönmeniz gerekirse Zelpha'nın bunu yapacağına eminim," diyorum.

Başını iki yana sallıyor. "Bu sabah sürünün bir kısmıyla bazı eğitim alıştırmaları yapmam gerekiyordu ama bu saatte hâlâ uyuyor olmayı bekliyordum." Yine de bu kesintiden hiç rahatsız olmadığını göstermek için bana göz kırpmıyor. "Laneti iyileştirme işini bitirdikten sonra sana kahvaltı borçluyum."

"Corwin'in mutfak personeli yemek gönderiyor," diye hatırlatıyorum ona.

Sırtarak ellerini birbirine vuruyor. "Eminim onların yemeklerine eşlik edecek uygun bir şeyler bulabilirim. Sen de işe gitmeden önce biraz yemelisin."

Onun neşesi beni daha iyi bir ruh haline sokuyor. Yaz diyarından getirdiği meyveleri almak için benden önce acele ediyor ve kapıya doğru ilerlerken önümdeki göreve değil, ekşi tatlılığa odaklanarak her seferinde birkaç tanesini ağızma atıyorum.

O kadar da büyük bir saldırıyla karşı karşıya değiliz. Dışarı çıkacağım, birkaç dakika içinde lanet kurbanı ile ilgileneceğim ve sonra önümüzde günün kalanı olacak.

Serin rüzgâra karşı dışarı çıkıyoruz ve havanın Kalp'e yakın yerlerde asla çok yoğun olmadığına bir kez daha şükrediyorum. Etrafımızda birkaç parlak kar tanesi yuvarlanıyor, gökyüzü soluk bulutlarla puslanmış.

Kalp'in etrafında toplanan kalabalık son gelenle hemen hemen aynı büyüklükte görünüyor, birkaç düzine Fae. Birinin yanağına birkaç damla gözyaşı sürmemi izlemek için bunca yolu gelmekten daha iyi bir işleri yok mu?

Bu düşünce, misafirlerimiz beni izlemek için döndüklerinde, birçoğunun yüzü hevesli bir umutla aydınlandığında mideme bir suçluluk duygusu gönderiyor. Belki tüm insanları kendileriyle eşit görmeye hazır değiller ama beni özel biri, minnettarlığa ve huşu duymaya değer biri olarak görmeye istekliler.

Corwin, Kalbin tam önünde durduğu yerde elini selamlamak için kaldırıyor. Titreşen parıltı, koyu renk buklelerindeki mavi tonun kıvrımları boyunca kaymasına neden oluyor. Bağlantımız boyunca bir başka özür ürpertisiyle bana gülümsüyor.

Sorun değil, diyorum. *Burada kalma sebeplerimden biri de bu.*

Halk, lanetin ilk belirtilerini gösterir göstermez lanetli kadını aceleyle bize getirmiş olmalı. Teni ürkütücü derecede solgun ama henüz maviye çalan bir renkte değil ve omuzları kamburlaşmış olsa da birinin getirdiği sandalyede sırtını oldukça dik tutmayı başarıyor. Yüz hatlarında heyecan ve korkunun garip bir karışımıyla yaklaşmamı bekliyor.

Lanetin diğer ucunda olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Tedavinin bu kez işe yarayıp yaramayacağını ya da doğaüstü ürpertinin bir kez yerleştikten sonra gerçekten hiç gitmeyeceğini merak etmek zorunda kalmak.

Burada, hayatları tehlikede olan onlarken, onları iyileştirmenin *beni* nasıl etkileyeceği konusunda endişeleniyorum.

İşte böyle, biraz tıklandım. Kadına doğru yürüyorum ve başımı eğerek onaylıyorum. "Umarım buradaki yolculuğunuz çok uzun ya da rahatsız edici olmamıştır. Sizi mümkün olduğunca çabuk normal halinize döndürmek için elimden geleni yapacağım."

Biraz çaba sarf etmiş gibi görünen bir gülümsemeyi başarıyor. "Teşekkür ederim leydim. Cömertliğinizle ilgili anlatılanlar kesinlikle doğru."

Fae'lerin hakkımda iyi bile olsa hikayeler yaydığı fikrinin verdiği rahatsızlığı görmezden gelerek, kederin sızısına odaklanıyorum. Kendini aniden ölümün eşiğinde bulmak nasıl bir his olmalı?

Durup dururken başıma korkunç bir hastalık gelse kaybetmekten dehşete düşeceğim şeyleri bir düşünün. Daha yeni geri kazandığım hayatımda yapmak istediğim o kadar çok şey var ki...

Geride bırakacağı çok fazla insan, gerçekleşmemiş çok fazla hayal olmalı. Ve hayatta kalmak için tüm umutları bana bağlı. Birkaç ay önce bile hiç umudu yoktu. Aerik'in beni o kafese kilitlediğinden daha da derin bir şekilde kendi bedenine kilitlenene kadar yavaş yavaş kendini kaybetmekten başka çaresi yoktu...

Gözlerimin arkasındaki yaşların ilk yakıcılığında, arkamı dönüyorum. August tek kelime etmeden dikkatli bir mesafede duruyor, Corwin de içgüdülerimi takip etmem için bana alan bırakırken sessiz.

Bir gözyaşı ve diğeri yanaklarımdan aşağı kayıyor, soğuk hava ıslaklığı ısıyor. Parmaklarımı yüzümde gezdiriyorum, nefes alıyorum ve tekrar kadının karşısına geçiyorum.

Ona doğru adım attığımda duruşu sertleşiyor, sanki gerçekten işe yarayıp yaramayacağını öğrenmekten korkuyormuş gibi. İşe yaramazsa, bunun onun ölüm fermanı olacağından korkuyor. Ama parmak uçlarım yanağını sıyırdığında hareketsiz duruyor ve dokunduğum yerden sıcaklık yayıldığında keskin bir nefes alıyor. Bakışları tekrar benimkilerle buluştuğunda, gözlerinde neredeyse sulu bir parıltı dans ediyor.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, sesi sertleşmişti. "Siz gerçekten hepimiz için bir hanımefendisiniz."

"Kalbin hanımı!" diye sesleniyor kalabalığın arasından biri. Diğer sesler de aynı şekilde yükseliyor. Kadının sürüsündeki insanlar etrafımızda toplanıyor, iyileştiğinden emin olmak için onu kontrol ediyor ve bana şaşkınlıkla bakıyorlar. Onlara gülümsemeyi başarıyorum, nasıl karşılık vereceğimden emin değilim. Benden ne bekliyorlardı ki?

Çoğu eğiliyor, bazıları Corwin ya da Syllas'a eğilen birini hiç görmediğim kadar alçak sesle. Sonra kalabalığın kenarlarından sert bir ses yükseldi. "Pekâlâ. Tedavi tamamlandı. En iyisi evlerinize dönün ve tam bir iyileşmeye izin verin."

Laoni'nin diğer birkaç fae ile birlikte geldiğini görmek için yukarı bakıyorum. Ziyarete gelen sürü birkaç isteksiz mırıltı çıkarıyor, ama bana daha fazla övgü sunduktan sonra arabalarına doğru sürükleniyorlar.

Grubun ön tarafına yakın biri uzakları işaret edene kadar araçların yolunu ancak yarılatabiliyorlar. "Daha fazlası geliyor!"

Doğru söylüyor. Birkaç büyük at arabası daha yükseliyor ve Kalbin etrafındaki platomuza doğru ilerliyor. Herkes onların gelişini izlemek için duruyor. Laoni kaşlarını çatıyor, alnı kırışıyor ama ilk ziyaretçi grubunu kovmak için fazla zorlayıcı olmak istemiyor gibi görünüyor. Baş efendi olarak hâlâ iyi niyetini koruması gerekiyor.

Bunun ne hakkında olduğunu düşünüyorsun? Corwin'e soruyorum. *Onları bekliyor muydun?*

İçten içe başını sallar. Başka bir lanet kurbanı olamaz. Daha önce hiç bu kadar yakın iki olmamıştı.

Gerçi lanet hem şiddetini hem de hızını giderek artırıyor. Ama arabalar durup da başka bir kalabalık dışarı döküldüğünde, arkadaşı tarafından kenardan taşınan adamı tanıyorum.

Bu yeni bir lanet kurbanı değil, eski bir lanet kurbanı - onay törenimin yapıldığı gün başarıyla iyileştirdiğim ikinci fae. O da Fina gibi ikinci kez vuruldu.

Sanırım zaten burada olman işe yarıyor, diyor Corwin, ama sesine biraz endişe yansıyor.

Göğsüm daraldı. Saatler sonra geri çağrılmaktansa her iki kurbanı da birbiri ardına yardım etmem daha iyi. Ama bu, lanetin etkisi arttıkça hayatımın giderek nasıl bir hal alacağını sadece bir ön gösterimi, değil mi? Bana bu kadar çok, bu kadar sık ihtiyaçları varken istediğim başka bir şeyi nasıl başarabileceğim?

Donarak ölenler onlarken nasıl şikayet edebilirim ki?

Hem yeni gelenler hem de ilk ziyaretçiler bana bu kadar hayranlıkla, taparcasına bakarken rahatsızlığımı belli etmek istemediğim için sinirlerimi bastırıyorum. Laoni'ye bakmadan bile, onun eleştirel gözlerinin de bana sabitlendiğini hissedebiliyorum. Halkı arasında kazandığım konumdan hiç hoşlanmıyor. Bu konuda bir şey yapamaması onun için çok kötü.

Yardıma ihtiyacı olan adama odaklanıyorum, ağzım acı tatlı bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çok hastalanmadan önce bana gelebildiğine sevindim, ama bana geri dönmek zorunda kaldığın için de üzgünüm."

Hareketi biraz aksayınca omuz silkmeyi başarıyor. "Neyse o. Size baş vurabildiğim için minnettarım leydim."

Eşi onu yere indirir ve soğuk bedenine bu kadar yakın olduğu için titremesine rağmen yanına oturur. Ona katılan sürü üyeleri etrafında toplanır ve diğer sürü de bu yeni manzarayı izlemek için geri çekilir.

Ben gelmeden önce ölen tüm fae'leri düşünüyorum - Corwin'in babasını, eski en iyi arkadaşını ve ona ihanet eden sevgilisini, geri püskürtecek kimse olmadan lanetli buza yenik düşen diğer yüzlercesini. Bu kadar çok hayat böyle korkunç bir şekilde kaybedildi.

Peki ben gittiğimde ne olacak? Fae'lere, daha doğru düzgün savunmaya bile başlamadığım burada yaşayan insanlara...

Gözyaşları geri dönüyor, eskisinden daha sıcak. Onları saklamak, silmek ve sonra lanetli adama uzanmak için aynı gösteriyi yapıyorum. Parmaklarım yanağında gezinirken, daha teninin altındaki sıcaklık kıvılcımlanmadan rahatlayarak iç geçiriyor. Sanki dokunuşum tek başına ona her şeyin yoluna gireceğini söylemeye yetiyormuş gibi.

Ama olmayacak. Lanet onun için tekrar tekrar geri gelecek, ta ki günlerim bu geçici iyileşme gözyaşlarıyla dolana kadar.

Beklenmedik bir panik duygusu midemi sarıyor, sanki zaman her nefes alışımında parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi.

Adam başını eğiyor ve arkadaşı teşekkür etmek için kolumu hızla sıkıyor. İki sürü birbirlerine benim ne kadar harika biri olduğumu ve Kalbin beni bu güçle kutsamasının ne kadar harika olduğunu haykırıyor... Ve bakışlarım tekrar Laoni'ye takılıyor.

Yüzü sert ve sesini duyabildiğim kadarıyla personeline ziyaretçilerin arabalarına doğru hareket etmelerini emrediyor. Çenesindeki bir kas esniyor. Bu kadar çok tanınmamdan *nefret ediyor*, değil mi?

Ama yine de sahibim. Ve belki de bu yeni gücü, keşfettiğim diğerleri gibi kendi lehime kullanabilirim. Bir keresinde olası etkimi kullanmayı denedim, sadece diğer sürüyü insanlara karşı davranışlarını gözden geçirmeye teşvik ettim. Ya bana olan bağlılıklarının yarattığı sosyal baskıyı burada bir tür kaldıracı dönüştürebilirim?

Göğsümde huzursuz bir heyecan titreşimi belirliyor. Fikrin parçaları kafamda bir araya geliyor ve ziyaretçi sürüler daha fazla uzaklaşmadan öne çıkıyorum. Corwin bana cesaretlendirici bir baş selamı veriyor. Doğaçlama planımı sorgulamama izin vermeyerek kelimeleri ağzımdan çıkarıyorum.

"Fae olmadığım halde bana sunduğunuz onur için hepinize teşekkür ederim," diyorum sesimi yükselterek. "Saygınıza ve hayranlığınıza sahip olmak benim için çok şey ifade ediyor. Aleminizdeki diğer insanların ne kadarının sizin fark etmediğiniz yetenek ve becerilere sahip olduğunu keşfetmeyi umuyorum. Eğer Baş Lord Laoni kabul , sizinle konuşarak başlamak isterim.

keskin muhakemesiyle kendi alanına getirmeyi uygun gördüğü insanlarla birlikte."

Laoni'nin bakışları bir an için keskinleşerek bana dönüyor ve ardından kalabalıktan bir onay korusu yükseliyor. "Evet, elbette, kutsanmış insan hanımefendi kendi türünden diğerleriyle de ilgilenmeli," diyor yanımdaki biri.

Bir diğeri başını sallıyor ve gülümsüyor. "Leydi Talia'nın bizim için başka ne iyilikler yapabileceğini kim ?"

Kendi başlarına yaşamayı hak eden ölümlü dostlarımdan çok, insanların onlar için neler yapabileceklerini düşünmek zorunda kalmam pek hoşuma gitmiyor, ama beni hedefime ulaştıracaksa, bunu kabul ederim.

Gözlerimi Laoni'ye dikmiş, onun yanıtını bekliyorum. Corwin yanıma geliyor ve elini omzuma koyarak isteğimi desteklediğini gösteriyor. *Kızacak ama buna degeceğini düşündüğümü söylemeliyim.*

Şimdi *herkes* Laoni'yi beklenti içinde izliyor. Etrafına bakıyor, dudaklarını düzleştiriyor ve sonra ağzını gülümsemeye zorluyor. İsteğim bu şekilde ifade edilmişken nasıl hayır diyebilir ki? Ve burada Kalp'in, kendi cemaatinden pek çok kişinin ve diğerlerinin önünde söz verdikten sonra, sözünden dönerek kendini utandırmak istemeyecektir.

"Mükemmel bir fikir," diyor ses tonunda hafif bir gerginlikle. "Bunun için gerekli düzenlemeleri kesinlikle yapabiliriz."

Hayatımın geri kalanını alabilecek düzenlemeler, diye düşünüyor muhtemelen. Elimden gelen en tatlı gülümsemeyi takınıyorum. "Mükemmel. Yarın gelebilirim. Size hiç zahmet vermem. Personelinize beni insan hizmetkârlarınıza göstermeleri için talimatlar bırakabilirsiniz. Eşimin ekibinden birinin benimle ilgilenmesini sağlayacağım."

Laoni yüz ifadesini soğukkanlı tutmayı başarıyor ama elinden gelse şu anda bakışlarıyla beni öldürecekmiş gibi bir his var içimde. "Sanırım bu kabul edilebilir," diye isteksizce cevap veriyor.

Toplanan sürü halkı küçük bir tezahürat yaptı. Corwin başını nezaketle meslektaşına doğru eğdi. "Açık sözlülüğünüzü takdir ediyoruz, Baş Lord Laoni."

Daha hafif bir ruh haliyle şatoma doğru geri dönüyorum. Lanetle ilgili görevlerim olsa bile, buradaki diğer insanlar için hala bir duruş sergileyebilirim.

Şimdi tek yapmam gereken Laoni'nin bölgesinde durumlarının ne kadar korkunç olduğunu gördükten sonra ne yapacağıma karar vermek.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Talia

Zelpha alaycı bir sesle, "Senden bu kadar hoşlandığım için şanslısın Talia," diyor. "Çünkü günü Kalbin Direnci'nde takılarak geçirmek benim eğlence anlayışıma pek uymuyor."

"Benim de değil," diyorum, Laoni'nin parıldayan kalesine bakarak. Soluk metal duvarlar ve kuleler aynı anda hem zarif hem de korkutucu görünüyor. Bina bana sevdiğimden daha çok bir kafesi hatırlatıyor. "Ama eğer baş lordların kendi bölgelerindeki insanlara davranış biçimlerini değiştirmek için bir dava açabilirsek, o zaman diğer lordları ve leydileri yanımıza alma şansımız çok daha yüksek olur. Sanırım Laoni'nin asıl gücü metal işçiliği?"

Zelpha başını sallıyor. "Orası babasının inşaatıydı, gerçi o da oraya buraya bir şeyler eklemiş. Katı iridyum. Her gün etrafımda olmasını isteyeceğim bir şey değil ama hepimizin kendi zevkleri var." Laoni'ninkini özellikle şüpheli bulduğunu söylemek istercesine bir yüz ifadesi takınıyor.

Ovadaki son kısa mesafeyi de botlarımız yeni yağmış ince kar tabakasında çıtırdayarak yürüyoruz. Ön kapılara yaklaştığımızda, dalgalanan yansımalarımız bizi karşılamak için hareket ediyor. *Bu* hiç de rahatsız edici değil. İçimdeki ürpertiye dizginliyorum.

Kapı açılıyor ve Laoni'nin muhafızlarından biri bizi içeri buyur ediyor. "Sizin için hazırız Leydi Talia," diyor sert bir sesle. Ziyaretim konusunda sesi patronundan daha mutlu çıkmıyordu. Umarım benim oyunumdan duyduğu hayal kırıklığının acısını personelinden çıkarmamıştır.

Ona belli belirsiz bir gülümseme sunuyorum. "Harika. İnsan hizmetkârlarla nerede konuşabiliriz?"

Onu takip etmemizi işaret ediyor. "Birkaçı hâlâ mutfakta meşgul. Diğerlerini ise sizinle konuşmak için dinlenme odalarında topladık."

Kalenin içindeki duvarlar da en az dışarıdakiler kadar yansıtıcı. Kalenin derinliklerine doğru ilerledikçe her iki yanımızda da formlarımızın çarpık yankıları dalgalanıyor. Bu yerde asla yalnız olamayacağınız, nereye giderseniz gidin her hareketinizi izleyen insanlar olabileceği gibi ürkütücü bir izlenim veriyorlar.

Yüksek, kavisli tavandaki armatürlerden aşağıya yumuşak bir ışık süzülüyor ve metal yüzeyler boyunca yansıyarak güçleniyor. Genelde Laoni'yi yumuşak bir şeyle ilişkilendirmezdim ama daha keskin bir ışık neredeyse kör edici olurdu.

Birkaç dönüş ve bir kat merdiven çıkılan uzun bir yürüyüş. Kuru hava burnumu gıdıklıyor. Gardiyan bir kapının önünde durduğunda, çarpık ayağım ağrımaya başladı. Onu geçip odaya girerken topallamamı elimden geldiğince kontrol altında tutuyorum.

Laoni'nin çevresinden tanıdığım bir kadın, beklediğimden daha fazla insan figürüyle birlikte orada bekliyor. Girişimizle birlikte, bir düzinesi sanki emir almış gibi odanın her tarafına sıra sıra dizilmiş yataklardan kalkıyor.

Öylece değil. Tam olarak bunu yapmaları emredilmiş olmalı. Onlara şöyle bir baktığımda, Petalrise'daki insanların çoğuyla aynı uyuşturucu sersemliği içinde olduklarını, aksi takdirde gelişime bu kadar çabuk tepki veremeyeceklerini anlıyorum. Karmakarışık zihinlerinde kendi başlarına karar verebilecekleri bir alan olduğundan şüpheliyim.

Odaya girdiğimde boğazım düğümleniyor. Zemin ve duvarlar pırıl pırıl, yataklar küçük ama yepyeni görünen battaniyelerle özenle yapılmış. Laoni'nin benim gelişimi beklerken burayı güzelleştirmek için ne kadar uğraştığını merak etmekten kendimi .

Ancak alanda bu yataklar ve uzak duvardaki tek bir lavabo dışında hiçbir şey yok. Raf yok, dolap yok, duvarlarda asılı hiçbir şey yok. Kişisel eşyalara dair hiçbir iz yok. Kıyafetler için depoları bile yok. Sanırım sürekli aynı kıyafetleri giyiyorlar ve fae'ler gerektiğinde onlara yenilerini getiriyor.

Şu anda giydikleri kıyafetler daha sade kış-fae tarzında, gri tonlarında dar tunikler ve pantolonlar. Herhangi bir leke ya da kırıksıklık görmüyorum ve çok fazla hazırlık yapıldığına dair şüphelerim artıyor.

Durumlarını olabildiğince rahat göstermeye çalışıyorlar. Hizmetçiler bu kıyafetlerle fazla iş yapmamış olmaları, bu da onlara özellikle benim ziyaretim için yeni kıyafetler verildiği anlamına geliyor.

Yüzlerindeki donuk ifadeye bakılırsa, şu anda umursayacak durumda değiller. Fae'ler *atlarına* kaçırdıkları insanlardan daha iyi davranıyorlar.

"İşte, onları görebilirsin," diyor zümredeki kadın ve Zelpha'ya dikkatle bakıyor. "Burada kalmana gerek yok. Ben Leydi Talia'nın ihtiyaçlarını karşılayabilirim."

Omurgamdan aşağı bir endişe sızısı akıyor. Bileğimdeki narin ağırlığıyla yeni bronz bilezik de dahil olmak üzere kendimi savunmanın yollarına sahibim ama büyü ya da fiziksel güç söz konusu olduğunda bir fae ile boy ölçüşemeyeceğimi biliyorum. Yanımda Corwin'in adamlarından biri olmasaydı bu ziyaretin iyi geçmesi için ne yapardı?

Zelpha'nın da benzer düşüncelere sahip olduğuna şüphe yok. Kaşlarını diğer kadına doğru kaldırıyor. "Sorun değil. Lordum bana Talia'ya her zaman eşlik etmemi söyledi ve ben de onun emirlerine uymaya niyetliyim."

Corwin'in otoritesine yaslanmak işe yarıyor gibi görünüyor. Laoni'nin çetesindeki kadın kaşlarını çatıyor ama daha fazla tartışmıyor. Ben insanlara doğru adım atarken yaklaşıyor, bakışları artık bana sabitlenmiş durumda. Acaba davranışlarımdan şikâyet edip beni kaleden kovmak için bir bahane mi arıyor?

O zaman ona hiçbir bahane vermeyeceğim.

Hizmetkârların her birine gülümsüyorum, her ne kadar onlar da gülümseyemeyecek kadar kendilerinden geçmiş olsalar da, her birine "Merhaba" ve "Tanıştığımıza memnun oldum" diyorum. Nasıl hareket ettiklerini görmek için her birinin elini sıkamak üzere elimi uzattığımda, bir adamın kolunun kolunun geriye düştüğü yerde parmak izi gibi görünen morlukları fark etmeden edemiyorum. Zayıf bir kadının kavrayışı o kadar zayıf ve kırılgan ki sıkarsam parmaklarını kıracağımdan korkuyorum. Başka bir adam kolunu uzatırken omuzlarını garip bir şekilde tutuyor, birini tercih ediyor.

"Omzuna ne oldu?" Ona sordum.

"Yeterince hızlı bitiremedim," diyor donuk bir ses tonuyla, "ve ben-"

"Bir kazaydı," diye araya giriyor zümredeki kadın. "Bir anlık sakarlık. Onu elimizden geldiğince iyileştirdik."

Onu olay olduğunda mı iyileştirdiler yoksa olaydan kim bilir ne kadar zaman sonra, *şimdi* iyileştirebildikleri kadar mı? Ve gerçekten sadece sakar mıydı, yoksa bir tür ceza yüzünden mi oldu?

Onu daha fazlasını söylemeye zorlamanın başını daha fazla belaya sokacağından şüpheleniyorum.

"Bu odada ne kadar zaman geçiriyorlar?" diye soruyorum.

"Sadece uyumak için," diye cevaplıyor fae kadın.

Etrafıma bakıyorum. "Peki ya izinli oldukları zamanlar?"

Kelimelerle boğuşuyor gibi görünürken ağzı açılıp tekrar kapanıyor.

Zelpha, "Büyük olasılıkla izin alamıyorlar," diye ekliyor.

"Uyandıklarından ayaklarının üzerinde uyuyana kadar çalışıyorlar."

"Onlara karşı o kadar da sert değiliz," diye itiraz ediyor diğer kadın. "Bir sürü boş zamanları var."

"Peki o anlarda ne yapıyorlar?" Ben de diyorum ki. "Şu anda olduğu gibi orada öylece duruyorlar mı?"

"Tek yapmak istedikleri bu." Hizmetçilere dönüyor. "Aranızda buradaki durumundan memnun olmayan var mı?"

Yanıt olarak mırıldanan bir "Hayır" korusu duyuyorum, ancak duyulabilir bir coşku yok. Kendilerini mutsuz hissetmelerine izin verilmediğini belirtmemek için dilimi tutuyorum. Zaten burada ne olacağına dair kararları veren kişi bu kadın değil.

Belli ki o işleri denetlerken onlardan daha faydalı bir şey öğrenemeyeceğim, ama yine de yeterince gördüm. Ona dönüyorum. "Peki ya mutfak hizmetlileri? İşlerini bitirmemiş olsalar bile çalıştıkları alanı görmek isterim."

Coterie kadını tereddüt eder ve sonra başını sallar. "İyi. Şu anda işlerini bitiriyor olmalılar."

Önümüzde yürüyor, belli ki onu takip etmemizi bekliyor. Bizi odaya getiren muhafız ortadan kayboldu.

Coterie kadınının arkasından giderken Zelpha'ya bakıyorum ve sesimi alçak tutuyorum. "Fae'lerin insan hizmetkârları getirmesi için herhangi bir sebep var mı? Yani, Corwin'in sadece birkaç tane var. Sylas onlarca yıldır hiç insan olmadan idare etti. Fae'lerin yapamayacağı hiçbir şey yok -ve fae'lerin büyüğü olduğu için daha kolay- değil mi?"

Zelpha başını sallıyor. "Bunu isteyen fae'lere daha fazla çocuk sahibi olma şansı vermek dışında aklıma gelen bir şey yok." Ben içten içe ürperirken o da yüzünü buruşturuyor. Bir anda anladım ki, o fae' bazıları, o uyuşturulmuş sersemlik içindeyken insan hizmetkârlara düpedüz tecavüz ediyor olmalı. Hiç yok

Bu durumda gerçekten rıza göstermeleri mümkün değil. Neyi kabul ettiklerini bile anlayamazlar.

Zelpha, "Baş lordların geçen günkü toplantıda söylediği gibi bu bir gelenek," diye devam ediyor. "Pek çok kişi, eğer insanlara yaptırabiliyorsak, büyüyle ya da başka yollarla hiçbir angarya işle uğraşmak zorunda kalmamamız gerektiğini düşünüyor. Ve bahse girerim böyle düşünenlerin büyük bir kısmı, kendileri lord olsalar da olmasalar da, etraflarında her zaman hkmedebilecekleri birilerinin olmasından hoşlanıyordur."

Buna inanmak benim için zor değil.

Korkuyla kıvranma isteğimi bastırarak yavaşça nefes veriyorum. Bu aşılamaz bir sorun değil. Fae'lerin insanlara *ihtiyacı yok*, bu yüzden onlara daha iyi davranabilirler ya da insan dünyasına dönmelerine izin verebilirler ya da başka pek çok olası uzlaşma. Sadece onların kabul edeceği bir uzlaşma bulmalıyım. Ve pek çok Unseelie beni kutsanmış bir kurtarıcı olarak gördüğünden, umarım bunu başarabilirim, tıpkı Laoni'nin kalesine davet edilmeyi başardığım gibi.

Daha geniş bir koridora sapıyoruz, pırıl pırıl duvarda neredeyse benim boyumda birkaç portre asılı. İlk geçtiğimizde Laoni, ruh ikizi olduğunu tahmin ettiğim ince, topuz çeneli bir adamla birlikte görülüyor. Adamla hiç tanışmadım ama baş lordların eşlerinden herhangi biriyle tanıştığımdan da emin değilim. Genelde onları toplantılara getirmezler.

Bir sonraki resim Laoni'nin ebeveynleri olduğunu tahmin ettiğim bir çifti gösteriyor. Adam sert ve kaslı görünüyor, kadının saçları da Laoni'ninki gibi turkuaz rengine. Düz ve resmi bir şekilde oturuyorlar ama elleri gerçek bir sevgi gösteriyormuş gibi birbirine kenetlenmiş.

Duraksadım, anladım. Corwin, Laoni'nin onun yönetimine aniden ve onun gibi erken girmesi hakkında bir şeyler söylemişti, değil mi?

"Bunlar nceki lord ve leydi, değil mi?" Ben de öyle dedim. "Onlara ne oldu?"

Zmredeki kadın olduğu yerde durur ve topuğunun üzerinde döner. "Artık bizimle değiller," diyor sertçe. "Eğer buradan geçecek olursa, Baş Lord'a bunu hatırlatmanın doğru olmayacağını düşünüyorum."

Laoni'nin gerçekten yas tuttuğunu hayal etmek zor, ancak bir insanın ebeveynlerini erken kaybetmesi hiç kimse için kolay olamaz, hatta onun için bile. Ama bunca zaman sonra birinin bundan bahsettiğini duymak onu neden bu kadar kötü etkilesin ki? Onlara ne olmuştu?

Kadın benim tereddütüm üzerine ayağını yere vuruyor. "Gel bakalım. Mutfağı görmek istiyor musun, istemiyor musun?"

Nasıl olsa cevap vermeyeceği belli olan soruları geri çeviriyorum ve peşinden koşuyorum. Corwin'den daha net bir cevap alacağım. Ona şimdi de sorabilirdim ama zaten beni istemediğini bildiğim birinin evindeyken dikkatimi dağıtmamayı tercih ederim.

Bir merdivenden iniyoruz ve Corwin'in sarayındaki mutfaktan bile daha büyük bir odaya giriyoruz. Soluk iridyum, fırınları ve tezgahları oluşturmak için kullanılan daha koyu metaller tarafından kırılıyor.

Birkaç fae personeli, birkaç tepsi hamur işini pişirmeden önce bekletmek üzere soğuk odaya yerleştiriyor. Coterie'den bir kadın çenesini kaldırıp lavabodaki sudan son bir tabak çıkarmakta olan bir adama doğru uzatıyor. "İşte aradığınız kişi."

Topallıyorum ve bana doğru dönüyor. Yüzü üst kattaki diğerleri gibi boştu.

"Merhaba," diyorum yine de. "Ben Talia. Ne zamandır burada mutfakta çalışıyorsun?"

Sanki sadece kendisinin duyabildiği bir melodiyle hafifçe sallanıyor. "Oh, uzun zaman oldu... Uzun zaman oldu."

Gür kaşlı, iri yarı bir fae adam bize doğru yürüyor. "Bu da ne şimdi?"

Benden önce zümre üyesi kadın konuşuyor. "Duymalıydın, Serev. Leydi Talia ölümlü yardımcılarımızı kontrol etmeye geldi."

Etrafıma bakındım. "Diğerleri nerede? Bize mutfakta birkaç kişi olduğu söylendi."

Serev oflayıp pufluyor. "Ne istiyorsun o tozla-"

Gruptaki kadın boğazını temizliyor ve adamın ağzı kapanıyor. Bana tekrar bakıyor ve gözlerinde anlayış beliriyor. Ben de ona sıkıca gülümsüyorum. Laoni'nin çalışanları arasında insanlara karşı küçümseyici tavırları olan daha fazla Fae bulduğuma şaşırmadım.

"Depoda bir şeylerle uğraşıyorlar," diyor. "Sizin için getireyim."

Telaşla gidiyor ve bir dakika sonra yaşlı bir adam ve kadınla geri dönüyor. Beyazlamış saçlarına ve yüzlerini kaplayan kırıksıklıklara baktığım anda, ait oldukları dünyada şimdiye kadar emekli olmuş olmaları gerektiğini düşünmeden edemiyorum. Bunun yerine, hala her gün çalışıyorlar. İçimdeki korku daha da sıkılaşıyor.

Onlara işleri hakkında ne hissettiklerini sorduğumda, kadın bana şaşkınlıkla göz kırpmıyor. "Her zaman yapacak bir şey var," diyor adam rahatsız edici derecede hayalperest bir tonda. "Bizi meşgul tutuyor."

Kadın yavaşça başını sallar. "Bunu yapıyor."

"Burada çalışmıyor olsaydınız ne yapardınız?" Bizi şahin gibi izleyen kadın grubunun olarak girişimde bulunuyorum. İnce buz üzerinde yürüyorum.

Ancak yaşlı çift gerçekten şikâyet edecek kadar bilinçli değil. "Buradan başka ne var?" diye soruyor kadın, sesi gerçekten şaşkın geliyor.

Yanımda Zelpha yüzünü buruşturuyor gibi görünüyor. Kenara çekilip Serev'in çifti kovmasına izin veriyorum, kafamda bu insanlara nasıl yardım edebileceğime dair fikirler dönüp duruyor. Kesin olarak bildiğim tek şey, işlerin böyle devam edemeyeceği. Ben buradayken, benim gibi insanları savunmak için elimde bir koz varken olmaz.

Zümre kadınına yeterince gördüğümü söylemek için döndüğümde, muhafız üniformalı birkaç fae mutfağa dalıyor. İkisinin ismini bilmiyorum ama arkalarından gelen üçüncü kişi Kesral.

Yiyeceklerin kapışıldığı görünen bir rafa giderler. İlk ikisi kurutulmuş et parçalarını kapar, ancak Kesral kendisi için bir şeyler almak için onları geçmeye çalıştığında, omuzlarıyla onu geri iterler. Biri zalimce bir kıkırdama çıkarır.

"Damarlarında tezek olmayanlar için ilk avlar," diye alay ediyor diğeri.

Kesral'ın çenesi geriliyor ama onlar ikramlara bakıp birkaç tane daha alırken geri çekiliyor. "Al bakalım, bok çuvalı," diye bağırıyor ilk muhafız, onlar çıkarken yanından geçerken omzunun üzerinden.

Onun adına ellerim iki yanımda toplanıyor. Bakışlarım Serev'e yöneliyor, insan hizmetkârlar hakkında konuşmaya başladıktan sonra onun da alaylara katılmasını bekliyorum ama ifadesi bulanıklaştı.

Kesral dışarı çıktığında, daha önce denediğimden çok daha sivri bir soru sorma riskini göze alıyorum. "Daha insan olan fae'lere daha kötü davranılmasının doğru olmadığını mı düşünüyorsun?"

Serev'in başı dönüyor. Ağzı çalışıyor. "Aynı şey değil. O hâlâ bir Fae. Fae fae'dir. Lordumuz neden onların bundan paçayı sıyrmasına izin veriyor bilmiyorum."

Gördüğüm kadarıyla efendisi de tacize *katılıyor*. Kaşlarımı çatıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Kalın elini havada sallıyor. "Ah, Kesral çok genç bir şeyken kalenin etrafında takılmaya ve elinden geldiğince yardım etmeye başladı. O ve Baş Lord Laoni'nin yaşları birbirine yakın. Gördüğüm kadarıyla birlikte pek çok maceraya atılmışlar. Çocukken onları birbirinden ayıramazdınız."

Ne? Ona bakmamak için kendimi zor tutuyorum. "Sanırım onun hakkındaki düşünceleri değişti."

"Bir baş lordun, personelin her bir üyesi hakkında endişelenmeksizin pek çok sorumluluğu vardır," diyor zümre kadını alaycı bir şekilde.

Serev omuz silkiyor. "Yeterince doğru. Büyüdükçe birbirlerinden uzaklaşmış olmalılar. Olur böyle şeyler. Sadece onun, kendisine karşı bu tür bir konuşmayı onayladığını hayal edemiyorum, ne kadar sadık olsa da."

Yine de onları bir arada gördüğümde, Zelpha'yı terslemekten başka bir şey yapamıyor gibiydi. Zelpha'yla göz göze geliyorum ama o da şaşkın bir hareketle karşılık veriyor.

Laoni ve eski arkadaşı arasında her ne olduysa, bu yapmam gereken şeyi değiştirmez. Belki fae dünyasındaki insanlara yardım etmek, insan eğilimli fae'lere de yardımcı olur.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Whitt

Sylas ben konuşmamı bitirdikten sonra uzun bir süre beni inceliyor. Gözlerinden hangisinin, karanlık olanın mı yoksa ölü olanın mı daha çok gördüğünü söylemek zor.

"Bundan emin misin?" diyor sonunda.

Çalışma odasının kapı çerçevesine yaslanıp dışarıdaki koridorda kimsenin olmadığını tekrar teyit etmek için dinliyorum. "Unseelie ile olan tüm bu olaydan önce de bunu istediğimden emindim. Sadece Corwin'den emin olmam gerekiyordu. Ama bu hem kadroyu hem de size olan hizmetimi etkileyeceği için size danışmadan ilerlemek istemedim."

Kardeşimin dudaklarında alaycı bir ifade beliriyor. "Peki ya hayır deseydim, beni dikkate alır mıydın?"

Alaycı tavrım kabarmamı engelliyor. Hizmet ettiğim adamın yanında bu kadar rahat hissetmek hâlâ yeni bir duygu. Sadece şaka yaptığını, bana güvendiğini ve benim de ona güvendiğimi bilmek. Eski eşinin bu rahatlığı bizden uzun süre çalmış olması içimde kısa süreli bir kızgınlık yaratıyor ama olan oldu. En azından daha iyi bir yere geldik.

"Yoksa bu konuyu açmazdım," diye cevap veriyorum çarpık bir sırıtışla. "Siz benim lordumsunuz. Ve Corwin'le benden daha fazla zaman geçirdiniz - benim kaçırdığım endişe nedenlerini görmüş olmanız mümkün."

Sylas başını sallar. "Benim değerlendirmem de sizinkiyle aynı. Onun sadakati meslektaşlarından çok Talia'ya ve aramızdaki ittifaka

halkları kendi çıkarlarına tercih ederler. Sizin de aynı sonuçlara varmış olmanız *bana* güven veriyor."

Duraklıyor ve elini çenesinde gezdiriyor, bakışları bir an için uzaklaşıyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor. "Bence önerdiğin şey bize fayda sağlayabilir ve zarar verme ihtimali de yok. Keşke bunu kendim teklif edebilecek bir konumda olsaydım. Eğer kararınıza güveniyorsanız, elbette devam edin. Ancak çok gerekli olmadıkça August da dahil olmak üzere başka hiç kimseye bundan bahsetmemenizi rica ediyorum."

Diğer kardeşimizden bir şey sakladığı düşüncesi içimde belli belirsiz bir huzursuzluk yaratsa da ona nedenini sormama gerek yok. August gizlilik ve kurnazlık konusunda ikimiz kadar usta değil. Çok önemli bir bilgiyi asla bilerek ağzından kaçırmazdı ama düşünmek için fazla zamanının olmadığı acil bir durumda bir şeyleri ele verebilirdi. Ve yanlış kişinin bunu öğrenmesi felaket olabilirdi.

Başımı onaylarcasına eğiyorum. "Tamamen katılıyorum. Teşekkür ederim."

Sylas bana daha yumuşak bir gülümseme veriyor. "Sana birçoğundan daha fazla huzur veren bir eş bulmana sevindim. Sonsuza dek bekâr kalacağını düşünmeye başlamıştım."

Sözlerindeki sıcaklık beni biraz garip bırakıyor. Kardeşçe ya da romantik olsun, her türlü sevgi karşısında pek rahat olmadığım doğru. Sert bir kıkırdama çıkardım. "Onun ne kadar muhteşem bir eş olduğunu çok iyi biliyorsun."

Çalışma odasından çıktıktan sonra, sınır şatosundaki yeni odalarımı yerleştirmek istediğim birkaç eşyayı topluyor ve kararlaştırılan saatte oraya doğru yola çıkıyorum. Talia günün büyük bölümünde August ve ardından Corwin ile birlikteydi ama bu akşam ve gece bana ait. Diyarlar arasındaki uyum güçlendikçe, zamanımızın çoğunu bu alanda birlikte çalışarak geçireceğimizi umuyorum, ama bir süreliğine kendime kalmaktan rahatsız olduğumu söyleyemem.

Yeminimi ediyorum ve bizim girişten içeri giriyorum. Ben daha içeriye birkaç adım atmadan Talia, neredeyse Hearth-by-the-Heart'inki kadar büyük olan ön salonun diğer ucunda beliriyor. Yanakları neredeyse rüzgârda savrulan saçlarının pembe telleri kadar kızarmış, bu da kış diyarında dışarıdan yeni geldiğini gösteriyor. Bu renk tonu onu o kadar canlı gösteriyor ki bana gülümsediğinde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Hayır, ben de hiçbir kadının beni bu kadar derinden etkileyeceğini düşünmemiştim.

Ne harika bir kız.

Topallayarak yanıma gelip beni selamlamak için sarılırken Corwin koridordan içeri bakıyor. Bana bir hoş geldin selamı veriyor ve sonra uzaklaşıyor. Adam biraz garip bir ördek, ama sertliğinin ve resmiyetinin genel kişiliğinin bir parçası olduğu, ortak ilişkimiz hakkında hala sahip olduğu herhangi bir çekince olmadığı ve Talia'nın ihtiyacı olduğunda bunları atmaya istekli olduğu anlaşıldı. Diğer geveze meslektaşlarının aksine.

Şimdi o an geldi çattı, nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Ama Talia yine de beni engelliyor.

"Size istediğim bir şey var," diyor. "Buraya gelir gelmez hemen işe koyulmanızın bir sakıncası yoksa."

Gülüyorum. "Eğer bir şeyler planlıyorsanız, kesinlikle bunun bir parçası olmak isterim." Topladığım çantayı elime alıyorum. "Bunu odama götürmem gerekiyor, eğer bana katılırsan orada biraz mahremiyet içinde konuşabiliriz." Konuşmak istediğim konu için de bunu isteyeceğim.

Elini tutuyorum ve beni üst kattaki yatak odalarına kadar takip ediyor. Ben eşyalarımı yerleştirirken o da yatağın kenarına tünüyor -yeni yatağının yarısı kadar ama benim zevkime göre yeterince lüks. Bunu ondan başka kimseyle paylaşmayı planlamıyorum.

"Bu sabah Laoni'nin kalesindeki insan hizmetkârlara nasıl davranıldığını görmeye gittim," diyor.

Bu yolculuğun pek ilham verici olduğunu sanmıyorum. Omzumun üzerinden ona bakıyorum. "Ve?"

"Düşündüğünüz kadar iyi geçti, ki bu pek de iyi sayılmaz." Yüzünü buruşturuyor. "Resmin tamamını görmek için sınırın her iki tarafındaki diğer alanları kontrol edip edemeyeceğime bakacağım, ancak tipik olan hakkında zaten oldukça iyi bir fikrim varmış gibi hissediyorum... İşin zor kısmı, binlerce yıldır yaptıkları şeylere karşı çıkmaya ikna etmek olacak. İnsanlara daha iyi muamele edilmesi fikrini diğer fae'lere nasıl anlatabileceğime dair bazı fikirlerin olabileceğini umuyordum."

"Özellikle ben mi?"

Küçük ama tatlı bir gülümsemeyle omuz silkiyor. "Strateji senin uzmanlık alanın, değil mi? Kiminle strateji yapmak daha iyi?"

Bu mantıklı bir açıklama, ama yine de sözleri göğsümde bir şefkat pırıltısı uyandırıyor. Yardımına koşmaya hazır iki baş lordu var ama yine de bana başvurmayı tercih edeceği şeyler var.

Yatakta yanına oturuyorum ve kolumu beline doluyorum. "Bir bakalım. Kardeşlerimi tam olarak ne yapmaya ikna etmek istiyorsun?"

Benim rahat kucağıma bu kadar hevesle sokulması kalbimi daha da ısıtıyor.

"Mükemmel bir durumda, ki bunu elde edemeyeceğimin farkındayım, en azından yol boyunca birkaç atlama taşı olmadan?" diyor. "İnsanlar neye bulaştıklarını tam olarak anlayarak gelmeyi kabul etmedikleri ve onları burada tutmak için hiçbir hile yapmadıkları sürece, fae'ler dünyalarından insan almayı tamamen durdururlardı."

Kendi kendime mırıldanıyorum. "Bu istek kesinlikle biraz dirençle karşılaşacaktır, ama aklıma koyacağım. Peki ya aramızdaki ölümlüler?"

Düşünceli bir şekilde başını yana eğiyor. "Halihazırda burada bulunan insanlar için daha fazla uyuşturucu dayatılmamalı. Onlara kafalarını toparlamaları ve gerçek durumlarını görmeleri için biraz zaman verilmeli ve sonra kalıp kalmayacaklarına ya da evlerine dönüp dönmeyeceklerine karar vermeliler. Ve eğer kalmayı seçerlerse, onlara da saygı gösterilmeli ve en az fae personeli kadar kendilerine ait bir hayatları olması için bir şans verilmelidir."

Yavaşça başımı sallıyorum. "Fae hizmetkârları bile her zaman saygı görmüyor ama neredeyse her yerde insanlardan daha iyi durumda oldukları kesin. En büyük zorluğunuz, tüm lordları ve leydileri kolayca kontrol edilebilen işgücü olmadan yapmaya ikna etmek olacak."

Talia yüzünü buruşturur. "İnsan hizmetkârlara *ihtiyaçları* yok. İnsanların yaptığı her şeyi fae'ler de yapabilir. Muhtemelen çoğu durumda daha hızlı. Sylas'ı, yaklaşık bir asırdır sadece fae'lerle çalışan bir lord örneği olarak gösterebiliriz."

"Örnek alınacak bir baş lordun olması kesinlikle zarar vermez. Ve halkımızın *size* olan saygısı arttıkça, sizin gibilerin de daha iyisini hak ettiğine onları ikna etmenin daha kolay olacağını düşünüyorum." Çenemi ovuşturup düşündüm. "Sistemi tek seferde elden geçirmeye çalışmak yerine duruma her seferinde bir parça yaklaşmak isteyeceğimiz kesin."

"Sence nereden başlamak en kolay olur?"

İşte büyük soru bu. "Belki de her seferinde bir unsura odaklanmak yerine, her seferinde bir alanla uğraşmamız daha iyi olur," diyorum. "Baş lordlarla başlayalım. Hearth-by-the-Heart zaten insan yardımı olmadan çalışıyor ve Corwin'in insan hizmetkârlarının hepsi tamamen bilinçli ve durumlarını kabulleniyorlar, değil mi? Sonra Donovan'a gidebiliriz. Bence ikna etmek için en iyi şansımız o olur."

Talia'nın gözleri parlar. "Bu mantıklı. Ondan sonra belki kış tarafındaki Neve ile konuşabiliriz. Diğer kış baş lordları arasında en esnek olan o gibi görünüyor."

"Mükemmel. Eğer ikisini de alırsak, o zaman yarımız yeni bir standart belirlemiş oluruz. Diğerlerine de aynı şeyi yapmaları için baskı yapmaya başlamak daha kolay olur. Ve sıradan lordlar ve leydiler baş lordlarının bir değişiklik yaptığını gördüklerinde, kendileri de aynısını yapmaya daha meyilli olacaklardır."

Dudaklarına dokunuyor. "Ona herhangi bir öneride bulunmadan önce Donovan'ın insan hizmetkârlarının genel olarak ne durumda olduğunu görmeliyim. Sen ya da Syllas oraya bir ziyaret yapmam konusunda onunla konuşabilir misiniz?"

"Hiç sorun değil." Saçlarını karıştırıyorum. "Bu senin için yeterince sağlam bir plan mı, en azından başlangıç olarak?"

"Kesinlikle. Teşekkür ." Tekrar bana doğru eğiliyor ve ben de içgüdüsel olarak onu kendime daha sıkı sarıyorum.

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, bunu hayal ettiğim o kadar çok yol var ki, ama şimdi eşiğinde olduğum bu eylem o kadar önemli geliyor ki kendimi toparlamam bir dakikamı alıyor. Parmaklarımı Talia'nın yanağında gezdiriyorum ve şakağını öpüyorum.

"Talia... Birkaç ay önce sana, diğer sorumluluklarımı tehlikeye atmadan yapabileceğimi hissettiğimde sana sunmak istediğim bir şey olduğunu söylemiştim. Bunu hatırlıyor musun?"

Geri çekiliyor, bakışları benimkilerle buluşmak için yukarı fırlıyor. Anladığını hemen söyleyebilirim.

Sesi sessiz çıkıyor. "Sorun değil. Corwin'le olan durumun -onu ruh ikizim olarak kabul etmenin ve onunla sarsılmaz bir bağ kurmanın- tamamen güvenli olmadığını anlıyorum. Bırakın onu, *bana* bile bu kadar güvenmeni beklemiyordum."

Aşk içimde kabarıyor. Çenesini kavrayıp bakışlarını tutuyorum. "Bu konuyu açmamın nedeni bu değil. Sadece seninle ilgili olsaydı o zamanlar sana gerçek adımları teklif edecek kadar sana güveniyordum. Ve Corwin'in iradesinin gücünü ve sana olan bağlılığını gördükten sonra... Ona da güveniyordum. Eğer bunu taşıyamayacağın kadar büyük bir sorumluluk olarak görmüyorsan."

Talia bana göz kırpmıyor. "Şimdi bana gerçek adını mı vermek istiyorsun?" diyor, biraz nefessiz.

Onu sınımsız kucaklamak istiyorum ama aynı anda hem bunu yapıp hem de gözlerinin içine bakamıyorum. "İsterdim. Nerede olursanız olun, ne olursa olsun beni arayabilmenizi istiyorum. Sen varsın

Elbette Corwin, ama ben daha yakın olursam ya da o iş göremez hale gelirse... Sylas'ın bilgeden duyduklarına bakılırsa, önümüzdeki yıllarda hayatlarımızın ne kadar daha karmaşık hale geleceğini sadece Heart bilebilir. Ben de elimden geldiğince senin yanında olacağım, tıpkı senin benim yanımda olduğun gibi."

Gözleri yaşlarla buğulanıyor ama gülümsemesi mutsuz oldukları korkusunu ortadan kaldırıyor. "Gerçekten gerek yok. Bunun ne kadar büyük bir mesele olduğunu biliyorum."

Onu kollarımın arasına alma isteğime boyun eğiyorum, keskin ve tatlı kokusunu içime çekiyorum. "İstiyorum. Bundan hiç şüphem yok. Benim tek endişem senin kabul etmek isteyip istemediğin."

"Evet," diyor tereddüt etmeden. "Evet. Eğer hepinizle ruh ikizi gibi bir bağ kurabilseydim, bunu isterdim ve bu da ona en çok yaklaşabileceğim şey. Birinin bunu size karşı kullanmasına izin vermeden önce ölürdüm."

Boğazım daralıyor. Bunu kastettiğine inanıyorum. "İşin o noktaya gelmemesini sağlamaya niyetliyim, ufaklık."

Başımı eğiyorum, böylece dudaklarım kulağının kabuğuna değiyor. Daha önce hiç kimseyle konuşmadığım heceler ağzımın arkasında takılıyor. Onları dilimin üzerine itiyorum. "*Wye-con-ell*."

Talia mırıldanarak "*Wye-con-ell*," diye tekrarlıyor ve aynı anda varlığımın merkezine doğru bir ürperti yayılıyor. Bana bakıyor. "Yani sana ihtiyacım olduğunda, diğer gerçek isimleri söylediğim gibi bunu da söyleyeceğim ve düşüncelerimle sana ulaşabileceğim öyle mi?"

"İsmi yanına bir de istek ekleyebilirsin," diyorum. "Bana söyleyeceğin bir şey varsa zihnimi sana açmamı iste, bir soruya cevap vermemi iste, sana gelmemi iste- itaat etmek zorundayım. O yüzden bunu akıllıca kullan."

"Elbette." Gözleri hayranlıkla parlıyor. "Nereden bileceğim- Diğer gerçek isimlerle hemen başa çıkamadım."

Bu soru için hazırlıklıydım. "Küçük bir saklambaç oyunu oynayabileceğimizi düşündüm," dedim göz kırparak. "Bu kalede özel bir rehberlik olmadan ulaşmanın kolay olmayacağı bir nokta var. Oraya ulaşmam için bana beş dakika ver, sonra gerçek adımları söyle ve olabildiğince konsantre olarak benimle ilgili farkındalığına odaklan. Eğer doğru anladıysan, doğrudan bana giden rotayı takip edebilmen gerekir. Hazır mısınız?"

Talia gülüyor ama yine de biraz utangaç görünüyor. "Şimdiki zaman gibisi yok."

"O zaman mümkün olduğunca çabuk bana gel." Onu bir kez daha öpüyorum, bu sefer dudaklarından, bu kadına ait olduğumu bilmenin tadını çıkarıyorum.

Benim için önemli olan her şekilde, benim ona ait olmamı *istedi*. Sonra kalktım ve odadan çıktım.

Sınır kalesinin üçüncü katında benim kullanımım için ayrılan ofise ne zaman ihtiyacım olacağından emin değilim. İşlerimin çoğunu hala Hearth by-the-Heart'ta yapmam gerekirken kitaplarımı ve diğer malzemelerimi henüz buraya taşımak konusunda isteksizim. Ama yine de burada ve inşaat sırasında kişisel bir dokunuş ekledim: gizli geçitlerimden biri.

Yerleşik raflarda doğru noktaya basıldığında, bir bölüm yana kayarak dar ve gizli bir kapı ortaya çıkar. Ötesindeki spiral merdiven hem kalenin dibindeki gizli bir çıkışa hem de kulelerden birinin tepesine yakın küçük bir terasa çıkar.

Burnumu yukarıdaki kapıdan sızan temiz yaz havasının izlerine doğru kaldırarak yukarı çıkıyorum. Kule, kalenin bizim tarafımızda, sınırın pusundan tamamen kaçacak kadar ileride. Cilalı, bel hizasında korkulukları olan ahşap platforma çıktığımda, Kalp'in etrafındaki tepenin neredeyse tamamını ve ötesindeki geniş arazinin bir kısmını kapsayan bir manzarayla karşılaşıyorum.

Akşam bize doğru yaklaşıyor. Aşağıdaki binaların gölgeleri uzuyor ve Talia'nın saçlarını yansıtan pembeler ve morlar dağınık bulutlarda parlıyor. Bu özel bir durum olmasaydı bile, bu manzara beni memnun ederdi. Bunu müstakbel eşimle paylaşmak için sabırsızlanıyorum.

Korkuluklara yaslandığımda, ılık esinti kır çiçeklerinin hafif kokusuyla saçlarımı karıştırırken, daha önce içimden geçen aynı karıncalanma hissi bana tekrar dokunuyor. Talia beni çağırıyor.

Yatak odamdan çıkıp şatoya doğru ilerleyişimi hayal ediyorum ve kafatasımın içinde karıncalanmalar yoğunlaşıyor. Talia'nın hafif dengesiz yürüyüşü, beni bulma hevesi, varlığını hissedebildiği için duyduğu heyecan gibi zayıf bir izlenim ediniyorum.

Kulaklarım aşağıdan açılan gizli girişin sesini duyana kadar kitap raflarının üzerinde uzun süre oyalanıyorum. Talia'nın yumuşak ayak sesleri merdivenleri tırmanıyor. Üst kapıdan içeri girdiğinde onu karşılamak için dönüyorum.

Şimdi tüm yüzü parlıyor. Kendini kollarıma atıyor, beni sıkıca sarıyor. "Bu inanılmazdı. Ben sadece... hangi yöne gideceğimi biliyordum ve sonra ihtiyacım olduğunda bana rehberlik ettiğini hissedebiliyordum. Ruh bağına hiç benzemiyor ama yine de harika."

"Sen ya da ben nereye gidersek gidelim, bana her zaman ulaşabileceksin."

Söy

le. Başını kaldırıp dudaklarımı istiyor. Dudaklarımı ona vermekte hiç sorun yaşamıyorum.

istediği öpücüğü ver.

Bu kadının tutkusu hiçbir zaman eksik olmadı, ama şu anda kucaklamasında daha önce paylaştığımız tüm öpücükleri aşan bir ateş derinliği var, sanki benimle birleşmek istiyormuş gibi. Vücudumdaki her siniri istekli bir uyanıklığa sevk ediyor.

"Teşekkür ederim," diyor geri çekildiğinde. "Kelimelerin yeterli olmadığını biliyorum ama teşekkür ederim. Keşke ben de sana aynı şeyi geri verebilseydim."

Ama verecek gerçek bir ismi .

Parmaklarımı çenesinde gezdiriyorum. "Bana çok şey teklif ettin Talia. Bazı açılardan sana sunduğumdan daha fazlasını diyebilirim."

Sanki bu imkansızmış gibi homurdanıyor. Sonra bakışları benden manzaraya kayıyor ve huşu içinde nefesini içine çekiyor. "Vay canına. Buraya balkon yaptırdığınızı bilmiyordum."

"Sadece benim kullanımım için. Ve sanırım sizin de ihtiyacınız olursa. Bir casus şefi olarak, etrafımı iyi görebilmek hoşuma gidiyor." Sırıtiyorum. "Etrafında aşağıdan görünmesini engelleyen bir büyü var, böylece kimse gözetlendiğini anlamayacak."

"Her şeyi düşünüyorsun," diyor eğlenerek. Korkuluklara doğru ilerliyor, ellerini üzerine koyuyor ve uzaklara bakıyor.

Burada o kadar yüksekteyiz ki aşağıdaki alanlarda hareket eden fae'ler fareden daha büyük görünmüyor. Talia onları ve kararan gökyüzüne yayılan canlı renkleri inceliyor. Gözleri bana döndüğünde, içlerinde sinsilik seziyorum.

Korkuluklara sırtını dönüyor ve kollarını kavuşturarak kendini yukarı kaldırıp oturuyor. Nabzım hızlandı. Aynı ona doğru hamle yapıyorum, zihnimin bir kısmı onun kenardan yuvarlandığını hayal ediyor - ama ellerim belini yakaladığında, dengesini gayet iyi koruduğunu hissedebiliyorum.

"Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?" Başımı onunkinin üzerine eğerek soruyorum.

Bana tatlı tatlı gülümsüyor. "Senin bana güvendiğin gibi benim de sana hayatım konusunda güvendiğimi gösteriyorum. Sana senin kadar açık olamam ama kendimi sana açabileceğim başka yollar da var."

Bir eliyle hâlâ parmaklığı tutarken, diğer elini elbisesinin yakasına götürüyor. Yaşadığım paniğin ardından, elbisenin ortasından geçen bağları gevşettiğini fark etmem bir anımı alıyor. Kumaş açılıyor, köprücük kemiği ve göğüslerinin kabarıklığı üzerindeki soluk ten giderek daha fazla ortaya çıkıyor.

Bir şehvet sarsıntısı doğrudan kasıklarına vuruyor ve vücudumu sıcaklık kaplıyor. Bakışlarımı göğsünden yüzüne çeviriyorum. Sesim sert çıkıyor. "Talía..."

Aşağıya uzanıyor ve göğüslerini tamamen ortaya çıkarmak için fazladan bir çekiştirme yapıyor. Sivri meme uçları rüzgârda sallanıyor. Hevesle ama yine de yanaklarında utangaç bir kızarıklıkla beni izliyor.

"Seni istiyorum," diyor basitçe. "Düşmeme izin vermeyeceğini biliyorum."

"Asla," diye törpülüyorum, onu sıkıca yerinde tutmak için bir kolumu etrafına doluyorum. Bacaklarını ayırıyor, böylece aralarına yaklaşabiliyorum ve Kalp bana yardım ediyor, aletim zaten pantolonumun kasıklarına karşı zorlanıyor.

Bu jestin sembolizmini anlıyorum ve ona izin vermek istiyorum ama tüm bunları onun iyiliği için yapıyormuşum gibi davranamam. Onu daha fazla arzuladığımdan şüpheliyim.

Dudaklarını geri almak için başımı eğiyorum. Ağızlarımız birbirine kenetlenirken, parmaklarımı göğüslerinin üzerinde gezdiriyor, bir meme ucunu daha da sert bir noktaya getirdikten sonra diğerine de aynısını yapıyor, dokunuşumun kıskırttığı iniltileri şarap gibi içiyorum.

Talía, cinsel organını sikime değdirecek kadar yakınımnda kıvranıyor, parmakları boynumun arkasında birbirine dolanıyor. Beni bir daha asla öpemeyecekmiş gibi öpüyor, sanki benim için açlık çekiyormuş gibi ve bu sadece beni onun için daha da aç yapıyor.

Sabırım hızla tükeniyor. Boştaki elimi bacaklarının arasından geçirip elbisesinin eteğini yukarı kaldırıyorum ve külotuna yayılan nemi izliyorum. Benden bir inilti kaçıyor. Onu daha sert öpüyorum, dilimi dudaklarının arasına sokup onunkine dolaştırıyorum.

Ben onu daha hızlı okşarken, tırnakları mükemmel acı çentikleriyle boynuma batıyor. "Whitt," diye soluyor, içime doğru eğiliyor.

Şimdi ne istediğini biliyorum, ama kendiminkini almadan önce ona verebileceğim en yüksek zevki vermek niyetindeyim.

Parmaklarımı külotunun içine sokup tenini okşuyorum. Ağızım dudaklarından çıkan her muhtaç sesi yakalıyor. Başparmağım klitorisinin üzerinde dans ederken bir parmağımı, sonra ikisini, sonra üçünü içine pompalıyorum.

Talia'nın başı açık bir iniltiyle geriye düşer. Rüzgâr yükseliyor, saçlarını savuruyor. Korkulukta onunla birlikte sallanıyorum, diğer kolum hala sırtında, bana olan güveni mutlak. Onun korkusuzluğu göğsüme şehvetimden çok daha güçlü bir acı veriyor.

Başparmağımı döndürüyorum, dokunuşuma doğru ittiğinde baskıyı artırıyorum. Omurgası daha da yükseliyor ve sonra kanalı parmaklarımın etrafında kenetleniyor, vücudunda bir serbest bırakma titremesi yarışıyor.

Daha solmadan kolumu kavıyor. "Seni istiyorum," diyor hayranlık duyduğum bir kararlılıkla. "Hepinizi, içimde, benimle geliyorsunuz."

Yanağına sokuluyorum. "O zaman dileğin gerçekleşecek, yüce kişi."

Pantolonumu çekiştiriyor ve birlikte sikimi serbest bırakıyoruz. Ona bu kadar yakinken külotunu soyma jimnastiği yapmaktansa, külotunu yırtıp çıkarıyorum. Bir dahaki sefere ona bir düzine yedek külot getireceğim.

Parmakları zonklayan uzunluğumun etrafına dolanıyor ve aynı anda saçlarına karşı nefes nefese kalıyorum. "İçimde şimdiye kadar hissettiğim en ateşli ateşi yakıyorsun," diyorum. "Senden başkasını asla istemeyeceğim."

Beni öne doğru çekti. "O zaman bana sahip ol."

Onun ıslak bedenine dalmak için daha fazla teşvike ihtiyacım yok.

ISI.

Yukarıdaki gökler, onunla bu şekilde birleşmek asla görkemden daha az değerlidir,

Ama bu gece her zamankinden daha iyi. Benimle buluşmak için sallanıyor, yüksekliğe ve tehlikeli pozisyonuna aldırmadan, en büyük tutku telaşım bile onu tüm varlığımla koruyacağımı biliyor. Rüzgâr sanki bizi teşvik ediyormuş gibi üzerimizde esiyor.

Anın yoğunluğu kendimi uzun süre tutamayacağım kadar fazla. giriyorum ve baş döndürücü bir çılgınlıkla ikinci zirvesine ulaşıyor. Güzel yüzündeki mutluluk ifadesi kendi bedenimi de coşkuya sürüklüyor. Onu kendime doğru çekip birkaç kez daha itiyorum ve tüm arzum bir alev gibi içine akıyor.

Orada birkaç dakika birbirimize sarılıp, kesik kesik nefeslerimizi tutuyoruz. Talia memnun bir ses çıkarıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Sanırım onun inanç gösterisi yeterince açtı ki şimdi onu korkuluktan kaldırıp düşme olasılığı olmayan bir pozisyonunda kucağıma oturabiliyorum.

Talia, "Bence bunu bir ara tekrar yapmalıyız," diye duyurur.

İçimden bir kakhaha yuvarlanıyor. "Buna itiraz etmeyeceğim. Sen ara, ben senin yanında olacağım."

Bana bakıyor, aniden ciddileşiyor. "Bu gücü asla gelişigüzel kullanmazdım, biliyorsun. Sadece acil bir durum olsaydı."

Parmaklarımı saçlarının üzerinde gezdiriyorum. "Sadece bir mesaj iletmek içinse, benimle istediğin zaman konuşabilirsin. Ama evet, gerekmedikçe hemen gelmemi emretmemenizi tercih ederim. Çünkü bu, anlaşmamızı bir sır olarak saklamayı oldukça zorlaştıracaktır. Ama bunu yapacağınızdan hiç endişelenmedim."

"Güzel." Tekrar bana doğru eğiliyor, yüzü parmaklıkların arasından görünen manzaraya dönük. Sonra aniden doğruldu. "*O da* ne?"

Bakışlarını takip ediyorum, daha neye tepki verdiğini anlamadan ses tonuyla moralim bozuluyor.

Yakın mesafede, Kalp'in etrafındaki tepenin tabanına yakın bir yerden, kararan gökyüzüne karşı kan parıldayan bir duman bulutu yükseliyor.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Talia

Ön girişe vardığımızda, Whitt ve ben aceleyle merdivenlerden inerken elbisemi aceleyle yeniden giydim, bağırışlar tepeye taşıyor. Gördüğüm ürkütücü duman çok uzakta görünse de, esinti şimdi burnumu kırıştıran keskin, metalik bir koku taşıyor.

Duman en azından Hearth-by-the-Heart'ın yakınlarından gelmiyordu. Anlayabildiğim kadarıyla, Donovan'ın ya da Celia'nın alanının kenarındaki bir noktadan yükseliyordu.

Whitt bana bakıyor, yüz ifadesi endişeyle geriliyor ve o araştırırken geride kalmam gerektiğini düşündüğünü söylemesi için kendimi hazırlıyorum. Ama karanlıkta kalmak istemeyeceğimi anlamış olmalı ve bilmeden kalede kapalı kalmaktansa küçük bir tehlikeyi göze almayı tercih ettiğim gerçeğine saygı duymalı

-Çünkü bana başıyla onay verdi.

"Seni taşırsam oraya en hızlı şekilde varabiliriz," diyor.

Cevabımı beklemeden öne doğru kamburunu çıkarıyor ve birkaç saniye içinde boz kurt formuna dönüşüyor. Dönüşümü izlemek heyecan verici olmaktan başka bir şey değil. Alçaktan çömeliyor ve ben de daha önce beni ormanda en sevdiği korulardan birine taşırken yaptığım gibi sırtına tırmanıyorum.

Bugünkü varış yerinin o kadar da hoş olacağını sanmıyorum.

Kaslı sırtına yaslanıp boynundaki kalın gömüyorum ve o da hızla yola koyuluyor. Hızlı, ritmik temposu

uyum sağlamak kolay. Dengemi korumak için dizlerimi onun yanlarına doğru sıkıyorum ama düşmekten, gizli balkonunun korkuluklarına tünediğinden daha fazla korkmuyorum.

Tabya'nın etrafındaki çimenli düzlükte ve diğer baş lordların kalelerini çevreleyen ormanlık alanda hızla ilerliyor. Havadaki dumanlı tını yoğunlaşıyor ve bağırışlar çoğalıyor. Diğer kurtsu figürler etrafımızdaki ağaçların arasındaki gölgelerin arasından geçerek, yaz fae'lerinin yapabildiği en hızlı şekilde aynı noktaya doğru ilerliyor.

Tepeden aşağıya doğru iyi dövülmüş bir patika boyunca ilerlerken, orman burada ve orada yamalar halinde inceliyor. Whitt sık ağaçların arasından karanlık bir kır çiçeği tarlasının kenarından dışarı fırlıyor.

Duman, tarlanın ortasında yanan bir bitki yükseliyor. Dalgaların arasından gökyüzüne doğru yayılan kızıl parıltının nedenini göremiyorum ama akşamın derinleşen karanlığında ve titrek ışıktaki her şeyi net bir şekilde seçmek zor.

Yanan gerçek nokta bile tüm bu dumanı üretecek kadar büyük görünmüyor. Gözlerimi kısıtıldığında, sadece bir kamp ateşi çukuru büyüklüğünde, dalgalı bir parıltıyla çevrili karanlık bir is yığını seçebiliyorum.

Ama işin içine fae büyüğü girince, her türlü olağandışı şey mümkün olabiliyor.

Fae'ler yanan yerin etrafında toplanmış, her yönden daha fazlası geliyor. Yine de hiçbirini yaklaşıp, hepsi birkaç metre geride duruyordu. Bazıları insan formunda ve bazıları hala kurt, gözleri dikkatli ve ağızları kaşlarını çatarak o görünmez sınırın etrafında dolaşıyorlar.

Neden kimse yayınlamıyor?

Whitt kalabalığa doğru ilerliyor ve kalabalığın ortasında duruyor. Sırtından inmeme izin verdiğinde kalabalıkta birkaç tanıdık figür görüyorum: Celia'nın kadrolu seçilmişlerinden biri ve Donovan'ın kilerden birkaçı. Yine de etrafımızdaki tüm fae'ler baş lordların bölgelerinden gelmemiş. Birçoğu tepenin ötesinden, komşu bölgelerden aceleyle geliyor.

Whitt yanımda doğruldu ve dönüşümden kurtuldu. Etrafına bir göz attı. "Burada dört farklı alanın sınırındayız. Bundan her kim sorumluyorsa, çok fazla dikkat çekmek istemiş."

Corwin tedirgin duygularımı yakalamış olmalı, çünkü sesi düşüncelerimi yarıp geçiyor. *Orada neler oluyor?*

Henüz emin değilim, diye cevap veriyorum. Merak etme, burada bir sürü Fae var. Eminim her ne ise onunla başa çıkabiliriz.

Bu yanıtı bir parça endişeyle kabul eder ama itiraz etmez.

"Ne oldu?" Büyümemiş gibi görünen sigara bandına bakarak Whitt'e soruyorum. "Nasıl bu kadar çok duman çıkarıyor ve neden biri üzerine biraz su falan atmıyor?"

"İşleri karmaşıklaştıran bir büyü olmalı. Kokuyla ilgili bir şey..." Öne doğru bir adım atan Whitt keskin bir nefes alır ve duruşu sertleşir.

"Ne?" Ona yetişmeye çalışıyorum.

Hastalıklı bir yüz ifadesiyle duman akışına doğru başını sallıyor. "İçinde demir var. Ciğerlerimde sızladığını hissedebiliyorum. Onu söndürmeye çalışacak kadar yaklaşamayız ve herhangi bir büyü'nün gücünü tüketir. Bu topraklarda nasıl...?"

Alnı şaşkınlıkla çatlıyor. Etrafta toplanan diğer fae'lere tekrar bakıyorum. Hepsi aynı derecede rahatsız ve şaşkın görünüyor, bu garip davetsiz misafirle nasıl başa çıkacaklarını tartışıyor olmalı ki bağırışlar mırıltılı konuşmalara dönüşmüş.

Bariz cevap tam burada. "Söndürebilirim," diyorum. "Ütü *bana* zarar vermez. Bana bir kova su ya da ne işe yarayacağını düşünüyorsanız onu getirin, ben de bir deneyeyim."

Whitt tereddüt eder. "Başka ne gibi etkiler yaratabileceğini bilmiyoruz, akar. Seni korumak için kimse sana kolayca ulaşamaz."

"O zaman konuda dikkatli olacağım. Bu şeyin havayı zehirli metallerle kirletmesine izin veremeyiz, değil mi? Başka ne yapacaksın?"

Çenesi çalışıyor ama haklı olduğumu biliyor olmalı. Beni yanında getirmemiş olsaydı, sorunla ilgilenmeleri için insan hizmetkârları çağırmak zaten bariz bir çözüm olurdu. Ve en azından uyuşturulmuş bir sersemlik içinde olanlardan daha iyi düşünebiliyorum.

O tartışırken, kararmış is lekesinin daha da genişlediğini fark ediyorum. Daha fazla duman yükseliyor. Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Gittikçe büyüyor. Eğer beklersek, *ben* de söndüremeyebilirim."

Whitt dişlerinin arasından sinirli bir şekilde tıslıyor ama bunun bana yönelik olmadığını biliyorum. "Pekâlâ. Oraya dikkatlice girecek ve olabildiğince çabuk geri çekileceksin. Suyun bunu kendi başına yapacağından emin değilim... Bana bir dakika ver."

Etrafımızdaki diğer fae'lere ulaşmak için sesini yükseltiyor. "Bunun nasıl başladığını gören oldu mu?"

Aldığımız tek şey sallanan kafalar ve olumsuz yanıtlar. Donovan'ın seçtiği kadrodan biri yanımıza geldi. "Buraya ilk gelenlerden biriydim. Saplight'tan birkaç fae dışında etrafta kimse yoktu. Görünüşe göre her şey kendiliğinden başladı."

"Bu pek olası görünmüyor," diye mırıldanıyor Whitt. Konuştuğu süre içinde biraz daha uzamış olan yanan noktaya gözlerini dikeyyor ve bir hırıltı çıkarıyor. "Bundan hiç hoşlanmadım." Omzuma dokunuyor. "Ben dönene kadar burada kal."

Büyüyen kalabalığın kenarlarına doğru ilerliyor ve orada biraz hokkabazlık yapıyor olmalı, çünkü elinde kalın, ıslak bir battaniyeyle geri dönüyor. Bana nazıkçe uzattı. "Bu, dumanın kaynağını boğmak ve nemlendirmek için yeterli olmalı - doğrudan büyülü etkilere dayanmayan bulabildiğim en iyi şey bu. En azından dumanı biz fae'lerin devreye girip kalan her şeyi halledebileceğimiz kadar uzun süre keseceğini umabiliriz."

Başımı salladığımda Whitt beni iç halkanın kenarına götürüyor. Metalik dumanlı koku derinleşirken eli dirseğime doğru seğiriyor. Toplanan fae'lerin dikkatini çekmek için diğer kolunu kaldırıyor. "Leydi Talia, insan yoldaşımız, yanmayı bastırmaya çalışacak. Bizim için bu görevi üstlenirken lütfen ona yönelik herhangi bir tehdit belirtisine karşı dikkatli olun."

Düzinelerce göz bana dikilmiş, umutlu mırıltılar kalabalığın içinde dolaşıyor.

Topallayarak ilerliyorum, yanan yerin etrafındaki alanı tarıyorum ama tereddüt etmeyi reddediyorum. Leke hâlâ yeterince küçük, ıslak kumaşı bir hamlede her yeri kaplayabilmem gerekiyor ama uzun süre o kadar küçük kalmayacak.

Duman gözlerimi yakıyor ve ciğerlerimi kaşındırıyor. Sadece birkaç adım uzaktayken içimden bir öksürük patlıyor. Boğabildiğim kadar boğuluyorum ve atmak için battaniyeyi kaldırıyorum.

Tam kollarımı ileri doğru savurmak üzereyken, yanan alanın etrafında küçük bir şekil beliriyor. Sıçana benzeyen şekli fark ettiğimde bile, iri yarı bir adama dönüşüyor - parmak uçlarından iğneye benzer pençeler çıkan, bana doğru hamle yapan bir adam.

Boğazımdan bir yelpaze fırlıyor. Battaniyeyi bırakıp el yordamıyla kalçamdaki hançere uzanıyorum ama Murk fae çoktan üzerime çullanmış. Hala sıçan gibi eğilmiş

duruşu, kafası karnıma çarpıyor.

Birlikte devrildik. Pençeleri uyluğumu tırmıklıyor ve acı bacağımda pathıyor. Refleksif bir savunma hareketiyle ellerimi ona doğru vuruyorum-

-Ve aramızda ani bir ışık patlaması oldu.

Fae adam devriliyor ve yanımda yere yığılıyor. Ona bakıyorum, göğsüm nefes almak için kabarıyor, uyluğumdan acı fişkırıyor.

Hareket etmiyor. Yarı kapalı gözleri donuk bakıyor. O... öldü mü? Ne oldu ki?

Titreyen parmaklar omuzlarıma dolanıyor. Whitt bana ulaşmayı başardı ama dumanın etkileri çoktan tüm vücudunu titretmeye başlamıştı. Güçsüzce öksürüyor ve beni sürüklemeye çalışıyor ama bakışlarım tekrar dumana dönüyor.

Buraya yapmak için geldiğim şeyi henüz bitirmedim. Murk beni durdurmaya çalıştı ama başaramadı; bu iş bitene kadar önemli olan tek şey bu.

Talia, Corwin diyor ki. *Talia*, iyi misin? Ama ona cevap verecek konsantrasyonu bulamıyorum.

"Bekle!" Etrafımızdaki seslerin gürültüsü arasında bağıriyorum ve yere düşen battaniyeyi almak için ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Bacağımdaki acıya karşı dişlerimi sıkarak, çamurlu kumaşı yerden çekiyorum, yanan bölgeye doğru ilerliyorum ve battaniyeyi tam üzerine fırlatmayı başarıyorum.

Püsküren bir sesle duman yok olur, son dalgalanma da gökyüzüne doğru sürüklenir. Battaniyenin ortası titriyor ve hareketsiz kalıyor. Elimizde sadece o kare kumaş ve Seelie halkasının ortasındaki ölü Murk adamı kalıyor.

Hırıltılarıyla savaşıyor Whitt tökezleyerek bana doğru geliyor ve beni ayağa kaldırmayı başarıyor. Beni yanan yerden uzaklaştırırken, ikimiz de ciğerlerimizi temizlemek için öksürüyoruz. Diğer fae'ler battaniyeye, Murk fae'lerine ve ikimize yaklaşıyor. Kalçam sanki içinde bir ateş varmış gibi hissediyor.

Ben iyiyim, Corwin'e söyledim. *Bitti*. Kelimeler bağımızdan geçerken dalgalanıyor gibi görünüyor.

Pek inandırıcı olmamış olmalılar, çünkü tek tepkisi bir koruma dalgası ve kısa bir açıklama. *Sana geliyorum*.

Acı dolu zihnime çok uzaklardan gelen bir ses çınlıyor. "Leydi Talia bizi yine kurtardı! Kalp bizi korumak ve Murk'u savuşturmak için onun aracılığıyla çalıştı."

"Kanını bizim için bir kez daha feda etti," diyor bir başkası farklı bir yönden. "Kuzgunlar ona kutsanmış diyor. Sanırım bu konuda haklılar."

Aklımda kalan tek kelime *kan*. Bacağıma bakıyorum ve elbisemin eteğinin ön kısmının tamamına yayılan koyu kırmızı lekeyi fark ediyorum.

Çok fazla kan. Ve acı sanki o pençeler her saniye daha da derinlerime batıyor. Belki de hiç iyi değildir.

Whitt yarayı ortaya çıkarabilmek için ipeksi kumaşı kalçamın hemen altına kadar yırtıyor. Oyulmuş etimi görünce ağzından bir hırıltı kaçıyor ama sadece bir anlığına, aceleyle gerçek isimler mırıldanıyor.

Acı biraz azalıyor. Zaten üzerimde o kadar çok kan var ki, daha fazlasının sızmasını engelleyip engelleyemediğini anlayamıyorum.

"Burada iyileştirme konusunda yetenekli kim var?" diye sesleniyor, sesinde bir çaresizlik notası var.

Ona iyi olacağımı, daha önce de çok hırpalandığımı ve yara izlerinin bunu kanıtladığını söylemek istiyorum ama sesimi bulamıyorum.

Bir kadın yanımıza çömeliyor ve ellerini yaranın üzerinde gezdiriyor. Kadının vurgulu sözleriyle bacağımdan geçen acı daha da geri çekiliyor. Acının pençeleri iğne batmalarına dönüşüyor. Aşağıya bakıyorum, hareket başımı döndürüyor ve derimin dizimin hemen üstünden uyluğumun yarısına kadar bacağıma işaretleyen soluk pembe çizgiler halinde mühürlendiğini görüyorum.

"İyi olacak mı?" diye soruyor şifacının arkasından tanımadığım başka bir kadın. Sesi bir yabancı için şaşırtıcı derecede endişeli geliyor. Etrafımızda bir sürü Fae'nin durduğunu ve endişeli gözlerle bana baktıklarını fark ediyorum.

Şifacı, "Onu ciddi bir tehlikeye sokacak kadar uzun süre kanaması olmadı," diyor. "Kalbe şükürler olsun." Yüzümün yan tarafına dokunuyor. "Ve buraya gelip Murk'un planını bozduğun için de Yürek'e şükürler olsun. Kesikler derindi, kemiğe kadar iniyordu. Kaslar tamamen iyileşene kadar bir süre daha acıyacak. Kendinize karşı nazik olun, Leydi Talia."

Sanırım ilk defa Sylas'ın sürüsünün dışında sıradan bir Seelie bana resmi unvanıyla hitap etti. Şimdi... şimdi etrafımızdaki pek çok Fae başlarını eğiyor ve garip bir şekilde tanıdık gelen ifadelerle teselli ve umut mırıltıları sunuyorlar.

Bu, bir lanet kurbanını iyileştirdikten sonra Unseelie'den gördüğüm huşu ile aynı.

Az önce pek bir şey yapmış gibi hissetmiyorum. Bacağımı oydurmak ve yere bir battaniye atmak dışında ne *yaptığımdan* bile emin değilim, ki bunlar pek de hayranlık uyandıracak eylemler değil.

"Ben sadece hepinize yardım etmek istedim," diyorum.

Bu sözüm başka bir mırıltı yaylım ateşiyle ve "ışık!" haykırılarıyla karşılandı. Whitt kalkmama yardım ederken alnımı ovuşturuyorum.

Evet, Murk bana saldırdığında bir ışık parlaması oldu. Neredeyse onu öldüren ışıkmış gibi görünüyordu. Eğer öldüyse.

Nabzım hıçkırıyor ve Whitt'e dönüyorum. "O öldü mü? Murk?"

Whitt başını eğip beni inceliyor. "Tahmin edebileceğiniz gibi onu iyice kontrol ettiler. Ceset, diğer niyetleri ya da ortaklarıyla ilgili herhangi bir ipucu için daha fazla incelenecek ve ardından imha edilecek. Daha önce ışığı bu şekilde kullandığını hiç görmemiştim."

Çünkü ben kullanmadım. Şimdi kullandığımdan bile emin değilim.

Etrafımızdaki seyircilerin farkında olarak dudağımı ısıırıyorum. Seelie'nin beni uygun bir tonik malzemesinden daha fazlası olarak görmeye başlaması kötü bir şey olmayabilir. Bana ne kadar saygı duyarlarsa, ben de onlardan buradaki diğer insanlara saygı duymalarını talep edebilirim, tıpkı kış fae'lerini etkilemeye başladığım gibi. Ama bu durumla ilgili hiçbir şey bana doğru gelmiyor.

Ayaklarımın üzerinde sallanıyorum, hâlâ biraz başım dönüyor ve Whitt beni sabitliyor. "Sanırım Leydi Talia'yı dinlenmesi için eve götürsem iyi olacak," diyor. "Eğer bu yangınla ya da yangına sebep olanlarla ilgili kayda değer bir şey bulursan hemen Hearth-by the-Heart'a haber gönder."

En yakındaki fae'ler onaylarını sunuyorlar, birkaçı yanlarından geçerken parmaklarını kolumda gezdiriyor. Beni rahatlatmaya mı çalışıyorlar yoksa varlığımdan bir şeyler mi çıkarıyorlar anlayamıyorum.

Kalabalığın kenarına geldiğimizde Whitt, August'un yapmayı sevdiği gibi beni ayaklarımdan tutup tepeye doğru yola koyuluyor, belli ki kurtlara binecek durumda olmadığımı karar vermiş.

"Corwin bize geliyor," diyorum, hâlâ biraz bir halde. Ruh ikizim olan dostumun aceleyle sınırı geçtiğini hissedebiliyorum. "Bizimle tepede buluşacak."

Whitt başını salladı. Başımı omzuna yaslarken nefesinin altından soruyor: "Orada tam olarak ne oldu yüce insan? Kendin bu kadar ani bir şekilde halletmeseydin onu senden kurtarırdım. Sana pençe atmasını engelleyecek kadar çabuk ulaşamadığım için üzgünüm."

"Kendini suçlama," diyorum onun kucağına eğilerek. O panik anlarına dair hatırlayabildiklerimi gözden geçiriyorum. "Ben... aslında bilmiyorum

Ne olduğunu. Hiçbir gerçek isim söylemedim. Işık bir anda belirdi."

Duraklıyorum, tedirginliğim göğsümde daha da yayılıyor. "Benden geliyormuş gibi *hissetmedim*. Hiçbir şey hissetmedim - daha önce gerçek isimleri kullandığımda hissettiğim gibi, içimde hareket eden bir enerji ya da güç yoktu."

"Hmm." Whitt'in ağzı aşağı doğru eğilir. "Senin için neyin normal olduğunu ve neyin olmadığını benden daha iyi biliyorsun, mite. Sanırım kardeşlerimden biri müdahale etmek için bir büyü yapmış ve sonra da dikkatleri senin gösterdiğin kahramanlıktan uzaklaştırmak istememiş olabilir."

Tam olarak emin olmasam da buna inanabilirim. Dudağımı sıkıyorum. "Büyünün dumandaki demire o kadar yakın çalışmayacağını söylediğini sanıyordum."

"Bunu ." İç çekiyor. "Bundan hoşlanmadım. Güvenli bir yere , başka neler bulabileceğime bakacağım. En azından her ne olduysa senin lehine oldu."

Bu doğru. Belki de hayatımı bile kurtarabilecekken o garip ışığın kaynağı hakkında endişelenmek aptalcaydı.

Bedenimin Whitt'inkine karşı tamamen gevşemesine izin veriyorum ve bakışlarım aralarından geçtiğimiz ağaçların üzerinde dolaşıyor. Derinleşen akşam gölgelerinin yarıya kadar kararttığı inci beyazı saçlarına takılıyor.

Celia birkaç adım ötedeki bir parkur boyunca tepeden aşağı iniyor. Onu fark ettiğimde bile bakışları üzerimizde duruyor. Dudakları onaylamıyormuş gibi sert bir çizgiyle düzleşiyor. Sonra beni daha önce olduğumdan daha da tedirgin bırakarak yoluna devam ediyor.

YİRMİNCİ BÖLÜM

Talia

Acı içinde olmanın gözyaşı üretmeyi kolaylaştıracağını düşünürdüm. Şifacının olabileceği konusunda beni uyardığı gibi, uyluğumdaki yara, fazla hareket ettiğimde hala kasın derinliklerinde zonkluyor. Ama etime yayılan o zonklayıcı ağrıya rağmen, önümdeki lanetli kurban için bir düğmeye basar gibi ağlamaya başlayamıyorum.

Ona bakıyorum, lanetin pençesinde daha da kırılgan hale gelen yaşlı vücudunun zayıf hatlarına bakıyorum ve lanetin ondan çalacağı, büyüdüğünü görmeyi umduğu çocuklarını ve torunlarını düşünüyorum. Burada, fae aleminde kapana kısılmışken, hala hayatta olduğumu asla bilmeden göçüp giden kendi büyükanne ve büyükbabalarımı. Tanıdık yanığın oluşması birkaç dakika alıyor.

Kalbin ritmik ışığının parıltısında toplanan seyircilerimiz sabırlı olmaktan başka bir şey yapmazlar. Hatta gösterinin biraz daha uzun sürmesi hoşlarına bile gidebilir, beklentilerinin artması için zaman verir, böylece tedaviyi sunduğumda rahatlamaları çok daha büyük olabilir. Lanetli kadına doğru döndüğümde, Corwin'in eli omzumdaydı ve beni sabitlemesi gerekiyordu.

İyileşmeyi izlemeye gelen fae'ler bugün her zamankinden daha da saygılıydı. Şatoda dolaşırken topallamamın daha da kötüleştiğini gören Corwin'in beni Kalp'e taşımakta ısrar etmesiyle bir ilgisi olabilir. Yaramın dışa vuran bir belirtisi yok, ama çevresindeki birkaç kişiye insanların

bana karşı biraz daha sabırlı olmasını istedi. Kucağında ben varken bu gruba yaklaştığında, bir sürü irileşmiş gözle ve endişe ve takdir mırıltılarıyla karşılaştık.

Sanırım bu mantıklı. Kendim tam olarak iyileşmemişken zamanımı ve enerjimi fae'leri iyileştirmek için harcamak daha da büyük bir cömertlik. Yine de kalabalığın şaşkın sessizliği daha önce duyduğum hevesli mırıltılardan bile daha garip geliyor.

Her zamankinden daha büyük bir izleyici kitlesi var. Daha önce olduğu gibi, lanet kurbanı sürüsünden oluşan büyük bir maiyetle geldi. Ancak hem Heart's Cadence'dan hem de diğer baş lordların bölgelerinden ve sınırın ötesinden de birkaç kişi daha geldi. Sylas'ın ortak şatodaki çalışanlarından biri, yaz diyarından bir tedavi için çağrıldığım haberini iletmiş olmalı, çünkü Corwin ve ben buraya geldiğimiz sırada bir düzine kadar Seelie, Kalp'in etrafındaki pusun içinden süzülüp geldi.

Unseelie kalabalığından geri çekildiler, saygılı bir mesafeden merakla izliyorlar. Görünüşe göre Murk'la dünkü karşılaşmamız yaz fae'lerinin sandığımdan daha fazla ilgisini çekmiş.

Karıştırdığım hüzne daha fazla odaklanıyorum ve gözyaşlarım sonunda dökülüyor. Bir an sonra gözyaşlarımı siliyorum ve yaşlı fae kadına dönüyorum. Yanağına uzandığımda, kaskatı kesilmiş yüzü bir gülümseme belirtisi oluşturmak için seğirmeyi başarıyor.

Lanet yoğunlaştıkça rolümün ne kadar zorlu hale geleceği konusunda endişeleniyor olabilirim, ancak bunun gibi anlar yüzünden geri adım atmayı hayal bile edemiyorum. Aerik ya da Laoni gibi fae'ler benim hakkımda ne düşünürse düşünsün, iyileştirdiğim her bir kişi kelimelerin ötesinde minnettar oldu.

Hiçbiri ölmeyi hak etmiyor, özellikle de lanetin acımasız yöntemiyle.

Bu kez kadın doğrulur ve soğuktan kurtulduğunu gösterirken, etrafımızdaki kalabalık yarama saygı duyarak benden dikkatli bir şekilde uzak duruyor. Birçoğu hâlâ teşekkürlerini ve yaramın bir an önce iyileşmesini umduklarını dile getiriyor. Onlara başımı sallayıp gülümseyerek karşılık verirken, bakışlarım onların yanından Laoni'nin iridyum kalesinin uzaktaki şekline kayıyor.

Dün geceki kargaşadan sonra Whitt ve ben Donovan'a insan hizmetkârlarının ne durumda olduğunu görmek için bir ziyaret yapma fırsatı bulamadık. Ve Laoni'nin geçmişi ve ailesi hakkında öğrendiklerimi genişletmek için hala çok fazla sorum var.

Eğer konuşmak istediğin bir şey varsa, bundan sonra ilgilenmem gereken acil bir işim yok, diyor Corwin bağımız aracılığıyla, şimdi dağılan kalabalığa veda etmek için elini kaldırarak. Kendisine kasten göndermediğim düşünceleri çok derinlemesine irdelememeye dikkat ettiğini biliyorum ama ruh halimi anlamadan edemiyor.

Aslında var, diyorum ama sınır kalesine geri dönemeden önce, Heart's Cadence'daki saraydan aceleyle personelinden biri geliyor.

"Lordum," diyor adam bize ulaştığında, alçak bir selamla. "Ve hanımefendi," diye aceleyle ekledikten sonra tekrar Corwin'e odaklandı. "Bir haberci geldi; duyabileceğiniz en kısa sürede size bazı haberler iletmesi gerektiğini söyledi."

Corwin kaşlarını çatıyor, ondan bana doğru süzülen endişe benimkine katılıyor. Sınır kalesine tek başıma dönmemi önermeden önce, *seninle geleceğim,* diyorum. *Her ne ise kendim duymayı tercih ederim ve belki de beni ilgilendiren bir şeydir.*

Başını sallıyor ve beni kaldırmak için elini uzatıyor. Bir sakat gibi taşınmak hâlâ biraz garip geliyor ama son on dakikadır tek başıma ayakta durmaktan bacağım yeterince ağrıyor, bundan şikâyet etmeyeceğim. Saraydaki adam bunun tuhaf olduğunu düşünmüyor gibi görünüyor.

"Haberci benimle hangi konuda konuşmak istediğine dair herhangi bir işaret verdi mi?" Corwin saraya doğru ilerlerken ona soruyor. Rüzgârın elmas kulelerin etrafından geçerken çıkardığı melodi içimizi ürpertiyor. "Ya da hangi bölgeden gönderildiğini?"

Görevli başını sallar. "Daha önce ilettiklerimden başka bir şey söylemedi. Bunun ihtiyat gerektiren bir mesaj olduğunu düşündüm."

"değil. bir durumda baskı yapmanı istemem. Beni çağırdığınız için teşekkür ederim."

Giriş holünde, fae adam ilgilenmesi gereken diğer görevlerine doğru yola koyuluyor. Corwin beni uzaklardan gelen ziyaretçilerin indiği terasın yanındaki odaya kadar taşımaya devam ediyor. Görevli habercinin bizi orada bekleyeceğini söylemişti ama dağınık koltuk ve masaların olduğu oturma odasına ulaştığımızda orada başka kimse yoktu.

Corwin kaşlarını çatarak beni yere bırakıyor ve etrafı tarıyor. Ben de şaşkınlıkla en yakın sandalyeye çöküyorum.

Bir süre sonra, ısıltılı terasa açılan kapılara doğru yürür ve oradaki duvara sabitlenmiş soluk ağaç kabuğundan bir parça koparır. "Görünüşe göre bir not bırakmış." Notu inceliyor ve tekrar konuşmadan önce aramızdaki bağ sayesinde ana fikri yakalıyorum. "Özür diliyor ve mesajdaki bir detayı teyit etmek istediğini, ancak bir saat içinde dönmesi gerektiğini söylüyor."

"Sanırım çok uzun sürmedi," diyorum. Bu şekilde gitmiş olması biraz garip geliyor ama gerçek olmayabileceğini bildiği bir mesaj yerine doğru bir mesaj iletmesini tercih ederim. "Zaten konuşacaktık."

"Evet." Corwin başka bir sandalyeyi yaklaştırıp yanıma oturdu ve elimi tutmak için uzandı. Başparmağını parmak eklemelerimin üzerinde nazıkçe gezdiriyor. "Nasıl hissediyorsun, ruhum? Yaranın iyileştiğinden emin misin?"

"Şimdiden dün geceden daha iyi," diyorum parmaklarını sıkarak. Beni ve Whitt'i daha Heart-by-the-Heart'a varmadan buldu, güvencelerime rağmen panik içinde yanıma uçu ve rahatlamadan önce kendi şifacısına yarayı kontrol ettirmek için ısrar etti. Ardından Heart's Cadence'dan birkaç muhafızı daha sınırın bu tarafındaki Heart'ın çevresinde Murk'a dair herhangi bir işaret olup olmadığına dair devriye gezmeleri için gönderdi. "Şifacı tamamen iyileşene kadar bir süre acıyacağını söyledi."

"Seni endişelendiren nedir?"

Geniş pencerelere doğru bakıyorum, ancak buradan Laoni'nin şatosunu göremiyorum, sadece Kalp platosunun ötesindeki yayılan buzlu manzarayı görebiliyorum. "Dün kalesini ziyaret ettiğimde Laoni'nin ailesinin bir resmini gördüm. Onlarla ilgili soru sorduğumda çevresindeki kadınlar rahatsız olmuş gibiydi. Onlara ne olduğunu bilip bilmediğinizi merak ettim."

Corwin sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışları düşünceden uzaklaştı. "Vefatlarıyla ilgili doğrudan tartışmalara katılamayacak kadar küçüktüm ama çoğunlukla kendi ebeveynlerimden bu konuda bazı konuşmalar duydum. Annesi ben doğmadan önce, Laoni henüz küçük bir çocukken ölmüş. Anladığım kadarıyla çarpıcı özellikleri arasında büyümlü bir girdabın da bulunduğu bir bölgeyi ziyarete ve annesinin içine düştüğü ve kimsenin onu kurtaramayacağı kadar hızlı bir şekilde aşağı çekildiği bir kaza olmuş."

Ürperdim. "Bu korkunç."

"Evet. Sanırım daha sonra lordlar ve leydiler arasında bu konuda çok konuşuldu, özellikle de babası bu konuda konuşmaktan nefret için. Ama ailem onun her zaman katı olduğunu ve daha sonra daha da katı olduğunu söyledi. I

Sanırım herhangi bir dikkatsizliğin, değer verdiği başka birinin de benzer bir kaderle karşılaşmasına neden olabileceğinden korkuyordu."

"Katı" ya da "daha da katı"nın, zaten genel olarak bu kadar tutucu olan kış fae'lerinden nasıl görünebileceğini hayal etmek zor. Belki de bu Laoni'nin bazı konularda ne kadar katı olduğu hakkında birkaç şeyi açıklıyor.

"O zaman babası baş lorddu?" Ben de öyle dedim. "Yani babası ölene kadar ona miras kalmadı mı?"

Corwin başını eğiyor. "Ben o zamanlar hâlâ çocuktum, o da... senin şu anki yaşına denk bir yaşıydı. O olayın ayrıntılarını daha çok biliyorum. Sınırlara yakın bir bölgeden bir lord, baş lordluklardan birini ele geçirerek sürüsünün durumunu iyileştirebileceğini düşündü. Hedef olarak Laoni'nin bölgesini seçti. Babası saldırıyı savuşturmayı ve onu korumayı başardı, ancak bu süreçte ölümcül olduğu kanıtlanan bir yara aldı. Şifacıların yapabileceği hiçbir şey yoktu."

Bu da korkunç. Ağzımı ovuşturuyorum, hikayenin uyandırdığı sempati duygusundan tamamen rahatsızım. Laoni'nin ne kadar korkunç şeyler yaşadığının bir önemi yok, eğer kendisi de korkunç davranıyorsa. Tüm erkeklerim travmatik deneyimler yaşadı ve hepsi de buna rağmen adalet ve merhamet duygularını korudu.

Her iki açıklama da Kesral ile olan dostluğuna neden sırtını döndüğünü açıklamıyor. "İnsanlara -ve insan mirasına sahip fae'lere- neden bu kadar küçümseyici davrandığı hakkında bir fikrin var mı?" diye sordum.

"Bunun için özel bir neden bilmiyorum. Geçen güne kadar daha seyreltik kana sahip personele karşı alışılmadık derecede sert davrandığını bile fark etmemiştim." Corwin yüzünü buruşturuyor. "Ama o zaman, bu benim kendi hatam olabilir. Sen hayatıma girmeden önce, meslektaşlarımın belirli türden astlara karşı davranışlarına pek dikkat etmezdim."

Suçluluk duygusu aramızdaki bağda dolaşıyor. Parmaklarımı onunkilerle birleştiriyorum. "Bence bu anlaşılabilir bir şey. Fae toplumunun kabul edilmiş bir parçası." Bu da o kısma meydan okumayı daha da zorlaştıracak.

Bu kasvetli düşünce tam olarak , Corwin'in muhafızlarından biri odaya daldı. "Lordum," dedi kısa bir selam vererek, "sanırım gelseniz iyi olur. Diğer baş lordlar yeni kaleye yürüdüler, onları dinlemenizi istiyorlar."

"Ne?" Corwin ayağa fırladı, alnı çatlamıştı. "Benimle konuşmak istiyorlarsa buraya gelebilirler ya da tercih ederlerse benimle Kalp Salonu'nda buluşabilirler."

Muhafız başını sallar. "Bunun mümkün olacağını sanmıyorum lordum."

Corwin kapıya doğru adım atıyor ve ben de birkaç adımda uyanan ağrıya karşı dişlerimi sıkarak onun peşinden koşuyorum. Bana yardım etmek için durduğunda, onu sessizce ilerlemeye teşvik ediyorum. *Benim hakkımda zaten ne düşündüklerini göz önüne alırsak, beni ayakta ve kendi ayaklarım üzerinde yürürken görmeleri daha iyi.*

Ana girişe giderken beni kucağına almakta ve orada ayağa kaldırmakta ısrar ediyor. Yan yana yürüyoruz ve elmas sarayın hemen dışında duruyoruz.

Baş lordların hepsi değil -sadece Laoni, Uzziah ve Terisse'nin ovada karşımızda durduğunu görüyorum- ama *sadece* onlar da değil. Muhafızların neden "yürüdüler" kelimesini kullandığını şimdi anlıyorum. Her baş lordun arkasında, sınır kalesinin kış tarafının etrafında yarım daire oluşturan bir asker bölüğü var.

İçim içimi yiyor. Ne haltlar dönüyor?

Corwin onlara doğru adım atıyor, hızını benim daha fazla topallayarak yetişmeme yetecek kadar yavaşlatıyor. Bacağımdaki zonklamaya rağmen başımı dik tutarak onun hemen yanında duruyorum.

"Bunun anlamı ne?" diye soruyor meslektaşlarına. "Bir saldırı düzenlemeye hazır görünüyorsunuz."

Laoni'nin gözleri parlıyor. "Belki de öyleyizdir. Meseleyi tamamen kendi elimize almadan önce sizi uyardığımız için kendinizi şanslı sayın."

Corwin ondan diğer ikisine bakar ve tekrar geri döner. "Sen neden bahsediyorsun?"

Laoni işaret parmağını bana doğru uzatıyor. Sesini, toplanan tüm askerlere ulaşacak kadar yükseltiyor. "Bu insan kadın çok uzun zamandır konumunun ötesine yükseltildi. Ne kadar 'kutsanmış' olsun, miras yoluyla lord ya da leydi olmayan birinin kendine ait bir kaleden hüküm sürmesi Kalp kanunlarına aykırıdır. Ve 'Leydi' Talia, bizden biriyle aynı şekilde bir leydi olarak kabul edilemez, çünkü o bir fae bile değil. Bu yapı, şeylerin doğru düzenine tamamen meydan okuyor."

Ona bakıyorum, söylediği her şeyi kafamda oturtmaya çalışıyorum. Tüm bu iddiaları gerçekten destekleyebilir mi? Biz kaleyi inşa ederken bunların hiçbirinden bahsetmemişti.

Belki de kendi doğrultusunda çarpıtabileceğini düşündüğü belirsiz bir yasayı araştırması bu kadar uzun sürmüştür. Ya da belki de bu yasayı görene kadar araştırmaya zahmet etmedi.

halkının bana ne kadar hevesle karşılık vermeye başladığını.

Belki de şansımı zorlamam, *şatosuna* girebilmek için onu zorlamam benim hatamdı.

Ben kalın kalın yutkunurken Corwin omzuma sert bir el koyuyor. "Kalp inşa edilmesine izin verdi. Sanırım bu yapmadığımızın yeterli kanıtı-"

"Kalp ya da bu diyar için neyin iyi olduğu konusunda tek karar mercii sen değilsin," diye alaycı bir ifadeyle araya giriyor Laoni. "Size yarın gün sonuna kadar bu doğal olmayan binanın kendi payınıza düşen kısmını yıkmanız ve kurtarabildiğiniz kadarını kurtarmanız için veriyoruz. Eğer o zamana kadar bu görevi tamamlayamazsanız, halkımız sizin için binayı yok edecek."

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ağustos

Hangisinin bana daha çok acı verdiğinden emin değilim: Bu yolculuğa başladığımızdan beri Talia'nın yüzüne kazınmış olan ıstırap mı yoksa bu ıstırabı dindirmek için benden yardım istediği için açıkça hissettiği suçluluk mu?

"Olan biten her şey yüzünden seni Sylas'tan uzaklaştırdığım için üzgünüm," diyor, ağabeyimin bizim için yaptığı küçük arabanın diğer tarafında otururken elleri kucağında birbirine dolanıyor.

"Zaten şu anda ne onun ne de diğerlerinin işine yarayabilirim," diye hatırlatıyorum ona. "Üçü de benden yardım almadan bir sürü kitabı ve kaydı inceleyebilir. Yarından önce dönmüş olacağız, umarım o uyuz kuzgun baş lordların tehditlerini gerçekleştirmelerini engellemem gerekmez."

Bileğine sıkıca oturtulmuş bronz bileziği ovuşturuyor. "Aslında Jamie'de bir sorun olduğunu hissetmiyorum."

"Yaptığım büyü sadece ciddi bir sıkıntı içindeyse devreye girecek," diyorum. "Baş lordların onun hayatına müdahale etmesinin henüz buna neden olmayacak yolları da var. Daha önce onu çalmaya çalıştıklarından sonra, endişeli olduğun için seni suçlayamam."

"Bileziğini takmıyor bile olabilir, bu durumda korkunç bir durumda olsa bile beni uyaramaz. Ben sadece... bilmek zorundayım." Yavaşça nefes veriyor ama ifadesi aynı acıyla devam ediyor.

Saçaklı toprakların en ucundaki sisli ormana girdiğimizden beri arabayı yavaşça yönlendiriyorum. Sonunda

portalların daha çok olduğu bölgede aracı durduruyorum ve Talia'nın inmesine yardım ediyorum. Ben en yakın geçitleri kontrol ederken onu taşımak istiyorum ama o başını sallıyor ve kollarımdan kayıyor. "Sen olabildiğince çabuk kontrol ederken ben burada bekleyeceğim. Seni yavaşlatmak istemem. İyi olacağıma eminim."

Puslu ormanda etrafıma bakarken, dişlerim diş etlerimde kaşınıyor. Muhtemelen nüfusumuz azalmadığı ve lanetimiz bizi etkisi altına aldığında daha az değil *daha çok* korkutucu hale getirdiğı için, kış diyarının yaşadığı korkunç yaratık akınlarına maruz kalmadık. Ancak Sis'in kenarlarında hâlâ pusuda bekleyen çok sayıda yaratık var.

Şu anda hiçbirinin kokusunu alamıyorum. Çok uzağa gitmeyeceğim.

Daha da hızlı hareket edebilmek için kurt formuna geçerek kaslarımın yeni yapısına uyum sağlıyorum ve en yakın geçide doğru hızla ilerliyorum. Diğer taraftaki insan topraklarının, Talia'nın kardeşini bulduğumuz yeri işaret eden olağandışı kokuların tam kombinasyonunu içerip içermediğini belirlemek için tek gereken bir koklama. Sanırım onu bulacağımız orman parçasını geçen seferkinden daha da daralttım, ancak insan dünyasına açılan kapıların bazılarında sürüklenme alışkanlığı var.

Tanımlamak için sadece üç deneme gerekiyor. Talia'ya doğru koşuyorum, daha durmadan kendimi vardiyanın içine atıyorum, ama ona ulaştığımda sadece elimi tutuyor. "Yürüye bilirim. Yük olmayacağım."

Yanımda topallayarak ilerlemesine izin verdim, yeni aldığı yara yüzünden adımlarındaki düzensizliğin daha da belirginleşmesinden dolayı içten içe irkildim. Şu sefil Murk. Keşke bunu yapanı parçalara ayırmak için orada olsaydım.

"Sen bir yük olmadın," diyorum kararlılıkla. "Unseelie baş lordlarına her ne olduysa, bu onların hıyarlığından kaynaklanıyor, senin yanlış yaptığın bir şey değil. Halklarının geri kalanı gibi onlara ne kadar yardım ettiğimizi kutluyor olmalılar, kimin hangi kalede yaşadığı konusunda seçici davranmak yerine."

Talia, "Bence durum bundan biraz daha karmaşık," diye mırıldanıyor, bu doğru olabilir, ama şu anki çatışmadan onun sorumlu olduğunu düşünemiyorum.

Doğru geçitte, bizi ölümlü gözlerden saklayacak büyüü yapıyorum. Talia sonunda onu kucağıma almama izin veriyor, ki bu yolculuk sağlıklı olduğunuzda bile biraz kafa karıştırıcı oluyor. Etrafımızdaki renkler ve şekiller dalgalanıyor ve bükülüyor ve bir anda parktaki تنها açıklıkta duruyoruz.

Havada süzölen yanmış benzin ve güneşte kavrulmuş katran kokuları, içinde hiçbir şey olmasa bile burayı insan dünyasının bir parçası olarak işaretliyor.

ağaçlar ve çimenlerden başka bir manzara yok. Birkaç adımda, yeşillikler arasında şehrin ötesindeki binalar görünüyor.

Talia kollarımda kıpırdanmaya başladı ama ben hafif bir homurdanmayla reddediyorum. "Hızlı hareket etmek istediğini söylemiştin. Seni taşıırken, bacağın ağırırken yürüyebileceğinden daha hızlı yürüyebilirim."

Talia yüzünü buruşturuyor ama bana doğru gevşiyor. Keşke zaferim hakkında daha muzaffer hissedebilseydim. En başta yaralanmamış olmasını tercih ederdim.

Unseelie baş lordları, dünyamızda sahip olduğu ve tamamen *kendisine ait* olan ilk eve saldırıyor. Kardeşinin peşine düşebileceklerini ve elde etmek istedikleri şey için onu koz olarak kullanabileceklerini düşünmek hiç de zor değil. Kendilerini haklı çıkaracak bir yol bulabilirlerse Talia'nın kendisine neler yapabileceklerini düşünmekten nefret ediyorum.

İlk taleplerini basitçe reddedebileceğimize ve her şeyin yatışacağına inanmak istiyorum, ancak fae dünyasında çok az şey gerçekten basittir. Whitt ayrıldığıımızda endişeli görünüyordu, hatta tüm evraklarıyla çevriliyken ve birkaç ortağı onun emrindeyken bile. Endişelenmek için bir neden olduğunu düşünüyorsa, durum kötü olmalı.

Talia'yı parkın içinden geçirirken, bebek arabasını iten bir kadından ve beni görmedikleri halde havlayan üç köpeği gezdiren bir adamdan kaçarak güneşin açısını inceliyorum. "Burada sabahın erken saatleri. Kahvaltı vakti diyebilirim. Kardeşin o sıralarda evde olmalı, değil mi?"

"Sanırım öyle." Talia etrafımıza bakıyor. "Bugünün okul günü mü yoksa hafta sonu mu olduğunu bile bilmiyorum. Ya da hangi ayda olduğumuzu. Hiçbir şeyden haberim yok." Küçük bir kahkaha atıyor ama sesi pek de eğlenmişe benzemiyor.

"Onları takip etmediğimiz için tam ayı söyleyemem," diyorum, "ama bana bahar sonu gibi geliyor ve kokuyor. Kesin tarih için bir gazeteye bakabiliriz."

Talia tereddüt eder ve sonra başını sallar. "Hayır. Önemli olan tek şey Jamie'nin iyi olduğundan emin olmak ve sonra da mümkün olan en kısa sürede baş lordlarla uğraşmak için geri dönmek. Zaten bu tür şeyler için endişelenmemeliyim."

Ama öyle. Bunun için de onu suçlayamam. Aerik ve onun lanet kadrosu onu bu dünyadan koparmadan önce bu dünya onun - neden bunu merak etmesin ki? Aerik bu dünyaya hiç saldırmısaydı hayatı çok daha farklı olabilirdi.

Bu düşünceyle göğsümde hissettiğim sızı, onunla hiç tanışmamış olma fikrinin bana ne kadar acı verdiğini gösteriyor. Ama bu alternatif yol onun için çok *daha az* acıya yol açabilirdi.

Jamie'yi şimdi kontrol etsek bile, Unseelie baş lordlarının daha sonra onu hedef almayacağından nasıl emin olabiliriz? Talia'yı daha fazla rahatsız etmek istemediğim için bu soruyu yutuyorum. Onu tamamen korumamızın tek yolu onu korumamız altına almak, ki bu da Talia'nın istemediğini bildiğim bir şekilde kendi hayatını alt üst eder.

İnsan makinelerinin pis kokusunu sevmiyor olabilirim ama Talia'nın teyzesi ve amcasının yaşadığı mahalle hiç de nahoş değil. Bakımlı çimenlerin arasından görünen birçok ağaçta kuşlar cıvıldıyor. Ön bahçelerden birinde, ileride daha az acil bir ziyarette merakımdan daha yakından incelemem gerekebilecek bir sebze bahçesi görüyorum. Üzerimize vuran esinti, Kalp'in yakınındaki yaz diyarında olduğu kadar hoş bir şekilde ılık.

Evin kendisine ulaştığımızda, yapının etrafında dolanıyorum, pencerelerden içeri bakıyorum ve Talia'yı tutuyorum ki o da görebilsin. Mutfakta duruyorum. Rahatlamış bir şekilde iç geçirdi.

Erkek kardeşi, kuzenleri olduğunu tahmin ettiğim iki küçük çocukla birlikte mutfak masasında oturuyor ve hepsi de kaselerden mısır gevreği yiyor. Tadının tam olarak neye benzediğini öğrenmek için içimde başka bir merak dalgası dalgalanıyor. Fae dünyasında mısır gevreği diye bir şey yoktur ve ben de sadece birkaç tanesini denedim.

Ama biz de bunun için burada değiliz.

"Bileziği takıyor," diye mırıldanıyor Talia, yola çıktığımızdan beri ilk kez yüzünde bir gülümseme beliriyor. Bronz kordon kardeşinin bileğinde parıldıyor.

Nazik bir sarılışla kollarımı ona doluyorum. Zihnim, buradan tekrar ayrıldıktan sonra bile onu rahatlatmak için başka ne önerebileceğimi düşünmeye çalışıyor.

"Herhangi bir fae yaklaşırsa bizi uyarması için evin etrafına bir büyü yerleştirebilirim," diyorum. "Okulunun çevresinde de. Bu onların gelmesini engellemez ve gidebileceği her yeri koruyamam..."

Talia düşünüyor alt dudağını dişlerinin altından emer. "Hayır. Bu şu anda sahip olmadığımız kadar çok alır ve eğer onu almaya, muhtemelen bu konuda sinsi davranacaklardır. Sahte bir güvenlik hissi hiç olmamaktan daha kötüdür."

Alnını ovuşturuyor, gülümsemesi geldiği gibi hızla kayboluyor. "Onu her saniye izlemek dışında iyi olduğundan tam olarak emin olmamın bir yolu olduğunu sanmıyorum, ki bunu yapamam. Sadece baş lordların henüz o kadar ileri gitmediğini bilmekten memnunum."

Aklıma başka bir olasılık geliyor. "Sylas'tan geçidin yakınındaki sınır bölgesine nöbetçi göndermesini isteyebilirim. Çok fazla insan gücü gerektirmez ve böylece ona ulaşmak için geçmeleri gereken tek yerde göz kulak olacak birileri olur."

Talia başını boynuma yaslıyor. "İşte, kulağa mükemmel geliyor. Senin de bir stratejist olamayacağını kim söyledi? Teşekkürler, August."

"Senin için her şeyi yaparım, tatlım."

Artık geri dönmemiz gerektiğini söylemek üzereydim ki ani bir farkındalık beni sardı. Talia burada kalıp kardeşine göz kulak olmasının mümkün olmadığını söylemişti... ama teknik olarak mümkün. Eğer bunu yapmaya karar verirse, insan dünyasında istediği kadar kalmasına izin vermeye hazırдық.

Burada, Seelie, Unseelie ve Murk'un hedefi haline geldiği Fae dünyasında olduğundan daha güvende olacaktır. Sylas'ı aylar önce, kardeşinin hayatta olduğunu bile bilmeden önce, onu devam eden çatışmalardan korumak için buraya göndermeye ikna etmeye çalıştım. Belki de Unseelie'ler birkaç günlüğüne onun iyileştirme yeteneklerinden mahrum kalmak zorunda kalırsa, baş lordları ona daha fazla saygı duymak için nedenler bulacaktır.

Yine de bunu asla kabul etmezdi. Sadece bu kısa yolculuğu yapmak istediği için bile kendini yeterince suçlu hissediyordu.

Onu kollarımın arasına aldım, içim içimi yiyordu. Şimdi düşündüm de, bunun çok kolay olacağını biliyorum. Talia bir rehber olmadan fae alemine geri dönüş yolculuğunu yapamaz. Onu burada bırakırsam, teyzesi ve eniştesinin yanına gitmek, kardeşiyle yeniden bağlantı kurmak ve burada ona verebileceğim en iyi huzur içinde kalmak zorunda kalacak...

Talia kıpırdanıyor, bana bakıyor. "Her şey yolunda mı?"

Ağzımı açıyorum ve tekrar kapatıyorum. Neredeyse baştan çıkarıldığım bir an var. Ama sadece neredeyse.

O aylar önce, ona danışmadan onu göndermeye hazırdım. Arkasından iş çevirdiğimi anladığında verdiği tepki hafızama kazındı. *Bu* onu yarasından dolayı çektiği acıdan çok daha fazla incitti.

Onu ne kadar korumak istersem isteyeyim, bunu onun özgür iradesini reddederek yapamam. O zaman Aerik'ten daha iyi olamam.

Hangi risklerle başa çıkabileceğine o karar verir, ben değil.

Daha iyi bir çözüm dileyerek ama olmadığını bilerek gözlerimi kapatıyorum. En azından seçiminin onu bana yakın tuttuğunu bilerek biraz keyif alabilirim. Pençelerim ve dişlerimle onu elimden geldiğince koruyacağım. Umalım da bu yeterli olsun.

"Hiç de değil, tatlım," diyorum. "Hadi eve gidelim ve şu tüy beyinli kış baş lordlarıyla uğraşalım."

BÖLÜM YIRMI İKİ

Talia

Sisler'in kenarındaki orman o kadar ıssız ki, beklediğim son şey geçitten adımımızı attığımız anda başka bir fae ile karşılaşmak. Beni tutan August sarsılarak durdu. İkimiz de Kesral'a bakıyoruz, sanki az önce geldiğimiz portaldan geçmek üzereymiş gibi durmuş, bize bakıyor

"Burada ne yapıyorsun?" Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atıyor. Laoni, Jamie'yi kaçırmayı için birini mi göndermişti?

August'un içgüdüsel olarak kaslarını esnetmesi üzerine ellerini barışçıl bir hareketle kaldırarak birkaç adım geri çekildi. "Sizi şaşırttığım için özür dilerim. Baş Lord Laoni, yanınızda hiçbir Unseelie olmadan insan dünyasına doğru yola çıktığınızı duymuş. Benden ne yaptığınızı öğrenmemi istedi."

Onu neden kontrol ettiğim aklıma bile gelmediğine göre, sanırım Jamie için gerçekten bir planı yoktu.

Her şey yolunda mı, Talia? Corwin ilk tepkimi anladıktan sonra bağımız aracılığıyla soruyor. Laoni'nin iddialarına karşı argümanlar bulmaya konsantre olurken dikkatini dağıtmamak için bağlantımıza karşı bir bariyer tutuyordum, ama o kadar şaşırdım ki düştüler.

Öyle görünüyor, ona söyledim. Sadece şaşırdım. Sizi rahatsız etmeyeyim.

Ona sağlığını değerlendirmesi için bir an veriyorum ve sonra işini bölmek için ışık duvarının tekrar içimde yükseldiğini hayal ediyorum. August'un kollarında rahatlayarak beni yere bırakması için onu dürtüyorum.

"Kardeşim için endişelendim," diyorum Kesral'a elbisemi düzeltirken. "Sadece ona bakmak istedim. şu anda tansiyon bu kadar yüksekken... endişelenmemek elde değildi."

Baş lordların tehdidinden bahsettiğimde çenesi gerildi. "Yeni kalenizle ilgili taleplerin hiçbirinde parmağım yok. Leydime karşı konuşmayacağım ama size ya da dostlarınıza karşı çıkmak gibi bir niyetim de yok."

şu anda sadece bir tanesi resmi olarak dostum olsa da, adamlarımın hepsine "dostum" demeye istekli olması, onun varlığıyla ilgili süregelen tedirginliğimi hafifletiyor. "Bunu duyduğuma sevindim. Biz de şimdi geri dönecektik. Sanırım siz de aynısını yapacaksınız."

Başını salladı. "Leydime ailenize yakın olmanın sizi biraz rahatlattığını söyleyeceğim."

Bu yeterince doğru ve Laoni'nin ailemi nasıl kullanabileceği hakkında hiçbir fikir vermiyor. Umarım Jamie'yi kontrol ederek onun dikkatini çok fazla ekmemişimdir.

Kesral'in küçük kış arabası bizimkinin yanında duruyor. İçinde bulunduğumuz ahşap yapının etrafındaki bir parıltı, bir tür büyüyle kaplı olduğunu gösteriyor. Kesral zr dileyen bir tavırla büyüyü yok sayıyor ve bize tekrar bakıyor. "Size Baş Lord Laoni'ye kadar eşlik etmem en iyisi olacak, böylece geri dndğnz ve eskisi gibi olduğunuzu görebilir."

". " Başını belaya sokmak istemiyorum.

"Onunla kalıyorum," diyor August sesinde biraz hırıltılı bir tonla. Kesral ona hafifçe gülümsüyor. "Muhtemelen bu tercih edilir. Seelie'ye de pek güvenmiyor."

Arabasına binmek için dönüyor, ama içimde bir soru kabarıyor -Laoni'nin mutfak müdürüyle konuştuğumdan beri kafamı kurcalayan bir soru. "Kesral... Sen ve Laoni'nin çok daha gençken, o baş lord olmadan önce yakın arkadaş olduğunuz doğru mu?"

Arkasına dönüyor, omuzları biraz sertleşiyor. "Bunu kimden duydun?"

Omuz silkiyorum, ortamı rahat tutmaya çalışıyorum. "Oradaki insan hizmetkârları görmek için şatosunu ziyaret ettiğimde, mutfaktaki Serev bundan bahsetti."

Kesral başını garip bir şekilde ne eğiyor. "ocukken birlikte çok zaman geçirdik. Ama tabii ki hazırlanması gereken pek çok sorumluluğu vardı ve bunları olması gerekenden çok daha önce üstlenmek zorunda kaldı

ihtiyacı vardı. Çoğunlukla kendi başına çok şeyle yüzleşmek zorunda kaldı... Elimden geldiğince onu desteklemeye devam etmek benim için bir onurdur."

Bugünlerde ona ne kadar izin verse de. Ama sesindeki şefkat o kadar net ki, onunla konuşma biçimine dair anılarımı sarsıyor.

Bir sonraki sorumla boğuşuyorum ve sonunda ağzımdan kaçırıyorum. "Bugünlerde sana karşı arkadaşça davranmıyor gibi görünüyor. Seninle konuştuğunu duyduğumda her zaman soğuk ve hatta bazen sertti. Ve diğer muhafızlardan birkaçı da soyunun insan kısmıyla ilgili seninle uğraşıyordu. -Belli ki meslektaşlarınıza karşı sizin adınıza konuşmak için araya girmiyor."

Kesral uzun bir süre sessiz kalıyor, ifadesi içimin burkulmasına neden olacak kadar kasvetli. "Özür dilerim," diye ekliyorum. "Bu muhtemelen rahatsız edici bir konu. Burnumu sokmamalıydım."

"Sanırım bu adil," diyor sert bir kıkırdamayla. "Burada özel işiniz için sizi kovalıyorum. Senin tek yaptığın soru sormak." Elini her zamanki gibi kısa at kuyruğu yaptığı saçlarının üzerinde gezdiriyor. "Onun adına konuşamam elbette. Ve sizi temin ederim ki bana karşı her zaman bu kadar katı değildi. Daha kaygısız olabildiği zamanlarda iyi bir arkadaştı. Ama koşullar değişiyor..."

Bir sonraki sözlerini düşünürken sabırla bekliyorum. Yavaşça nefes alıyor ve devam ediyor. "Ailesinin geçmişi hakkında ne kadar bilgin var bilmiyorum ama leydimin annesi öldükten sonra, o zamanlar baş lord olan babası insanlara ve onlarla ilişkili olan herkese karşı çok daha düşmanca davranmaya başladı. Annemin öldüğü yolculukta yanlarında birkaç insan hizmetkâr getirmişlerdi ve sanırım kaçınılmaz olarak boğulacak olmalarına rağmen onu kurtarmaya çalışmadıkları için onları bir şekilde suçladı."

Evet, Corwin'in bahsettiği girdap o kadar güçlüyse, gerçek kanlı bir fae saniyeler içinde boğulabilir, bir insanın hiç şansı olmaz. Ve bu dünyadaki insan hizmetkarların çoğunun durumunu gördükten sonra, birilerini kurtarmaya koşacaklarının akıllarına bile geleceğinden emin değilim, fae'lerin onları beslediği ilaçlarla çok sersemlemiş durumdalar.

Ama keder insanların zihinlerini adil olmayan şekillerde çarpıtabilir. Corwin'in annesine ne yaptığına bakın, neredeyse delirmiş durumda.

"Peki Laoni de aynı tavrı takındı mı?" Girişimde bulunuyorum.

"Hepsi bir anda olmadı ama zamanla, özellikle de eğitimi yoğunlaştıkça, mesafesini korumaya ve başarısızlıklarımı daha fazla eleştirmeye başladı."

Kesral küçümseyici bir hareket yapar. "Şikayet edemem. Zaten büyüdüğümüzde eskisi gibi devam etmemiz pek olası değildi."

Bakışları bir an için benden uzaklaşıyor ve hissettiğim kadarıyla üzüntüsünü bastırmaya . "Özür dilerim," diyorum. "Hâlâ zor olmalı."

Tekrar gözlerimin içine bakıyor, yüz ifadesinde bir yumuşama var. "Onunla bu kadar uzun süre arkadaşlık edebildiğim için kendimi şanslı sayıyorum. Hâlâ hatırlayabiliyorum-" Dudaklarına nazik bir gülümseme dokunuyor. "Gümüş için ilk gerçek ismini öğrendiğinde onun yanıdaydım. Çok memnun olmuştu ve ilk düşüncesi benim de ustalaşmama yardım etmek istemesiydi..."

Duraklıyor ve başını eğiyor. "Sana da pek kolay biliyorum ama altında iyi bir kalp var. Bunun değişmediğine eminim. Ve bana ihtiyacı olduğu sürece, hangi sıfatla olursa olsun onun yanında olacağım."

O konuştuğu bende farklı bir izlenim oluşuyor. Kesral sadece geçmişteki bir dostluktan sevgiyle bahsetmiyor. Sesi ona aşıkmiş gibi geliyor.

Onun adına kalbime keskin bir sızı saplanıyor. Bu, eski bir dostun hakaretleriyle karşılaşmaktan çok daha kötü. Laoni'nin onu ne kadar incittiğine, sertliğine rağmen ona ne kadar bağlı olduğuna dair bir fikri var mı?

Konunun üzerine giderek Kesral'a daha fazla acı çektirmek istemiyorum. "Bu çok takdire şayan," diyorum kısa bir kelime bulma çabasından sonra. "Merakıma katlandığınız için teşekkür ederim."

Bana küçük bir selam veriyor. "Leydime hizmet ediyorum ama o ve sürümün geri kalanı da dahil olmak üzere halkımız için etkileyici şeyler yaptığınızın da farkındayım."

August elini başımın üzerine koyuyor. "Leydim sürüsüne ve sürüsüne bir an önce dönmeyi umuyor. Umarım dönüş yolculuğumuzu hızlı bir şekilde yapmamızın bir sakıncası yoktur."

"Hiç de değil," diyor Kesral. "Hadi gidelim."

Hızlı uçuşumuzun yarattığı rüzgârdan kaçmak için vagonumuzun tabanındaki birkaç minder üzerine yuva yapıyorum. Üzerimizden hızla geçen havanın uğultusu, yaprakların ve bulutların dalgalanan şekilleri ile tüm dünya hızla ileri sarılmış gibi görünüyor.

Arabanın sallanması beni uyutmaya başladı. Yaram ağrırken ve kafam Murk ve fae'ler arasında yaşayan insanlarla ilgili endişelerle doluyken dün gece pek iyi uyuyamadım. Tüm bu endişelere yeni endişeler eklense bile, bir noktada August'un beni izlediğini düşünerek uykuya dalıyorum.

Arabanın yavaşlaması ve sıcaklığın aniden değişmesiyle uyanıyorum. Yanağıma dokunan serin esinti bana kış diyarına geçtiğimizi söylüyor. Laoni'nin iridyum kalesinin yaklaştığını görmek için tam zamanında doğruluyorum.

August dışarıda, Kesral'ın aracının yanında durur. "Bunu çabuk halledelim."

Unseelie muhafızı başını sallıyor ve onu takip etmemizi işaret ediyor.

Laoni yaklaştığımızı fark etmiş olmalı, çünkü biz içeri girerken o da giriş odasına doğru adım atıyor. Kesral'e bakarak buyurgan bir tavırla, "Eee?" diyor.

Ona gerçekten borçlu olduğunu düşündüğümünden daha fazla saygıyla eğiliyor. "Endişelenecek bir durum yoktu. Leydi Talia ve eşi sadece kardeşini rutin olarak kontrol ediyorlardı. İnsan diyarında bir saatten az bir süre kaldılar ve bunu teyit etmek için kendilerini size sunmayı kabul ettiler."

Bakışları üzerimizde geziniyor ve ağzı bir karış açık kalıyor. "Geçmişte, bu tür seyahatlerde size bir Unseelie refakatçisinin eşlik etmesi konusunda anlaşmıştık. Bu sefer neden bu anlaşmadan kaçtınız?"

"Bu koşulun sadece Jamie'ye ne olacağına karar verdiğimiz süre için geçerli olduğunu sanıyordum," diyorum. "Bugün önemli bir şey olmuyordu. Ve açıkçası, sürünüzün ya da güvendiğiniz diğer baş lordlardan herhangi birinin yolculukla rahatsız edilmek isteyeceğini düşünmedim."

Laoni kıllanır. "Neyin rahatsız edici olup olmadığına ben karar veririm. Bu tür küstahlıklar güven kazanmayı zorlaştırıyor."

"Talia sadece sorunuzu yanıtlıyor," diye araya giriyor August.

"Benim itirazım cevabının tonuna."

Oh, o ton hakkında konuşacak biri.

Ama ben daha bir şey söyleyemeden Kesral daha önce ondan duymadığım kadar yumuşak bir sesle tekrar konuşuyor. Belki de konuşmamız geçmişe dair o kadar çok anıyı canlandırdı ki, bunlar şimdiki zamana dair algısını bulandırdı. "Leydim, Leydi Talia ve arkadaşlarından gördüğüm kadarıyla bize karşı kötü bir niyetleri yok. İhtiyatlı olma eğiliminizi anlıyorum ve bu her zamanki gibi övgüye değer, ancak bu durumda-"

Laoni ona doğru dönerek bir çırpıda sözünü kesti. "Beni övmek ya da övmemek sana düşmez. Fikrini sormadım ve sanki isteniyormuş gibi fikir belirtmemen gerektiğini bilmelisin."

Kesral irkilmesine engel olamıyor. Tüylerim diken diken oluyor ama aynı anda Laoni'nin yüzü seğiriyor, sanki vermek istemediği başka bir tepkiyi kontrol ediyormuş gibi. Ben durup onu incelerken, o kibirli bir şekilde çenesini kaldırıyor.

Kesral bu kez daha da alçak bir eğimle selam verir. "Haddimi aştığım için özür dilerim leydim." Ona doğru bir hamle yapar ve Laoni bir adım geri atıp ondan uzaklaşınca durur. Kadının geri çekilme şekline bakınca vebaya yakalandığını sanırsınız. Ağzı aşağı doğru eğildi. "Ben gidiyorum."

Omurgası kaskatı kesilmiş ama omuzları hafifçe çökmüş bir halde uzaklaşırken Laoni'nin bakışları bir an için onu takip ediyor. Çenesi esniyor ve o anda bir parça acı ya da belki de pişmanlık hissettiğime yemin edebilirim.

Duyguların izi bir an sonra siliniyor. Tam o sırada eli boynunun yan tarafına kalkmasaydı hayal gördüğümü düşünebilirdim.

Corwin'in öğretilerinden bildiğim, bronz tenine kazınmış gerçek isim işareti gümüş içindir. İlkini Kesral yanındayken kazanmıştı.

Boğazımda bir yumru oluşuyor. Belli ki o da geçmişteki birlikteliklerini unutmamış. Bunu yapmak onun canını yaktığı gibi onun da canını yakıyorsa neden ona bu kadar kötü davranıyor?

Son birkaç haftadır bana ve çevreme yaptığı her şeyden duyduğum hayal kırıklığı taşıyor. "Seni desteklemeye bu kadar önem verirken ona karşı nasıl bu kadar sert olabiliyorsun?"

Laoni bana doğru dönüyor. "Sen bu konuda ne bilirsin ki?"

Ben de ona ters ters bakıyorum. "Baban sana ne söylemiş olursa olsun, sırf birkaçı anneni kurtarmaya çalışırken boğulmadı diye insanların korkunç olmadığını anlayacak kadar zeki göründüğünü biliyorum. Ve o insan bile değil, sadece seninle olduğundan biraz daha fazla fae karışımı var. Ama belki de kabadayı olmayı her şeyden çok seviyorsundur."

"Talia," diyor August sessizce, omzumu tutarak, ama ben yine de bitirdim.

Laoni bana bakakalıyor, yüzü öfke ve belki de şokla benek benek oluyor. "Senin hiçbir şeyden haberin yok," diye sert bir ses tonuyla karşılık veriyor. "Olan biten her şey birinin ne kadar insan olup olmadığıyla ilgili değil. Ve Kalp onları kime bağlarsa bağlasın herkes her istediğine sahip . Bize verilen görevlerle elimizden gelenin en iyisini yaparız."

Bu tiradın sonunda, neredeyse hasta görünerek ağzını kapattı. "Boş ," diye kaba bir şekilde devam etti. "Kaleminden çık ve kendi işine bak."

Zihnim hala onun söyledikleri üzerinde çalışıyor, bunları zaten bildiklerimle ve bu yüzleşme sırasında tanık olduklarımla birleştirmeye çalışıyorum. O burada adamlarımdan benim için yaptıkları evi yıkmalarını talep ederken, benim istediğim her şeyi elde ettiğimi mi düşünüyor? Şimdiye kadar ne istedi de yapmadı-

Kalbin onlarla olan bağı ne olursa olsun.

Anlayış bir okyanus dalgası gibi içime çarpıyor, parçalar çarpışıyor. Kesral'ın birlikte geçmişlerini anlatması. Laoni onu itiyor ve pişman olmuş gibi görünüyor. Ve o söz.

Haklı olduğumdan emin değilim ama şüphe göğsümde görmezden gelinemeyecek kadar güçlü bir şekilde kabarıyor. Bunu kabul etme ihtimali var mı?

Ne kadar çok izleyicisi olursa, olasılığı o kadar azalır.

"August," diyorum dikkatle, "Laoni ile bir dakika yalnız konuşmama izin verir misin? Seninle dışarıda buluşuruz."

August yanımda geriliyor. Baş lorda ihtiyatla bakıyor. "Emin misin, Talia?"

"Baş Lord Laoni'nin halkını iyileştiren bir kadına zarar vermek istediğini sanmıyorum." Mutluluğumu mahvetmek isteyebilir ama bunu etrafımdaki herkese ve her şeye saldırarak başarıyor. Beni yalnız bırakmak ona yardımcı olmaz.

August isteksizce kapıya yönelirken Laoni, "Sana söyleyecek bir şeyim yok," diye alay ediyor.

"Ama sana söyleyecek bir şeyim var," diye yanıtlıyorum. "Ve sana saygı duyuyorum

Her şeye rağmen, bunu özel olarak yapacak kadar."

Kaşlarını çatıyor, elleri iki yanında toplanıyor ama beni göndermiyor. Gözlerinin içine baktığımda, ne hakkında konuşmak istediğime dair bir fikri olduğunu sanmıyorum, belki de dinlemesinin tek nedeni budur.

Kapı August'un arkasından gümbürdeyerek kapandı. başka bir Fae olmadığından emin olmak için etrafıma bakıyorum. Sonra kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Sen istedin

senin arkadaşın olması için. Kesral. Ama bu gerçekleşemezdi çünkü o gerçek kanlı değil."

"Ne?" Laoni kekeliyor ama yüzünde beliren paniğe engel olamıyor ve ben de hedefi vurduğumu anlıyorum.

"Aslında bu, sırf insan bir ebeveyni var diye ona gözdağı vermenden çok daha mantıklı," diyorum ses tonumu eşit tutarak. "Bunu ona kötü davranmak için bir bahane olarak kullanabilirsin ve belki de babanın insanlar hakkında aktardığı fikirlerden sonra buna biraz inanırsın ve bu şekilde kimsenin gerçeği anlaması için fazla şansın olmaz. Ve onu uzakta tutabilirsin, böylece gerçek seni o kadar rahatsız etmez."

Laoni iri cüssesini dikleştirdi, gözleri parladı. "Biriyle eş seçme konusunda konuşması gereken son kişi sensin."

"Neden, dört tane seçtiğim için mi?" *Herkes her istediğine sahip olamıyor*, demişti daha önce. Göğsümde bir şüphe daha beliriyor. "Bu yüzden mi *bana* bu kadar kötü davranıyorsun? Sadece ruh yerine sevdiğim tüm erkeklere sahip olduğum için mi? Senin de olamayacağını kim söyledi? İstiyorsan onunla birlikte ol. Bunu eşinle hallet. Benim mutlu olamayacağımdan emin olmaya çalışmak yerine kendinin mutlu olmasına izin verebilirsin."

Laoni ise tamamen sertleşti. Kesral'ın etrafındaki o kısa anlarda ortaya çıkan endişenin izini bile göremiyorum şimdi. "tam da bu yüzden insanlar uyuşturularak unutturulsa daha iyi olur. İhlal ettiğin tüm kuralları haklı çıkarmak için çılgın hikâyeler uyduruyorsun; Corwin'in annesi kadar delisin. Onun annesine yaptığı gibi seni de kilit altına almadan önce defol buradan."

Sözlerinin acımasızlığı karşısında irkildim. "Baş Lord Laoni, böyle olmak zorunda olmadığını biliyorsunuz-"

"Çık dışarı!" Parmağını kapıya doğru uzatıyor. Duruşunda o kadar öfke var ki, reddedersem bana zarar vermeyeceğinden tam olarak emin değilim.

Geri çekiliyorum, dışarıdaki soğuk havaya adım atarken göğsüm kalbimin etrafında daralıyor.

Hâlâ anlamadığım çok şey var. Diğer baş lordlar birden fazla sevgili edinmiş. Yarı insan birine sahip olmanın utanç verici olacağını düşündüğü için mi? Ya da gerçek ruh ikizi eşine aşık olmadığı bir şekilde aşık olduğunu tahmin ettiğim biri mi?

Sylas'ın yaptığı gibi, kim olurlarsa olsunlar ya da ne olursa olsun ruh ikizi eşine sadık kalmaya inanıyor mu?

Ancak bu soruların yanıtları sonuçta pek de önemli değil. Önemli olan, bana ve arkadaşlarımla olan ilişkiye olan kızgınlığının nedenleri ne olursa olsun, bu kızgınlığa eskisi kadar sıkı bir şekilde tutunuyor olması.

Sertçe yutkunuyorum. Aslında, az önce ona söylediklerimden sonra, ortak kalemizin düşüşünü görmek için daha da istekli olabilir.

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

Sylas

Henüz kimse sınır kalesine doğru bir hamle yapmadı ama Unseelie baş lordlarının topraklarından birkaç asker yakınlarda mevzilenmiş, sadece faaliyetlerimizi izliyor. Ya da faaliyet eksikliğimizi, sanırım şu ana kadar yapının en küçük parçasını bile indirmediğimize göre.

Kalenin kış tarafındaki yüksek bir pencereden onları inceliyorum. Corwin bu odalara ısıtıcı büyüler eklemişti ama dışarıdaki buz gibi geniş alanın yanında bu serin elmasla çevrili olmak hâlâ tenimi ürpertiyor. Yeni paylaştığımız varlığımızın daha az tanıdık unsurlarına alışmak biraz zaman alacak.

Eğer onlara alışma şansım olursa. Kış baş lordları açıkça geri adım atmıyor. Duyurularını yaptıkları gün öğleden sonra oldu, güneş hâlâ arkamda bir yerlerde parlıyor ve teoride Corwin'in taleplerini karşılamak için yarına kadar vakti var ama onlar şimdiden savaşa hazırlanıyorlar.

Teorik olarak, ondan sadece kalenin kış topraklarına uzanan kısmını sökmesini istediler ama binanın yarısı o kadar iç içe geçmiş ki, ne olursa olsun bu tamamen yeniden yapılanmayı gerektirecektir. Ve Corwin'in planladığı gibi Talia'nın her iki diyara da erişimine izin vermeyecekse, buna sahip olmanın pek bir anlamı yok.

Kalbimin üzerine bir ağırlık çöküyor. Dönüyorum ve kalenin içinden geçerek sınırın kendi tarafıma doğru ilerliyorum.

Tabya'da resmi bir toplantı düzenlemeye zahmet etmedim. Donovan, yasaları arkama alırsam Unseelie meydan okumasına karşı beni destekleyeceğini çoktan bildirdi. Zaman kazanmak ve daha kişisel bir çağrı yapmak için doğruca Celia'nın kalesine gidiyorum.

Beni kapıda karşılayan fae adam, ona geldiğimi haber vermek için aceleyle uzaklaşıyor. Çok meşgul olamaz, çünkü bir dakika sonra bana oturma odalarından birine kadar eşlik etmek için geri döndü ve ben içeri girdiğimde o çoktan içerideydi.

Celia odanın kenarlarına dağılmış sandalyelere doğru belli belirsiz bir hareket yapıyor, ama çerçevesi kendi formu kadar şık ve karanlık olan zarif şöminenin yanında durmaya devam ediyor. Işıldayan saçlarını omuzlarının üzerinden geriye atıyor ve dalgın bakışlarını bana dikeyyor. "Yeni kalenizle ilgili kuzgunlarla sorun yaşadığınızı duydum Lord Syllas."

Onun resmiyeti benim görevim için iyiye işaret değil. Başımı eğiyorum. "Kış baş lordlarından üçü Baş Lord Corwin'den yapının kış tarafını yıkmasını talep etti. Buranın öncelikle Talia'nın evi olduğunu ve ne doğuştan bir leydi ne de bir fae olarak ona kendine ait bir kale vermenin Kalbin iradesine aykırı olduğunu iddia ediyorlar."

"Bu alışılmadık bir durum."

"Talia da öyle," demek zorundayım. "Onun durumu da öyle. Strateji uzmanım ve ben - ve Corwin de - ilgili konularda bulabildiğimiz kayıtları inceliyoruz ve bunların gerçek bir gerekçesi olduğuna inanmıyorum. Kendileri için büyük evler inşa eden solmuş fae'ler arasında zaman zaman eksantrikler oldu ve bazı alaylarla görülseler de, asla onları sökmeye zorlanmadılar. Kalp'ten gelen büyülü bir tepkiye dair bir işaret de yoktu. Ve gerçek kanlı bir baş lordun ruh ikizi olarak, Talia'unvanının Kalp tarafından ihtiyaç duyabileceği her şekilde verildiğini söylemek için makul gerekçelerimiz olduğunu düşünüyorum."

Celia kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur. "Görünüşe bakılırsa meseleyi iyice kontrol altına almışsınız."

Yüzümü buruşturmamak için kendimi zor tutuyorum. "İddiayı saptırmanın bu argümanları sunmak kadar kolay olacağından emin değilim. O baş lordların, özellikle de Laoni'nin, Talia'ya ve onun Corwin'le olan birlikteliğine karşı ruh ikizi bağı ilk yürürlüğe girdiğinden beri bir kan davası var. Geçmişteki müzakerelerimiz sırasında nasıl konuştuklarını ve davrandıklarını gördünüz. Sebepleri ne olursa olsun, onun Fae'ler arasındaki konumunu sarsmak istiyorlar. Bu konuda ne söylersek söyleyelim, konuyu zorlayacaklarından şüpheleniyorum."

Celia, "Zaman zaman kesinlikle zor müttefikler olduklarını kanıtladılar," diye onaylıyor. "Yine de savaş durumuna dönmek için bu kadar acele etmediklerini umuyorum."

"Öyle olduklarını düşünmüyorum ama bu hareketi onlardan da beklemezdim."

"Endişenizi anlayabiliyorum. Ancak bu, Unseelie baş lordları ile sınır kalesinde doğrudan payı olan sizler arasındaki bir mesele gibi görünüyor. Beni tam olarak neden çağırdınız?"

Bana bunu heceletiyor olması daha da az güven verici. Omuzlarımı dikleştiriyorum. "Yarın Unseelie taleplerini yerine getirmek için geldiğinde Seelie baş lordlarının birleşik bir cephe oluşturmasını istiyorum. Donovan zaten kabul etti. Corwin'in de yanımızda olmasıyla birlikte sınır kalesini savunmak için bir arada durursak, Kalp'in seçilmiş temsilcilerinin yarısını temsil etmiş oluruz. Bunun onları caydırmak için yeterli olabileceğine inanıyorum."

Celia kendi kendine mırıldanır. "Belki de. Ama ne kadar süre için, eğer önerdiğiniz kadar düşmanlık taşıyorlarsa?"

"Elbette emin olamam. Çok geçmeden başka bir kumar oynamaya kalkarlarsa şaşımam. Ama biz onlara karşı ne kadar sağlam durursak, onların pozisyonu da o kadar sarsılır."

"Ve bizi doğrudan etkilemedikleri halde kış diyarının siyasi kararlarına karışmanın akılsızca düşünmüyor musunuz?"

"Beni etkiliyorlar," diyorum. "Eşim olarak almak istediğim, tüm Seelie'ler için laneti engelleyen kadını etkiliyorlar. Sınır kalesi, krallıklar arasındaki işbirliğini temsil ediyordu. Yani Corwin'in meslektaşları sadece ona odaklanıyormuş gibi bir gösteri yapıyor olsalar bile biz zaten işin içindeyiz. Şimdi onların taleplerine boyun eğmek, avantajlarını zorladıkça daha az değil daha fazla soruna kapı açacaktır."

Celia benden uzaklaşıyor, ölçülü adımlarla odanın bir ucuna gidip geliyor. Düşünceli bir şekilde parmaklarını çenesinin kenarında kaydırıyor. "Düşmanlıklarının tamamen mantıksız olmaması da mümkün. Talia birkaç ay içinde çok önemli bir konuma yükseldi. Bazı çekinceleri anlayabiliyorum."

Kendimi öfkelenmekten alıkoyamıyorum. "Talia elinden geldiğince hepimize yardım etmek için kendini feda etmekten başka bir şey yapmadı. İçinde bulunduğu durumun kötü niyetli olabileceğini düşünmek hem bizi bunca acıdan kurtaran birine hem de bana ve ekibime hakarettir."

Celia kuru bir sesle, "Bilerek bize zarar vermeye çalıştığını kastetmedim," diye cevap veriyor. "Belli ki öyle değil. Ama kökenleri ya da Kalp'le olan bağlantısı hakkında anlamadığımız çok şey var. Her birkaç haftada bir güçlerinin beklenmedik yeni bir yönü ortaya çıkıyor. Bunun sonu nereye varacak?"

"Ne fark eder ki?" Ben soruyorum. "O güçlerini sadece bize yardım etmek için kullandı."

"Şimdiye kadar. Tekrar söylüyorum Syllas, kötü bir niyeti olduğunu söylemiyorum, sadece burada oynadığı rolün kontrolünün tamamen kendisinde olmadığını söylüyorum. Ve bu rolün gelecekte nasıl değişebileceğini bilmemizin hiçbir yolu yok."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, içimde bir huzursuzluk var. Celia'nın söyledikleri kulağa son derece mantıklı geliyor ama Talia'nın kendi deyimiyle "öne çıkmasından" duyduğu rahatsızlığın onu ne kadar yönlendirdiğini merak ediyorum. Gerçekten Talia'nın varlığının bize bir şekilde zarar vereceğinden mi endişe ediyor, yoksa halkımızın müstakbel eşime karşı artan düşkünlüğünün kendi otoritesini tehdit ettiğini mi düşünüyor?

"Ne olacağını göreceğiz," diyorum. "Şu anda kararlarımızı sadece halihazırda doğru olanlara dayanarak verebiliriz."

"Belki de." Celia duraklar. "Ama sanırım bir taraf tutmaktansa şu anki çatışmanızın dışında kalacağım. Kalp'in istediği şey öyle ya da böyle gerçekleşecek. Bırakın doğru olana bu kadar ilgili olanlarınız arasında karar verilsin. Çoğunluğu elinizde tuttuğunuz sürece sizin ve Donovan'ın Baş Lord Corwin'in davasını desteklemenizi engelleyemesem de, nihayet biraz olsun huzura kavuştuğumuzda çatışmayı yaz diyarına geri getirmeyeceğinizi umuyorum."

dönüyor. Boğazımdan bir itiraz yükseliyor ama onu ikna edemeyeceğimi görebiliyorum. Eğer onu bu konuda , sadece kendimi hödük gibi göstermiş olurum. "Kararınız beni hayal kırıklığına uğrattı ama kabul ediyorum," diyorum tüm içtenliğimle.

toplayabildiğim kadar kibarlık gösterip odadan çıkacağım.

Öğleden sonra ılık havaya doğru ilerlerken tedirginliğim devam ediyor. Celia ile konuşurken gölgeler daha da uzamıştı. Aralarında dolaşıyorum, bir hedef belirleyemeyecek kadar huzursuzum. Kurdum derimin altında kıpırdanıyor, serbest kalmak için kaşınıyor.

Burada yarını bekleyip ne yapacağımızı görmekten başka yapabileceğim bir şey yok. Sınır kalesini elimizde tutma hakkımızı teyit etmek için ihtiyacımız *olan* tüm kanıtlara sahibiz. Whitt ve Corwin hâlâ daha fazlasını topluyor.

Celia'nın sözleri içimi sızlatıyor. *Onun hakkında hala anlamadığımız çok şey var.*

Bu doğru. Araştırmalarımızın hiçbirisi Talia'nın fae'lere ve lanetimize nasıl bu kadar bağlandığını açıklamadı. *Bu* konuda daha fazla bilgi sahibi olsaydım, belki Celia'yı davamızı desteklemeye ikna edebilir ya da kış baş lordlarını saran endişeleri hafifletebilirdim.

Yine de bana bu kökenler hakkında daha fazla bilgi verebilecek, takip etmediğim herhangi bir yol düşünemiyorum.

Hayır, bu tam olarak doğru değil. Güneş ışığı alan bir yerde durup derin bir nefes alıyorum, sedir kokusu ciğerlerime doluyor. Henüz almadığım bir ders var, hem zaten yararlı olmayacağı şüphesi hem de ilgili kişilerden bir şey isteme konusundaki isteksizliğimden dolayı. Ayrıca, bu kötü adamlarla karşılaştığımda, gerçekleştirdikleri dehşeti tartışırken pişman olacağım bir şey söyleyebileceğim veya yapabileceğim konusunda küçük bir endişe duyuyorum.

Ama elimde başka bir şey yok. Eğer uzanmanın dengeyi Talia'nın lehine çevirmesi için küçük bir şans bile varsa, bu şans kullanmalıyım.

Korkunun yerleşmesini beklemeden, genellikle arabalarımı çağırdığım ardıç ağaçlarının korusuna doğru yöneliyorum. Kurt gibi koşarak gidemeyeceğim kadar uzun bir yolculuk bu, her ne kadar bu şekilde bacaklarımı esneterek içimdeki gerginliğin bir kısmını dışarı atmak hoşuma gitse de.

Whitt'e kısa bir açıklama notu gönderiyorum ve aracı teşvik edebileceğim en hızlı rotada yola çıkıyorum. Manzara üzerinde hızla ilerlerken, sormak istediğim soruları ve bunları nasıl ifade edeceğimi düşünüyorum.

Aerik'in kalesinin kemik beyazı duvarları ileride görüne kadar neredeyse hiç zaman geçmemiş gibi görünüyor.

Kaslarım otomatik olarak geriliyor. Aylar önce ekibimle birlikte o binaya gizlice girdiğimiz ve Talia'yı daracık kafesinde aılıktan ölmek üzereyken ve pis bir battaniyeden başka bir şeyle örtölmemiş halde bulduğumuz geceye dair anılar zihnimden süzölüyor. Azı dişlerim diş etlerime batıyor.

Aerik aşkıma yaptıklarının bedelini asla tam olarak ödemedi ve belki de onu onun pençelerinden kurtarıp hak ettiğı mutluluğa kavuşturmak kazanabileceğimiz en iyi zaferdir. Ama bir gün bana daha kanlı bir sonuç doğurmak için bir bahane vermesini ummaktan kendimi alamıyorum.

Ama bugün saldırıya geçemem. Onun işbirliğine ihtiyacım var.

Arabayı durdurduğumda, kaleden birkaç fae çıktı. Uzun otların üzerine atladığımda, bölgenin lordu beni karşılamak için dışarı çıktı.

Azalan güneş ışığı Aerik'in canlı sarı saçlarına vuruyor ve bana doğru yürümeden önce parmaklarını gezdiriyor. Gerginlik

ağzının köşeleri. "Baş Lord Syllas. Bu zevki neye borçluyum?"

İkimiz de bu buluşmadan ikimiz için de keyif çıkmayacağını biliyoruz. İnce bir gülümseme sunuyorum. "Vaktiniz varsa sizinle konuşmak istediğim bir konu var. Fazla vaktinizi almayacaktır."

Aerik'in bakışları üzerimde geziniyor ve daha cesur olsaydı beni uzaklaştıracağından şüpheleniyorum. Ama bu adam kendisinden çok daha güçsüz varlıklara zorbalık etmekten hoşlanan, kendisine hükmedenlere karşı çıkmayan bir adam. Başını eğiyor. "Seni bundan kurtarabilirim. Neden içeri gelmiyorsun?"

O bembeyaz binanın içine adım atmayı, dışında durmaktan bile daha az seviyorum. Aerik beni küçük bir oturma odasına götürürken tüylerim diken diken oluyor. İfademî soğukkanlı tutuyorum, işaret ettiği sandalyeye oturuyorum ve o karşımdakine yerleşene kadar bekliyorum.

İkimiz de bu konuşmanın uzamasını istemeyiz. konuya giriyorum. "Talia'yı bulduğun geceyi tam olarak anlatmanı istiyorum."

Aerik bana göz kırpmıyor. Bu ziyaretin neyle ilgili olduğunu hayal etmiş olabilirse de, bunun o olmadığı açıktı. "Anlayamadım?" diyor temkinli bir şekilde.

Dirseklerimi sandalyenin kollarına koyuyorum ve ellerimi kucağında birleştiriyorum. "Dolunay gecesi, ekibinle birlikte insan dünyasına girdiğin ve Talia ile karşılaştığın zaman. Onun kanının laneti bozan etkisini keşfettiğin zaman." Kardeşini parçaladın ve ailesini katlettin. Bu suçlamaları içimde tutuyorum. "O olayla ilgili hatırlayabildiğin her şeyi bilmek istiyorum. Lanet seni aldığında nasıl oldu da evinden bu kadar uzaklaştın? Lanetten kurtulduktan sonra kayda değer başka bir şey gördün mü?"

Aerik uzun bir süre sessiz kalıyor, sanki bunun bir oyun olduğunu, şu anda ona bir tür ceza vereceğimi düşünüyormuş gibi hazırlanıyor. Ben sadece sabırla beklediğimde, elini ağzına götürüyor. "Onu bulduğumuz durum ya da onu toplamamızla ilgili kayda değer bir şey yoktu. Kanını tadar tatmaz ve lanetten kurtulur kurtulmaz, sahip olduğu etkiyi ve bunun onu ne kadar değerli kıldığını anladım. Kadrom onun ailesini çoktan parçalamıştı - eğer benim yaptığımı düşünüyorsanız, onların öldürülmesini ben emretmedim."

Talia'yı arayacak kimsenin kalmadığından emin olması gerekebileceği aklıma gelmişti, ama kadrosunu kıskırtıp kıskırtmaması sonuç açısından pek bir şey değiştirmez. "Sanırım kanından örnek almalarını ve uyanmalarını da ayarladınız."

Başını salladı. "Dünyamıza geri dönerken hayatta kalabilmesi için yaralarını iyileştirdik ve doğruca en yakın geçide doğru yola çıktık. Küçük bir kasabaydı, sessizdi. Yolda giderken birkaç arabanın geçtiğini gördüğümüzü sanıyorum ama yaya olarak başka kimse yoktu. Hafızamda kalan bir şey yok. Gerçi az önce yaptığımız keşiften dikkatimi dağıtması için oldukça etkileyici olması gerekirdi."

O andaki düşüncelerinin kasırgasını ancak hayal edebilirim. Onun için sadece Seelie türüne nasıl fayda sağlayabileceği değil, onu aramızda kendi konumunu iyileştirmek için nasıl kullanabileceği düşüncesi de olabilirdi.

Pençelerim parmak uçlarımla arkasında seğiriyor ama onları tutuyorum. "Pekâlâ. Ama en başta o küçük kasabaya nasıl geldin? Buradan sınıra kadar uzun bir yol var. Lanet gecesi normalde bu kadar uzağa gitmezdin herhalde?"

Aerik kısaca "Hayır," diyor ve sonra olayları hatırlamakta zorlanıyormuş gibi kaşlarını çatıyor. "Uzak bir yeğenim o gün bir iyilik istedi. Onun bölgesi Fringelands'a yakın. Gün batımından önce dönmek istiyorduk. Ama..." Kaşlarındaki çatık derinleşiyor. "Bir şey dikkatimizi çekti. Saçak boyunca ormana kadar izini sürdük..."

O anıyı canlandırmaya odaklanırken, ölü gözümün önündeki yüzünde bir art-imge dalgalanıyor. Birkaç saniyeliğine hem karşımdaki adamı hem de gözlerinde yırtıcı bir parıltıyla ve dişlerini göstererek etrafını tarayan başka bir versiyonunu görüyorum. O sırada her ne arıyorsa, onu parçalara ayırmak istiyordu.

Aerik parmaklarını şıklatıyor ve hayaletimsi görüntü gözlerimin kırpışıyla birlikte yok oluyor. Sandalyesinin koluna vuruyor. "Bir sıçan," diyor. "Kokusunu aldığımızdan emin olduğumuz bir farenin peşindeydik. Şu kokuşmuş Murk."

"Bir fare," diye tekrarlıyorum. Bağırsaklarımı nemli bir his sıkıyor.

Aerik başını sallıyor. "O şeyin kaçmasına izin vermek istemedik. Sanırım yeğenimin bizi çağırdığı yaramazlığa onun sebep şüphelendik. Ayın doğmasının bir önemi olmadığını düşünmüş olmalıyız, haşaratla akli başında olduğu kadar vahşi bir şekilde de başa çıkabilirdik."

Ve bu süreçte kendilerini bir portaldan geçerek Talia'nın kapısının önünde bulmuşlardı.

"Tüm hatırladığın bu mu?" Cevabından emin olmama rağmen soruyorum. Hiçbirimiz lanetin pençesindeki vahşiliğimize dair anılara sahip değiliz. Bu kadar.

Hangi şiddeti bile emin olamamak, işin dehşetinin bir parçası.

"Hepsi bu kadar." Aerik beni değerlendiriyor. "Cevaplarım sizi tatmin etti mi?"

"Merakımı giderdiğin için minnettarım," diyerek ayağa kalkıyorum. Ona sormak için gerçek nedenlerimi söylemeyeceğim. Cevaplarından ne anladığımı ona söyleyemem, çünkü henüz kendim bile emin değilim.

Yıllar önce portalların yanındaki ormanda Aerik ve ekibini peşinden sürükleyen bir fare. Geçen ay Unseelie yazlık yerleşimindeki evleri havaya uçuran bir fare. Daha dün demir bağcıklı bir ateşin yanında Talia'ya saldıran bir sıçan.

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama emin olduğum tek şey bundan hiç hoşlanmadığım.

YIRMI DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Talia

Laoni, Corwin'in talebini ilettikten sonra gün sonuna kadar vakti olduğunu söylemişti ama o kadar beklemedi. Onun, Terisse'nin ve Uzziah'ın bölgelerinden daha birçok asker geldiğinde güneş henüz gözden kaybolmamıştı. başla montaj etrafında ve sınır kale. Şato Baş lordların kendileri de birliklerinin önünde, dimdik ve sert bir şekilde dururlar.

Neve'in tüm bunlardan ne anladığını merak ediyorum. Ama Neve çoğu zaman gözünün önünde olup bitenlerin farkında değil gibi görünüyor, bu yüzden meslektaşlarının bu meydan okumayı yaptığının farkında bile olmayabilir. Corwin, zaten gidişatı değiştirebileceğinden şüpheliyken onu çatışmaya zorlamak istemedi.

Kış tarafındaki pencerelerden birinden izlerken, kendi askerlerimiz kalenin Unseelie tarafının etrafında daha sıkı bir halka oluşturuyor. Bu diyara en aşina olanlar olarak Corwin'in sürüsü en önde duruyor, kılıçları kalçalarında, başları dik. Sylas'ın sürüsünün büyük bir kısmı arkalarındaki alanı dolduruyor, Donovan'ın bölgesinden de biraz destek geliyor.

Bizim gücümüz karşımızdakinden çok daha küçük görünüyor. Parmaklarım elmas pencere çerçevesini kavradığım yerde sıkışıyor ve Corwin arkamdan gelip ellerini omuzlarıma koyuyor.

"Şimdi oraya gitmeliyim. Sylas ve ben meslektaşlarımla konuşup bu konuda ne yapabileceğimize bakacağız."

Titrek bir nefes alıyorum. "Sence bu noktada seni dinleme şansları var mı?"

Ağzı gerilir. "Barışçıl bir yaklaşım her zaman denemeye değer."

Aramızdaki bağdan sızan duygu karmaşasından hiç de umutlu olmadığını anlayabiliyorum.

"O zaman ben de kendi rolüm için hazırlansam iyi olacak," diyerek geri çekiliyorum.

Corwin'den hissettiğim diğer tüm huzursuzlukların arasına bir endişe sızısı karışıyor. "Bu konuda emin misin? Sana büyük bir zarar vereceklerini sanmıyorum ama kaleye saldırmayı başarırlarsa, kalenin ortasında olmak oldukça korkutucu olabilir."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Bence inşa ettiğimiz evi yıkmaya çalıştıklarında kime saldırdıklarını görmeleri gerekiyor. O bir kaleden daha fazlası. Ve ben de sıradan, güçsüz bir kadından fazlasıyım."

İç geçiriyor ama şakağımı öpüyor. "Gerçekten de öylesin. Gidelim o zaman."

Benimle birlikte kalenin ikinci katındaki kış diyarına bakan küçük bir terasa açılan oturma odasına doğru yürüyor. Dışarı adımımı attığımda, soğuk esinti üzerime geliyor ve saçlarımı savuruyor. Baş lordların birlikleri arasındaki birkaç baş, geldiğimi fark ederek yukarı doğru seğiriyor.

Bu yapının hiçbir parçasına dokunulmaması için elimden geleni yapacağım, diyor Corwin sessizce aşağı inerken.

Ben de öyle, diye cevap veriyorum.

Parmaklıkların dibinde duruyorum, ellerimi parmaklıklara dayıyorum ve aşağıdakilerin beni net bir şekilde görmesini sağlıyorum. Kalabalıktaki birçok Fae beni tanıyor. İnsanlarını iyileştirmemi izlediler. Belki benimle hiç konuşmadılar, ama onlar için yapabileceklerimin baş lordların önemsiz şikayetlerinden daha önemli olduğunu anlamalılar.

Asıl soru, bu bilginin efendilerine olan sadakatlerinin önüne geçip geçmeyeceği.

Kalabalığın içinde Kesral'ı seçiyorum, Laoni'nin durduğu yerden birkaç adım geride duruyor. Bakışlarım uzakta onunkine takıldığında, sanırım ağzı kısa bir yüz buruşturmasıyla kıvrılıyor, ama yerinde duruyor. Orada olmak istemiyor ama onu hayal kırıklığına uğratmayacak.

Tek yapmak istediği ona destek olmakken, ona ne kadar kötü davrandığını anlayabilecek miyim bilmiyorum.

Sylas çoktan dışarıda, adamlarıyla birlikte sürülerinin arasında durmaktadır. Corwin aşağıda görüldüğünde Zelpha, Verik ve Olander de ona katılır. İki grup birlikte muhafızların arasından geçerek halkanın önüne doğru ilerler. Üç Unseelie baş lordu onları karşılamak için bir adım öne çıkar ama de aralarındaki mesafeyi korurlar.

Corwin, sesi benim yüksek tüneğime ulaşacak kadar yüksek sesle konuşuyor. "Yoldaşlar, bu konuyu daha önce konuştuk ve ben de kendi görüşümü tekrar dile getireceğim. Eşimden daha az onurlu varlıkların buna benzer yapılarda Kalp'ten direniş görmeden yaşadıklarına dair çok sayıda kayıt bulduk. Ortak kalemiz inşa edildiğinden beri, Kalp'in ya da dünyamızdaki diğer doğal güçlerin buna karşı çıktığına dair hiçbir işaret yok. Talia, tüm sorumluluklarını kapsayan gerçek bir eve sahip olma hakkını kazanmıştır."

"Endişelendiği onun sorumlulukları mı yoksa dördünüzün arasındaki daha özel meseleler mi?" Uziah alaycı bir tavırla soruyor, bakışları bir an için bana kayıyor.

Sylas, "Zamanının büyük bir kısmını halkınızı iyileştirmeye adanmıştıktan sonra görevine olan bağlılığından şüphe duyabileceğinizi pek sanmıyorum," diye yanıtlıyor. "Kendine ayırdığı zamanı nasıl ve hangi arkadaşlarıyla geçirmeyi seçtiğine gelince, bu aslında sizi hiç etkilemeyen özel bir mesele."

Diğer baş lordların onun değerlendirmesine katıldıklarını sanmıyorum ama belki de ilişkilerimle ilgili kişisel önyargılarını kendi halklarının önünde bu kadar açık bir şekilde dile getirmekten çekindikleri için bu tartışmayı daha fazla sürdürmüyorlar. Terisse ayağa kalkıyor ama sonra Laoni konuşuyor.

"Emirlerimizi verdik. Bu aldığı şekli, eşiniz bir Fae bile değilken onu diğerlerinden üstün tutmanızı onaylamıyoruz. Çoğunluk kuralı taşır. Yaz fae'leri istediklerini yapabilirler, ancak topraklarımıza izinsiz giren bu yapının herhangi bir parçasının düştüğünü göreceğiz."

Corwin, "Baş lordlar olarak otoritemiz bir hevesle bir kenara atılamaz, halihazırda belirlenmiş olan kanun ve ilkelere tabi kalmalıdır," diye itiraz ediyor.

Laoni halkına katılmak için çoktan geri çekildi. Askerlerine işaret ediyor. Onlar ve diğer birlikler neredeyse hep bir ağızdan hareket ediyor, gerçek isimler ve diğer büyü sözcükleri havayı doldururken büyük bir ses mırıltısı yükseliyor.

Ama bizim taraf büyü bir saldırıya hazır. Kaleyi koruyan fae'ler kendi seslerini yükseltiyor ve tenime bir karıncalanma hücum ediyor. Önümdeki hava, yarattıkları bariyerle parılıyor.

Bir saniye bile erken değil. Parıldayan yüzey bir an sonra bir enerji dalgasının uğultulu etkisiyle sarsılıyor. Parmaklarım

Sanki dik durmak için ona tutunmam gerekiyormuş gibi, henüz atmosferde bir sarsıntıdan fazlasını hissetmemiş olsam da.

Corwin'in haklı olduğunu biliyorum - baş lordlar halklarını iyileştiren bir kadına zarar vermek istemezler. Askerlerine beni büyüleriyle yakalamaları ve kalenin elmas bölümünü sökerken beni güvenli bir yere taşımaları talimatı verilmiş olacak. İşin o noktaya gelmemesini umuyorum.

Bariyer tekrar titriyor, ama karşıt fae'ler büyülerini daha yüksek sesle haykırdıklarında bile saldırıya karşı dayanıyor. Onlardan o kadar güçlü müyüz? En az iki kat daha fazla insan gücüne sahipler - nasıl olduğunu anlamıyorum-

Ama sonra anladım. Titreyen havaya bakarken, kış baş lordlarının birliklerinde duran ve hiç konuşmayan birçok fae görüyorum. Sessizce ayakta duruyorlar, elleri yanlarında, ifadeleri kasvetli bir şekilde stoik. Birkaçı dikkatimin üzerlerinde olduğunu fark ettiklerinde bana hafifçe başlarını sallıyorlar.

Lordlarının emirlerine uymayı reddediyorlar. Baş lordlar bu kadar çok astlarının isyan ettiğini fark ettiler mi?

Baş lordların kendi halkından pek çok kişi benim adıma yöneticilerine karşı durmaya istekli. İçimden garip bir ürperti geçiyor, daha önce hissettiğim hiçbir şeye benzemeyen bir güç hissi. Bir şekilde bu kadar bağlılık kazandım, sürü halkını lordlarına karşı çevirmeye yetecek kadar.

Belki de baş lordlar otoritelerini nasıl sarsabileceğim konusunda endişelenmekte haksız değillerdir. Ben zaten öyleyim. Daha fazla sadakatın bana doğru kayması için şans ve zaman verilirse daha ne kadar çok şey başarabilirim?

Yine de fae'lerin bana olan bağlılığının günü bizim için kazanmaya yeteceğinden emin değilim. Birileri baş lordların kalelerine haber göndermiş olmalı, çünkü daha fazla fae kuzgun formunda aşağı inerek sürülere katılıyor. Seslerini ilahilere ekliyorlar.

Bariyer dalgalanıyor. Bir büyü kırılıyor, yanımdaki elmas yüzey boyunca ilerliyor ve duvarda bir çatlak açıyor.

Boğazım daralıyor. "Kesin şunu!" Sesleniyorum. "Ne yaptığınızı bir düşünün! Bu kale yaz ve kış fae'leri arasındaki, diyarlarımız arasındaki birliği temsil ediyor - laneti yenmek için birlikte çalışabiliriz. İsteddiğiniz bu değil mi? Bunu mahvedersen başka ne mahvolacak?"

Sanırım rakip fae'lerden birkaçının daha bocaladığını görüyorum. Baş lordlar birliklerini harekete geçirerek diğerlerini daha fazla çaba göstermeye teşvik eder. Güçler

Altımda daha sihirli sözler okuyorlar, ama seslerine şimdiden bir pürüz geliyor.

Saldırganlarımızı bir ya da iki dakika daha savuşturmak için tüm enerjilerini harcıyorlar. Güçleri ne kadar dayanabilir?

Moralim bozulmaya başladığında, ani bir hareket bakışlarımı Laoni'ye çekiyor. Hâlâ sürüsünün ön saflarında duruyor ama az önce havaya kaldırdığı elleri karnına doğru çekilmiş. Yüzünde garip bir ifade belirdi, sanki bir şey onu ürkütmüş gibi, ama etrafında tepkisine neden olacak bir şey göremiyorum.

Yanındaki muhafızlardan birine döner ve bir şeyler mırıldanır. O da başını sallar ve göz açıp kapayıncaya kadar yerden sıçrayarak bir kuzguna dönüşür. Kanatlarını birkaç kez hızlıca çırpıp hafifçe yana yatarak kendi bölgesine doğru süzülüyor.

Bu da demek oluyor? Şahsen daha fazla yardım talep etmeye mi gitti?

Bulmacanın üzerinde uzun süre duramıyorum. Daha fazla kuzgun bize doğru uçuyor, gri gökyüzüne karşı koyu lekeler açıkça kanatlı şekillere dönüşüyor.

Ama kış baş lordlarının birliklerinin arasına düşmezler. Syllas ve Corwin'in yanına iniyorlar. Koruyucu büyüye seslerini katmak için ağızlarını açmadan önce birkaçı bana doğru hızlıca saygı jestleri yapıyor.

Diğer sürülerden insanlar olanları duymuş olmalı ve onlar da benimle birlikte durmaya karar verdiler.

O tuhaf ürpertilerden biriyle daha göğsümü bir sıcaklık dalgası dolduruyor. Beni gördükleri kutsanmış figürün hakkını verebilir miyim bilmiyorum ama desteklerini sadece sözle değil eylemle de gösterdiklerini görmekten memnunum. Onlara yardım ettim ve şimdi onlar da insanlığıma aldırmandan benim yardımına koşuyorlar.

Uzziah ve Terisse birbirlerine ve Laoni'nin bıraktığı boş yere bakarlar. Uzziya'nın çenesi sıkılır. Askerlerinden bazılarına işaret ediyor ve onlar da onun yanında yürüyorlar. Bizim tarafımızdaki fae'ler ellerini kılıçlarının kabzalarına dayıyor ya da kollarını savunmaya kaldırıyorlar. Kısa süreli mutluluğum kayboluyor.

İşler gerçekten bu noktaya mı gelecek - baş lordlar sürülerine, temsil etmeleri gereken insanlara açıkça saldırmalarını mı emredecek? Müttefiklerimiz doğrudan bir saldırıya karşı daha ne kadar bizimle kalacaklar?

Şiddetin patlak vermesini istemiyorum, diyor Corwin, endişemi anlıyor. *Bunu çözenin başka bir yolu olmalı.*

Meslektaşlarına yüksek sesle konuşur. "Lütfen, bunun çok ileri gittiğini göremiyor musunuz? Halkımız Talia'nın ve evinin zarar görmesine seyirci kalmayı reddediyor. Beni dinlemesiniz bile onları dinleyin."

"Kutsanmış olan istediği her şeye sahip olmalı," diye bağırıyor yeni gelenlerden biri. "O hepimizi kurtaracak, onu ödüllendirmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız!"

Bir diğeri sesini yükseltir. "Ona saldırarak, tedavi umudumuza saldırıyorsunuz. Kendi halkınıza ihanet ediyorsunuz."

Kalabalığın bizim tarafımızda giderek artan öfkeli bir mırıltı dalgalanıyor. Kendime sarılma isteğimi bastırıyorum. Sadece beni savunmakla kalmıyorlar, iş o noktaya gelirse benim için kendi baş lordlarına karşı savaşa bile girerler.

Bunun farkına varmak hem heyecan verici hem de korkutucu. Tüm bunların üzerine bir de bu kadar sorumluluk almak istiyor muyum gerçekten?

Bu insanlar yanımdayken başarabileceğim çok şey varken onları geri çevirmeyi göze alabilir miyim?

Terisse kuvvetlerimize dik dik bakıyor, ancak ifadesi meydan okumaktan çok acı çekmiş gibi görünüyor. "Kimin hain olduğuna karar vermek size düşmez. Biz kendimizi Kalp önünde kanıtladık ve diyarı tüm halkımız için en iyi olduğunu düşündüğümüz yönlerde doğru yönlendirme hakkını kazandık. Kararlarımızdan şüphe etmek bize ihanet etmektir."

"Leydi Talia geçtiğimiz ay laneti yenmek için hepinizin on yıllardır yaptığından daha fazlasını yaptı," diye karşılık veriyor birisi.

Aşağıdaki figürlerden birkaçı kılıçlarını çekerken bir metal parıltısı yakalıyorum. Midem daha da sıkışıyor. "Lütfen," diyorum parmaklıkların üzerinden eğilerek. "Burada ya da başka bir yerde kimsenin kanının döküldüğünü görmek istemiyorum. Bu kale kimseye zarar vermiyor. Neden bunun için savaşmak zorundayız?"

Lordlarının emirlerine uymaya devam eden birliklere yaptığım çağrının ne kadar etkili olduğunu bilemiyorum. Folk-flock'lardan birkaçı sanki savaşa uçmaya hazırlanıyormuş gibi kanatlarını açmış. Altımdaki Seelie'lerden birinden bir hırıltı yükseliyor.

Tüm bu fae'ler benim için savaşmaya istekli olabilir, ama bu onların bunu yaptığını görmek istediğim anlamına gelmiyor - burada değil, bu şekilde değil. Bu çatışma sadece dostlarımın benim için inşa ettiği evi değil, diyarlar arasında inşa etmek için çok çalıştığımız barışı da mahvedebilir.

Peki ya alternatif kış baş lordlarının kazanmasına izin vermekse?

Çatışma gerçekten patlak vermeden önce, bir kuzgun daha hızla görüş alanımıza giriyor. Laoni'nin bölgesinden bize doğru uçarken o kadar hızlı hareket ediyor ki gökyüzünde karanlık bir çizgiden başka bir şey değil. Karşıt gruplar arasındaki boş arazi şeridine dalıyor ve aynı anda bir insan şekline dönüşüyor.

Ben onu tanımıyorum, ama Corwin açıkça tanıyor. Adam ateşkes için bir işaret yapıyor ve Corwin isteksizce ona doğru ilerliyor. İç bariyerlerini kaldırıyor, böylece adamın ona tam olarak ne söylediğini duyamıyorum, muhtemelen yeni bir tehdit ya da hakaret olacağından endişeleniyor.

Onu sabırsızlıkla dürtüyorum. Her ne oluyorsa, bilmem gerek.

Bağlantımız tekrar tam olarak odaklandığında, Corwin'den hissettiğim ilk şeyler şok ve sıkıntı oluyor. *Ne? Talep ediyorum.*

Bana bakıyor, gözleri her daha da karanlık. *Laoni, tam bir gizlilik içinde ve güvenli bir şekilde geri dönmenize izin verileceğine dair yemin ederek kalesinde ona katılmanızı istiyor. Adamları sana eşlik edecek. Görünüşe göre... lanet onu vurmuş.*

Ne oldu? Kendi şok dalgam içime çöküyor. Birkaç saniye boyunca ne yapacağımı bilemedim.

Eğer bu doğruysa, ona gitmeliyim, değil mi? Bu anlaşmazlığı çözmek için bir şans bile olabilir. Ama onunla ilgilenmek için yanımda olan herkesi riske atamam.

Corwin'e, *askerleri ve diğerleri geri çekildiği sürece geleceğimi söyle, dedim. Ben yokken büyü ya da darbe yapılmamalı. Aksi takdirde burada kalırım.*

Corwin onaylayarak cevap veriyor. Koşullarımı, başını sallamadan önce yüz ifadesi gerilen zümre adamına iletir. Terisse ve Uzziah ile konuşmaya gidiyor. Birkaç dakika sonra, baş lordların askerleri birkaç adım geri çekilip silahlarını indiriyor ve kanatlarını geri çekiyorlar.

Corwin, *söz verdiklerini* söylüyor. *Ben de sizinle gelebilirim.*

Teklifi endişeyle yankılanıyor. Başımı sallıyorum. *Hayır. Sözlerinden dönmenin bir yolunu bulurlarsa diye burada . Halkının sana ihtiyacı var.*

Görünüşe göre Laoni'nin, her ne kadar nefret etse de, bana ihtiyacı var.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

Talia

Onunla birlikte buzlu düzlükte topallayarak ilerlerken, Laoni'nin çetesindeki adam, sanki sınırlı hızımdan rahatsız olmuş gibi, neredeyse homurdanmaya benzeyen küçük nefesler çıkarıyor. Zaten kendimi zorladığım hız yüzünden bacağım zonklamaya başlamıştı. Laoni beni karşılamaya gelse ya da bir araba ayarlasa her şeyin çok daha hızlı gideceğini söyleyip ona çıkışmak istiyorum ama içim o kadar daraldı ki, kelimeleri bir araya getirebileceğimden bile emin değilim.

Laoni benimle buluşmak için dışarı çıkmak istemiyor çünkü görünüşe göre kimsenin onun lanetli hastalığa yakalandığını bilmesini istemiyor. Buna ne anlam vereceğimi bilemiyorum. Sürülerin onu iyileştirdiğimi görmesini ve beni onların gözünde daha da kahraman yapmasını istemiyor mu? Yoksa gerçekten hasta değil de yeni bir plan mı yapıyor?

Corwin'e iletebileceği bir yemin etti. Corwin'in güvendiği biri. Kötü bir niyeti olmadığından emin olmasaydı yalnız gitmeme izin vermezdi.

Fae'ler yalan söylemez. Gerçeğin etrafında konuştuklarını birçok kez görmüş olsam bile, bu beni biraz rahatlatılabilir.

Eğer bu bir kumarsa, Laoni bu kumarla ne elde etmek istiyor olabilir? Onun yok etmek istediği kale, ben değilim. Ya da en azından, beni yok etme arzusunun halkı için en iyisi olduğunu bildiği şeyi bastırmasına izin verecek kadar bencil değil.

Parlayan iridyum şatoda, zümrenin adamı beni içeri alıyor ve üst kata çıkarıyor. Laoni'nin beni yukarı çıkarmasına izin verebileceği düşüncesi beni şaşırttı.

Beni yatak odası kadar özel bir alana sokuyor, ama beni oda küçük bir salon. Yansımam etrafımdaki pürüzsüz duvarlarda dalgalanıyor, o pek de ayna sayılamayacak aynalarda daha solgun ve kırılğan görünüyor. Burnuma kuru çiçek gibi hafif bir koku ulaşıyor.

Laoni odanın en ucundaki fildişi koltukta sert bir şekilde oturuyor, çenesini kaldırmış ve ellerini kucağında kenetlemiş. Yanında birbiriyle uyumlu birkaç sandalye, bir yan masa, bir kitaplık ve yakındaki uçurumun manzarasını sunan resimli bir pencere var. Laoni'nin kişiliği hakkında gördüklerimden sonra beni şaşırtmayan bir şekilde sade ve düzenli.

Hava tenime karşı soğuk. Lanetin soğuğu içine sızıyor olsa da, ateş ya da ısıtıcı bir büyü yapmadı. Sanırım bunun gerçekten yardımcı olmayacağını fark etti.

"Bizi yalnız bırakabilirsin," diyor Laoni sıkıca. Yanındaki adam başını sallıyor ve kapıyı arkasından kapatarak uzaklaşıyor.

Derimin üzerinde bir karıncalanma hissi dolaşıyor. Dün August'un dışarıda olduğu ön salonu saymazsak, ilk kez Unseelie baş lordlarının en düşman olanıyla bir odada yalnız kalıyorum.

Burada senin yanıdayım, diyor Corwin, aramızdaki bağ sayesinde yumuşak ama kararlı bir şekilde. Ve gerçekten ihtiyacım olursa Whitt'i de benzer bir şekilde çağırabileceğimi biliyorum. Ama Laoni, her zaman tam tersi olmasına rağmen, sanki bir şekilde ona saldırmamı bekliyormuş gibi *beni* izliyor.

Ne yapacağımı bilemeden dudaklarımı ıslattım ve sandalyelerden birine usulca çöktüm. "Kulübedeki adamınız hasta olduğunuzu söyledi. Bunun lanet olduğundan emin misin?"

Laoni'nin çenesi bükülür. "Öyle olmasaydım seni böyle çağırmazdım." Kendini toparlamış gibi görünüyor ve devam etmeden önce ses tonundaki keskinliği yumuşatıyor. "Öğleden sonra kol ve bacaklarımda bir gerginlik ve biraz da üşüme hissettim ama bunu sadece bir gerginlik olarak görüp geçiştirdim. Son birkaç saat içinde, bunu görmezden gelmek giderek imkânsız hale geldi. I-"

Ellerine bakıyor ve birini kaldırıyor, parmakları avucuna doğru kıvrılmış. "Artık parmaklarımı düzeltemiyorum. Isıtıcı büyü olan kumaşlara karşı bile tenim soğuyor. İşaretlerin ne olduğunu biliyorum."

Ona yakından baktığımda, teninde bunun ipuçlarını görebiliyorum, her zamanki ten renginin içine sızmaya başlayan mavimsi bir renk. Koyu renk gözbebeklerinin kenarına dokunan donuk bir desenin başlangıcı mı bu?

Ama bu bir yanılsama olabilir, değil mi? Kalın bir şekilde yutkunuyorum ve "Daha önce de bir baş lordun lanetlendiğini iddia etmişsiniz ve bunun bir numara olduğu ortaya çıktı" demekten kendimi alamıyorum.

"Şu anda oyun oynamak gibi bir niyetim yok," diye tersledi Laoni, sesine tekrar gerginlik gelmeye başlamıştı. "Bu rahatsızlığın işimi engellemeden önce geçmesini istiyorum. Eğer hasta *değilsem*, tedavinizin bana bir faydası olmayacağı kesin, o yüzden sizi kandırmanın bana bir faydası olmaz. Sadece iyileştir beni."

Şu anda bile bana talep etmek yerine sormak gibi temel bir saygıdan fazlasını sunmuyor. Uzun bir süre onu inceliyorum, midem düğümleniyor.

Laoni'nin dizginlemeye çalıştığı bir ürperti bedeninden geçiyor. Bakışları, bu kadar zayıflığın bile ortaya çıkmasına izin verdiği için utanmış gibi uzaklaşıyor. Parmakları seğiriyor ve daha sıkı sıkıyor.

Numara yaptığını sanmıyorum. Zaten bunu yapması için bariz bir neden olmadığı konusunda haklı. Seyirci olmadığı için bu sadece onunla benim aramda. Kendimi hala biraz hasta hissediyorum, midemde bir bulantı dolaşıyor.

Çünkü bu kadın benden onu iyileştirmemi istiyor, böylece oraya geri dönebilecek ve bu dünyada elde ettiğim birkaç iyi şeyden birini yok etmeye çalışmaya devam edebilecek - sadece fae'lerin değil, benim de yararına olan bir şey.

"Sonra ne olacak?" Sessizce soruyorum. "İyileştikten sonra -bildiğimiz kadarıyla sadece benim kullanabildiğim güç sayesinde. Yeni evime geri dönecek ve özel bir ilgiyi hak etmediğimi, dostlarımla paylaştığım sevgide bir sorun olduğunu iddia etmeye devam edecek misin?"

Laoni gözlerini bana dikti. "Tedavi için pazarlık yapmaya mı çalışıyorsun?"

Kişisel bir kan davanız varken artık özverili bir kurtarıcı değil misiniz?"

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Burada kan davası güden tek kişi sensin. Şatolarınla ya da sevdiğin adamlarla ne yaptığın umurumda değil, yapmamayı dilesen de dilemesen de. Kendimi savunmak dışında bir kez bile sana karşı hareket etmedim."

Ve şimdi bunu tekrar yapabilirim, değil mi? Onu iyileştirmezsem, lanetin onu almasına izin verirsem... bu cinayet mi olur yoksa sadece nefsi müdafaa mı?

Bu düşünce içimde bir ürperti yaratıyor, hatta baş lordlarına karşı duran ve gerekirse benim adıma kan dökmeye hazır olan fae'leri izlerken hissettiklerimden daha güçlü ve daha sinir bozucu. Bu gücü tam olarak anlamıyorum ve neden sahip olduğuma dair hiçbir fikrim yok, ama bu daha büyük bir güç.

Laoni'nin şu anda kullanabileceği her şeyden daha fazla. Hayatı bundan sonra yapacağım seçimlere bağlı. Ben onun tek hayatta kalma umuduyum.

Birbirimize bakarken aklımdan olasılıklar geçiyor. O ve müttefikleri bana ve dostlarıma karşı bir daha harekete gemeyeceklerine dair yemin edene kadar onu iyileştirmeyi reddedebilirim. Bu istek onun eylemleriyle haklı çıkar, değil mi?

Ya da daha iyisi, eninde sonunda ettiği yeminden kamayacağına emin olmadığım için, onu iyileştirmeye çalışmış ama başarısız olmuş gibi davranabilirim. Eninde sonunda hastalığını daha fazla saklayamayacaktır. Eğer daha aleni bir girişimde bulunursam ve yine de ölürse, Fae'lerin beni suçlayacağını sanmıyorum. Bunun Laoni'nin bana saldırıları için Kalp'in cezası olduğunu düşüneceklerdir.

Bu fikirler aklımdan geçerken bile midem bulanıyor. Onun hayatı üzerinde pazarlık yapmak, lanetin getireceği tüm ıstırabı ondan esirgemek - onu bu ıstırabı tamamen terk etmek bir yana... Onu kendi çıkarım için ölüme terk edersem, ondan daha iyi olabilir miyim?

şu anda gözlerimin ardında ve parmaklarımin ucunda tanıdığımdan çok daha fazla güce sahibim. Tüm Unseelie aleminin yönetimini şekillendirecek güce. Bu durumda gerçekten *doğru* olan ne?

Bu gücü dağıtırken nasıl bir kadın olacağım?

"Burada işimiz bittikten sonra beni nelerin beklediğini bilmek istiyorum," diyerek daha önceki sorumu yineliyorum.

Laoni şu anda bile çenesini kibirli bir açıyla kaldırmayı başarıyor. "Bunun neden bir şeyleri değiştireceğini düşünüyorsun?"

Onun bu alaycı tavrı karşısında büyük bir parçam ayağa fırlamak ve doğruca odadan çıkmak istiyor. Hatta ben kapıdan çıkıp kaybolurken onun umudunun söndüğünü hayal ederek biraz tatmin bile oluyorum. Sonra midem bulanıyor ve kendimi daha da mide bulandırıcı hissediyorum.

Talia mı? Corwin usulca söylüyor. Bir anda tılandım.

Bende ne tür bir kadın gördüğünü biliyorum. Dört sevgilimin de gördüğünü. Beni bir kurtarıcı olarak yetiştiren Fae'lerin kutsanmış insanlarından ne beklediklerini biliyorum.

İşte ben böyle bir kadın olmak istiyorum. Bir zorba değil, bir katil değil. Bana bu güç iyileştirmek için verildi, yok etmek için değil. Bu dünyada zaten çok fazla acı ve ölüm var. Buna daha fazlasını eklemeyeceğim.

Kalbim küt küt atıyor ama Laoni'nin bakışlarını olabildiğince sabit tutarak, yavaş yavaş inşa ettiğim kesinliğin kelimeleri boğazımdan geçirmesine izin veriyorum. "Belki de hiçbir şeyi değiştirmemeli. Neden bu kadar kararlısın bilmiyorum.

inşa ettiğim şeyleri yıkıyorsun. Ama benim için tek bir şey yaparsan, belki bir saniyeliğine tüm bu kızgınlığı bir kenara bırakabilir ve gerçekte kim olduğumu anlayabilirsin."

"Peki bu ne?" Laoni talep ediyor.

"Halkınız için işleri daha iyi hale getirmeye çalışan biri, onları incitmeye değil. Bana zarar vermeye çalıştığın ve ben bunu yaptıktan sonra da devam edebileceğin tüm yollara rağmen seni bile iyileştirecek biri."

"Kalbin senin için belirlediği amaca hizmet ettiğin için sana minnettar olmamı mı bekliyorsun?"

Omurgam sertleşiyor ama hakaretlerinin *beni* değiştirmesine izin vermeyeceğim. "Kalbin bana verdiği armağanların ötesinde kendi iradem olduğunu görmeni istiyorum. Seni iyileştirmeyi reddedebileceğimi ya da iyileştirdiğimi ama güçlerimin beni başarısızlığa uğrattığını iddia edebileceğimi biliyorum. Kalbin kendisi size sırtını dönmüş gibi görünse, halkınızdan kaç kişi hala yanınızda durur?"

Laoni'nin yüz ifadesi daha da ekşiyor. "Madem bu iki şeyi de yapmayacağını iddia ediyorsun, neden bu konuyu açıyorsun?"

Sandalyemde öne doğru eğildim. Bana kelimenin tam anlamıyla saldırması için kışkırtılacağından biraz korkuyorum ama anlaması için elimden gelen her şeyi yapana kadar duramam.

"Tüm bunları bildiğimi bilmeni istiyorum ama yine de sana yardım etmeyi seçiyorum. Lanet seni alsaydı muhtemelen hayatım çok daha kolay olurdu, ama ben bu takası yapacak türden bir insan değilim ve asla olmayacağım. Beni ne kadar aşağıladığın ya da diğer pek çok fae'nin bana ne kadar kötü davrandığı önemli değil, ben yine de sana yardım ediyorum. Düşmanın olduğuna karar verdiğin kişi bu. Dışarıda bu kadar çok gerçek kötü adam varken, sen bunlarla savaşmaya karar verdin. Eğer bunu biliyorsan ve beni her ne şekilde olursa olsun alt etmeye çalışıyorsan..."

Bundan sonra ne diyebilirim ki? Ellerimi açtım. "Her şey sana bağlı. Umarım birliklerinizin yanına dönüp bana ve dostlarıma karşı ne yapacağınıza karar verdiğinizde, hayatınızı ellerimde tuttuğumu ve onu kurtarmak için elimden gelen her şeyi yapmayı seçtiğimi hatırlarsınız. Sislerin Kalbi'ne senin gibi tapmıyorum ama hangi hareket tarzını daha çok onaylayacağını bildiğimden eminim."

Laoni sadece bana bakıyor, gözleri kısıtlanmış duygularla yanıyor, ifadesi giderek geriliyor. İçinde ne kadar iyilik varsa ona elimden gelen tüm çağırımı yaptım. Onu lanetin pençesinde daha fazla bırakmamalıyım, yoksa gerçekten de ona eziyet etmeye çalışıyordum gibi görünecek.

"O zaman başlayalım," diyorum ve ayağa kalkıyorum.

Zorlukla kazandığım mutluluğumu bozmak için bu kadar çaba sarf eden fae kadına bakarken, fazla sempati toplamak zor. Bir an için, sırf onun adına gözyaşlarımı tutamadığım için başarısız olup olmayacağımı merak ediyorum.

Ama sonra onun ölümünden zarar görecektik insanları düşündüm. Ruh ikizi eşini ne kadar önemseydiğini bilmiyorum ama onu çok seviyor olabilir. Kesral kesinlikle seviyor. Sınır kalesinin dışındaki ovada bulunan tüm o askerler rehberlik ve koruma için ona bakıyor.

Laoni'nin bir varis bırakmadan lanete yenik düşmesi tüm kış diyarını nasıl bir kargaşaya sürükleyecekti? Bu kaleyi ele geçirme mücadelesinde daha kaç kişi ölebilir? Topraklarından sürüldüklerinde sürüsüne ne olacak?

Tüm bu figürlerin evsiz barksız bir şekilde akıntıya kapıldığını hayal etmek, sonunda hedefi vuran şey oluyor. Gözlerimin arkasında bir sıcaklık oluşuyor. Arkamı dönüyorum, burada görecektik başka kimse yokken bile üzüntümü gizleme hareketlerini yapmam gerektiğinden eminim ve gözyaşlarının dökülmesini teşvik ediyorum.

Biri ve sonra diğeri tenime damlıyor. Bu kadarı yeterli olmalı. Onları siliyorum, yavaşça nefes alıyorum ve dikkatimi Laoni'ye veriyorum.

Parmak uçlarımı yanağında gezdirirken hiç kıpırdamadan duruyor. Gözlerindeki duyguyu okuyamıyorum ve yüzü geçerli bir izlenim veremeyecek kadar katı. Sonra keskin bir nefes alıyor, tam da elimin sıcaklığının etinin üzerinden hızla uzaklaştığını hissettiğim anda.

Bana bakıyor ve sadece o an için bakışlarında bir huşu pırıltısı yakaladığımı düşünüyorum.

Sonra da gitti. Laoni kollarını geriyor, artık açabildiği parmaklarını çalıştırıyor ve bana sertçe başını sallıyor. "Sen görevini yaptın. Gidebilirsin."

Sözleri beklediğim kadar kaba değildi ama dostça da değildi. Söylemem gereken her şeyi söyledim ve sessizce kapıdan çıktım.

Koridorun ilerisinde bir adam bekliyor. Aceleyle yanıma geliyor ve beni merdivenlere doğru yönlendiriyor. "Yine iyi mi?" diye soruyor, aciliyetini gizleyemeden.

Başımı salladım. "Onu iyileştirdim. Sanırım çok yakında tekrar burada emirler vermeye başlayacak." Bu emirlerin ne olabileceğini düşündükçe mide bulantım daha da artıyor.

Dışarı çıktığımızda, Zelpha'nın dümende olduğu bir arabanın bizi beklediğini görüyoruz.

"Corwin daha yumuşak bir dönüş yolculuğunun hoşunuza gideceğini düşündü," dedi Laoni'nin adamına soğuk bir bakış atarak. "Sanırım artık leydinizle ilgilendiğine göre, buradan itibaren ona eşlik etmemde bir sakınca yoktur."

Fae adam, "Elbette, devam edin," diyor, kendimi önceki dikkatsizliği için onu affederken bulduğum kadar garip. Laoni'nin durumu yüzünden paniğe kapılmış olmalı.

Zelpha arabaya binmeme yardım ediyor ve ben de sanki kilometrelerce koşmuşum gibi hissederek banklardan birine yığılıyorum. Şatodaki kısa yürüyüş uyluğumdaki ağrıyı yeniden uyandırdı. O noktayı ovuyorum ve Zelpha arabayı sınır kalesine doğru yönlendirirken ona bakıyorum. "Gittiğimden beri bir şey değişti mi?"

"Corwin'in yerdeki bir hendekte volta atması dışında mı?" Zelpha dudaklarının kenarları yukarı doğru kıvrılırken soruyor. "Pek sayılmaz. Hepsi öylece durup bekledi. Uziah ve Terisse biraz konuştular. Sanırım Laoni'ye neler olduğunu merak ediyorlardı, çünkü ikisini de bu karmaşanın içine sürükledi ve sonra da terk etti."

İyiydim, diyor Corwin aramızdaki bağdan, belli ki onun kendisi hakkındaki sözlerini kulaklarımla duymuş. Endişesi yine de iç sesinde çınlıyor. *Laoni'ye söylediklerinin bir fark yarattığını düşünüyor musun?*

Bilmiyorum. İyileştikten sonra bile benimle pek mutlu görünmüyordu.

On

u. Öyle olmasaydı, onu hareket ettiremezdim. İnanılmazdın.

Bir kızarıklık yanaklarımı ısıtıyor. İçsel bir duyguya sahip olmalı ama o yine de böyle düşünüyor.

Tek yaptığım içimden geldiği gibi konuşmaktı ve Laoni'nin kalbimin ne istediğini pek umursadığını sanmıyorum. Ama sanırım bekleyip göreceğiz.

Zelpha arabayı benim yüksek terasına getirirken, çatışmanın her iki tarafındaki toplanmış fae'ler merakla onları izliyor. Önce Corwin'in, sonra da aşağıdaki Seelie dostlarımın gözlerini üzerimde toplayarak eski pozisyonumu alıyorum; onların hâlâ sağlam durduğunu ve kalenin bir çatlak dışında iz bırakmadığını görerek rahatlıyorum. Uziah ve Terisse yine yakın durup istişare. Önce biri sonra diğeri Laoni'nin alanına doğru bakıyor.

Aynı bekleme düzeninde birkaç dakika daha geçer. Askerler ayaklarını sürüyerek havada dalgalanan ve giderek artan huzursuzluğu bastırmaya çalışıyorlar. İçimde büyüyen kasma isteğini bastırıyorum.

Sonunda, koyu renkli tüyleri turkuaz renginde parlayan bir kuzgun kanat çırparak ortaya çıkıyor. Laoni, meslektaşlarının bulunduğu yerden birkaç adım , fae güçlerinin arasındaki boşluğa iniyor ve yere değer değmez yer değiştiriyor. Uzziah ve Terisse'ye doğru ilerliyor ve sohbetlerine katılıyor.

Sesleri o kadar kısık ki tünediğim yerden ya da Corwin'in kulaklarından hiçbir şey seçemiyorum. Bir noktada Uzziah, kulağa protesto gibi gelen kaba, sözsüz bir ünlem çıkarıyor. Terisse ağzını ovuşturuyor, alnı çatlamış. Bunların ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok.

Vicdanım için doğru seçimi yaptığımı biliyorum, ama diğer her yönden yanlış mıydı? Laoni'nin ölmesine izin verseydim daha fazla kan dökülmesini engelleyebilir miydim?

Ama sonra diğer baş lordlardan uzaklaşarak, hızlı bir söz ve el hareketiyle buzdan bir kaide çağırıyor. Etrafındaki kalabalığın onu kolayca görebilmesi için üzerine sıçırıyor. Hareketlerinde hâlâ bir sertlik var ama neler yaşadığının farkında olmayan birinin bunu fark edeceğini sanmıyorum.

"Halkım," diyor buyurgan bir sesle. "Ve yaz diyarından bugün burada olmayı uygun görenler. Kalbin nabzıyla uzun süre meditasyon yaptım ve bugün burada yanlış yönlendirildiğim sonucuna vardım."

Nabzım hıçkırıyor ve izleyen fae'ler arasında bir mırıltı yayılıyor. Düşünmek istediğim şeyi mi söylüyor?

Laoni boğazını temizler ve devam eder. "En büyük düşmanlarımızın kim olduğunu henüz bilmiyoruz ama şu anda aramızda olmadıklarına eminim. Birlikte durursak, onlarla karşılaşmaya hazırlanırsak ve bu lanetin nihai sonunu görürsek, birbirimizin boğazına sarılmaktan daha iyi oluruz. Seelie'ler bizimle barış içinde olduğu ve Leydi Talia iyileştirici güçlerini bize sunmaya devam ettiği sürece kale ayakta kalabilir."

Başını bana doğru hafifçe sallıyor.

Kalbim o kadar çok ışıkla doluyor ki neredeyse uçup gideceğimi düşünüyorum. Corwin'de de aynı sevinç yankılanıyor. August bana bakıyor ve kocaman sırıtıyor. Korkuluklara tutunuyorum, rahatlamaktan başım dönüyor, beni sabitlemesi için ona ihtiyacım var.

Bunun kış baş lordlarıyla karşılaşacağım son savaş olduğunu sanmıyorum... ama en kötüsü olabilir. Ve artık geride kaldı.

BÖLÜM YİRMİ ALTI

Talia

Sylas'ın taç giyme törenlerinde bile bu kadar çok fae'nin bir araya geldiğini görmemiştim.

Bu geceki töreni de aynı yerde yapıyoruz - sınırın yaz tarafındaki Kalp'in etrafındaki geniş alanda - ve tüm alan bana hevesli gözlerle bakan figürlerle dolu. Daha fazlası alanın kenarlarındaki ağaçların arasında duruyor. Hatta dallara tünemiş kuzgunlar bile var ve daha iyi görebilecekleri bir yerden işlemleri izlemek için tepelerinde dönüyorlar.

Törene tanıklık etmek için ne kadar çok Unseelie'nin sınırı geçtiğini görmek biraz ürkütücü. Henüz Seelie'lere pek karışmıyorlar, çoğunlukla alanın bir bölümünde kalıyorlar ama düşmanca bir bakış ya da söz alışverişi fark etmedim.

Bu gece bende sembolize edilen yaz ve kış arasındaki birlikle ilgili ve şu ana kadar etkinlikle ilgili her şey alemler arasındaki iyileştirici ayrılıktan bahsediyor.

Bu noktada, tören için inşa edilen platformda, Kalbin hemen önünde bir sandalyeye tünemiş olmam dışında görecekt pek bir şey yoktu. Kalbin ritmik enerjisi üzerime çöküyor ve parıltısı kararan ormanın üzerine altın bir ışık saçıyor. Işıldayan küreler alanın kenarları boyunca parlıyor ve kalabalığın üzerinde süzülüyor. Hoş bir ılıklığa sahip esinti, yumuşak bir yonca kokusuyla üzergıdıklıyor. Bu an için daha huzurlu bir atmosfer isteyemezdim.

Harper yanımdaki platforma çıkıyor ve parmaklarını bu durum için tasarladığı elbisenin dantelli kolunda gezdiriyor. Omzumdaki yara izlerini kapatmıyor, aksine onları karmaşık desenin bir parçası haline getiriyor - neredeyse güzel bir şeye dönüştürüyor. Sanırım şimdiye kadar hazırladığı en muhteşem elbise bu.

"Seni bu ışıktaki görünce, eteğine biraz daha parlaklık katmalıydım diye düşünmeden edemiyorum," diye mırıldanıyor, kendi işinden asla tam olarak memnun değil.

Gülüyorum. "Ayarlamalar için biraz geç değil mi? Şimdiden muhteşem oldu. Gecenin sonuna kadar yüzlerce sipariş almazsanız şaşırırım."

Yanakları kızarıyor ve utangaç bir şekilde başını eğiyor. "Aslında birkaç tane aldım bile."

Tipik alçakgönüllülüğünü bildiğimden, bu en az bir düzine istek aldığı anlamına geliyor. Elini sıkıyorum. "Bu harika bir şey. Corwin'le denemeyi umduğun kumaş hakkında konuştum; bu konuda uzmanlaşmış bir bölgenin dokumacıları önümüzdeki hafta içinde bize bir sevkiyat yapacaklar."

"Oh, mükemmel." Ellerini o kadar heyecanla birbirine vuruyor ki sırtımk zorunda kalıyorum. Sonra kendini sallıyor. "Ama beni boş ver. Bu akşam *seninle* ilgili." Bakışları seyircilerimize yöneldi. "Buraya çıkmamalıydım bile."

"değil. Baş lordlarımdan bitirmeleri bazı özel düzenlemeler vardı." Corwin ve Syllas'ın neyin peşinde olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, sadece bu sabah diğer baş lordlarla yoğun tartışmalar yapmam gerekti. "Gözüne kestirdiğin adam bu gece burada mı? En azından onu dansa kaldırmalısın."

Harper'ın kızarması derinleşir. "Hayır, yapamam. Bu çok aptalca." Elleri kendi elbisesinin üzerinde seğiriyor. Benimkinden daha zarif bir eteği ve az süslemesi var ama yine de akan bir şelaleyi akla getiren göz alıcı bir tasarımı var.

Umursamaz bir ses çıkardım. "Denemekten zarar gelmez, değil mi? Bu gece diğer herkesi de mutlu görmek istiyorum."

Bana parlak bir gülümseme veriyor. "Sen mutlu olduğun için ben de mutlu olacağım."

Geri kalan şey zamanla olması gerektiği gibi olacaktır, eminim."

Keşke ben de aynı inanç duygusuna sahip olsaydım. Ama en azından bugün, sanki her şey olması gerektiği gibi bir araya geliyormuş gibi hissediyorum.

Harper kalabalığın arasına karışırken, Corwin'in meslektaşlarını platformun diğer ucuna yakın bir yerde sıkışık bir küme halinde görüyorum. Her zamanki belirsiz ifadesini takınan Neve dışında, baş lordların hiçbiri tam olarak *memnun* görünmüyor, ancak olay hakkında endişelendiğim kadar suratsız görünmüyorlar. Hatta bir ara Terisse'in yüzünde bir gülümseme belirmediğini bile görebiliyorum.

Bakışlarım bir anlığına Laoni'nin bakışlarına takılıyor ve o da bir hafta önce sınır kalesinin dışında yaptığı gibi başını hafifçe sallıyor. Onu iyileştirdiğim ve kaleme yapılan saldırıyı geri püskürttüğü o günden beri bana hiç sıcak davranmıyor. Ama benim Fae dünyasında kalmak için burada olduğumu ve bunun kötü bir şey olmadığını kabullenmiş görünüyor.

Hatta Corwin'e Seelie'leri bu töreni yapmaları için cesaretlendirmesi gerektiğini söyledi; eğer işleri bu kadar garip bir şekilde yapmakta ısrar edeceksek, acele etmeli ve bunu resmileştirmeliydik. Onun bıkkın ses tonunu hatırlayınca ağzımın kenarları yukarı doğru seğiriyor.

Donovan ve Celia yanlarında duruyor, daha rahat görünüyorlar. Donovan kadrodan seçtiği biriyle hararetli bir şekilde sohbet ediyor, parlak saçları Kalbin dalgalı ışıltısında bir alev gibi dans ediyor.

Yarın burada kendim ve benim gibi olanlar için yapmak istediğim işe başlayabilirim. Donovan, etki alanındaki insanlara çok daha fazla özgürlük sunacağını kamuoyuna kabul etti ve ben de her bir hizmetkârı için neyin en iyisi olacağını belirlemeye yardımcı olacağım.

Bundan sonra Celia ve Neve'i de aynı şeyi yapmaya ikna edebilirsek, diğer üç baş lordla mücadele etmek o kadar da zor olmayabilir. Belki de tek bir insanın ne kadar büyük bir hayal kırıklığına yol açabileceğini gördükten sonra insan köleliğine bel bağlamaktan vazgeçmek *isteyeceklerdir*. Buraya gelecek bir sonraki insanın nasıl bir kaos yaratacağını kim bilebilir?

Eğlenceli düşüncelerim, kalabalığın arasından dört çarpıcı figürün hareket etmesiyle bir kenara bırakılıyor.

Sevgililerim de bu durum için benim kadar şık giyinmişler. Syllas'ın altın işlemeli ceketi ve pantolonunun koyu bordo rengi, siyah saçlarındaki moru ortaya çıkarıyor. Whitt ise gözlerini daha da parlatan safir mavisi bir renk seçmiş. August resmi kıyafetler içinde biraz rahatsız görünüyor ama esnek bordo kumaş kaslı formunu harika bir şekilde ortaya çıkarıyor. Ve Corwin, benim kış kuzgunum, soluk mavi ve gümüş rengi içinde onların arasında mükemmel bir zarafet sergiliyor.

Kalbim daha hızlı çarpıyor ama bu endişeden çok heyecan. Tören başlamadan önce kalan kısa sürede başka hiçbir şey ters gidemez, değil mi? Bu gerçekten oluyor.

Bırakın yılları, bundan bir ay sonra hayatımın nasıl olacağını bile bilmiyorum ve lanet hâlâ gölgesini her iki diyarın üzerine düşürüyor. Ama başka ne olursa olsun, dört adamım benim dostum olacak.

Whitt'in bana söylediğine göre, ruh bağının olmadığı normal çiftleşme törenleri genellikle bu kadar ayrıntılı veya halka açık olmaz. Yine de o ve diğer Seelie erkeklerim, tebaalarının ve kış diyarından bize katılacak herkesin önünde bana olan bağlılıklarını açıkça ifade etmenin önemli olduğunu düşündüler. Kamuoyuna yapılan bu açıklamanın, yeni baş lordun ya da onun kadrolu seçilmişlerinden birinin gözüne girme umuduyla daha fazla fae hanımefendisinin onlara kur yapma olasılığını azaltması kesinlikle umurumda değil.

Onlar platforma çıkarken ben de ayağa kalkıyorum. Murk adamın pençeleri yüzünden uyluğumda oluşan ağrı artık neredeyse tamamen geçti. Çarpık ayağım sayesinde, sahnenin ortasına doğru yürürken topallamamı tamamen silemiyorum, ama artık bundan o kadar da utanmıyorum. İzleyen fae'lerin çoğu bunu daha önce gördü. Kim olduğumu ve taşıdığım hasarı biliyorlar.

Ama yine de onlara sunduğum şeyi onurlandırıyorlar. Ve bu gece burada bulduğum sevgiyi onurlandıracaklar, hatta kutlayacaklar.

Sahnenin ortasına ulaştığımda kalabalığın gevezeliği bir mırıltıya dönüşüyor. Sylas, Whitt ve August beni orada karşılıyor, bana doğru gevşek bir sıra halinde duruyorlar. Corwin bir elini omzuma koyarak aramıza yerleşiyor. Diğer elinde koyu renkli bir kumaşa sarılı bir şey tutuyor.

Boğazını temizler ve kalabalık tamamen sessizliğe gömülür.

"Bu gece," diyor, "ruh ikizi eşimin, onun sevgisini en az benim kadar hak eden bu üç erkekle kurduğu sevgi bağlarını tanıyorum. Onları eşleri olarak hayatımıza kabul ediyorum ve hepinizden de aynısını yapmanızı rica ediyorum. Leydi Talia hepimize ne kadar nezaket ve cömertlik gösterebileceğini kanıtladı ve bunun karşılığını da almalı."

Geri adım atarak platformun arkasında durur.

August önce benim elime uzanıyor. Elimi sıkıyor ve bana öyle parlak bir şekilde gülümsüyor ki kalbim yerinden fırlayacakmış gibi hissediyorum.

Bir bakıma August bana uçmayı öğretti: titrek sihirli güçlerimi nasıl kullanacağımı gösterdi, ışık ve hava üzerinde kontrol sahibi olmamı sağladı. Hiç hissetmedim

Yanımda durduğu zamanki kadar güvende ya da birlikte yemek yaptığımız zamanki kadar beslenmiş.

Seyircilerin birbirine dolanmış parmaklarımızı görebilmesi için elimi kaldırıyor, bakışlarımı tutuyor ama toplanan tüm fae'lerin onu duyabilmesi için sesini yükseltiyor.

"Kalbin huzurunda, Hearth-by-the- Heart ve Heart's Cadence'dan Talia'yı eşim olarak alma niyetimi beyan ediyorum. Onu tüm varlığımla besleyeceğime ve koruyacağıma yemin ederim."

Sözlerinden büyülü bir tını yayılıyor. Karşılığında aynı türden bir yemin sunamam ama cevap ifademde elimden gelen tüm duyguyu ortaya koyuyorum. "Kalbin huzurunda, August of Hearth- by-the-Heart'ı eşim olarak alma niyetimi beyan ediyorum. Onu tüm varlığımla besleyeceğime ve koruyacağıma yemin ederim."

August elimi sıkıyor ve avucundan benimkine bir enerji sızıntısı geçiyor. Ruhlarımız benimkinin Corwin'inkine bağlı olduğu gibi birbirine bağlı olmayabilir ama bağlılığının derinliği gözlerinde parlıyor. Eğiliyor ve ben de onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum.

Seyircilerimiz arasında onaylama gibi görünen bir mırıltı dalgalanıyor. Bir protesto çığlığı için kendimi hazırlıyorum, ama görünüşe göre Unseelie bile baş lordlarından birinin ruh ikizi eşini kurtsu yaz fae'siyle açıkça paylaşması fikrine alışmış.

August geri çekildiğinde, Sylas bir adım öne çıkıyor. Yeminleri siyasi otorite yerine en küçükten en büyüğe doğru yapmamızı öneren oydu. Sanırım kendi iddiasının seçilmiş kadronunkini gölgede bıraktığını ima etmekten kaçınmak istedi.

August'un yaptığı gibi elimi tutuyor, uyumsuz gözlerinin ikisi de bana sabitlenmiş. Hayalet gibi bakan gözlerinin birlikte geleceğimize dair bir şeyler görüp görmediğini merak ediyorum. Eğer onu endişelendiren bir şey gördüyse bile, buna dair hiçbir işaret vermiyor.

Dudakları bana ayırdığı o nazik gülümsemeyle kıvrılıyor ve kendimi beni Aerik'in kafesinden kurtardıktan sonra Oakmeet'teki evinde uyandığım ilk günü hatırlarken buluyorum. Odama gelip benimle nasıl nazikçe konuştuğunu, güvenimi talep etmekten ziyade güvenimi nasıl kazandığını.

O zamandan beri çok yol kat ettik. Pek çok acı ve mücadeleden geçerek, ama hiç şaşmadan, bana kendi hayatımın kontrolünü elime almam için alan verdi. Ve bu gece buraya gelebilmek için her bir acı dolu ana değdi.

Yankılanan sesiyle, "Kalbin huzurunda, Kalbin Ocağı ve Kalbin Kadansı'ndan Talia'yı eşim olarak alma niyetimi beyan ediyorum," diyor. "Onu tüm varlığımla besleyeceğime ve koruyacağıma yemin ederim."

Ben de ona gülümsüyorum, Kalbin kendisine rakip olabilecek bir mutluluk ışıltısıyla aydınlanıyorum. "Yürek'in huzurunda, Yürek'ten Sylas'ı eşim olarak alma niyetimi beyan ediyorum. Onu tüm varlığımla besleyeceğime ve koruyacağıma yemin ederim."

Beni öperken çenemi kavırıyor, emredici gücüyle beni sabit tutuyor. Sonra Whitt'e yer açmak için geri çekildi.

Seelie dostlarımın sonuncusu, hem şimdi hem de başladığımız zaman, bana çarpık sırtışılarından birini atıyor, ama içinde sevgiden başka bir şey yok.

Okyanus mavisini gözlerine bakmak beni kısa bir süre önce kendi gerçek adını bana emanet ettiğini söylediği o ana geri götürüyor. O hecelerin uzaktan bile uyandırdığı varlığının izlenimini, tüm alaycılığını ve gizli tutkusunu, aklımla seslendiğimde beni doğrudan ona götürmesini.

Beni gizli terasının kenarında dengeye getirdiği tutkuyu, hiç sarsılmadan tutuşunu.

Whitt bir zamanlar beni bir şekilde mahvedeceğinden korkuyordu. Umarım şimdiye kadar bunun yerine irademi ve kendime olan güvenimi ne kadar güçlendirdiğini görmüştür.

Sesinde her zamanki kurulum var ama sözlerindeki gerçek vaatten şüphe etmek mümkün değil. "Kalbin huzurunda, Kalpten Kalp ve Kalbin Kadansı'ndan Talia'yı eşim olarak alma niyetimi beyan ediyorum. Onu tüm varlığımla besleyeceğime ve koruyacağıma yemin ederim."

Son yeminim içimden öyle hızlı dökülüyor ki neredeyse nefesim kesiliyor. "Kalbin huzurunda, Yürek Yürekli Whitt'i eşim olarak alma niyetimi beyan ediyorum. Onu tüm varlığımla besleyeceğime ve koruyacağıma yemin ederim."

Dilinin ince bir hareketiyle ağzımı kapıyor ve beni nefessiz bırakıyor. Beni bıraktığında, gülümsemesi artık biraz daha hınzırca, Corwin ellerini kalabalığa doğru kaldırıyor.

"Leydi Talia diyarlarımız arasında yaşayacak, her ikisine de hizmet edecek ve her ikisi tarafından da hizmet görecektir. O dünyamıza barış getirdi, eski acıları dindirdi ve mevcut hastalıkları iyileştirdi. Her iki mevsimin baş lordlarının eşi ve lanetimize karşı şampiyonumuz olarak, dördümüz de ona fae'ler arasındaki saygın yerinin bu nişanını veriyoruz."

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok. Adamlarımdan hiçbiri böyle bir şeyden bahsetmedi.

Sonra Corwin kumaş bohçayı açıyor ve ince, parıldayan bir taç uzatıyor. Gümüş ve altın teller gibi kıvrılıyor ve içgüdüsel olarak beni ve benimle birlikte duran dört adamı temsil ettiğini anladığım beş küçük mücevheri kavırıyor. Tacı başıma koyduğunda nefesim kesiliyor.

Bu sadece bir sembol, bununla birlikte verilen ekstra bir yetki yok, diyor bağımız aracılığıyla bir özür iziyle. Ama yine de uygun olduğunu düşündük.

Teşekkür ederim, diyorum, duygularıma yenik düşüp bundan fazlasını söyleyemiyorum. Seelie adamlarımın her birine aynı minnettarlıkla bakıyorum ve onların bana bakışlarından bunu yüksek sesle söylememe gerek olmadığını anlıyorum.

Tacın zarif ağırlığı saçlarıma yerleşiyor. Corwin kollarını indiriyor ve Kalbin bir sonraki birlikte daha parlak bir ışık parlaması üzerimize akıyor. Işıltısı ve sıcaklığı alanı dolduruyor, tenimde bir melodi gibi karıncalanıyor. Bir an için beni kucaklıyor gibi görünüyor.

Bir baş dönmesi göğsümü dolduruyor. Işık her zamanki yumuşak ışıltısına büzülürken, soluklar ve hayret dolu haykırımlar açıklığı dolduruyor. Kış baş lordları bile şaşkınlıkla etraflarına bakıyorlar.

Kalp'in gücü gerçekten sihirli bir etki mi yarattı yoksa sadece bir onay sembolü müydü bilmiyorum ama bunun önemli olduğundan emin değilim. Eğer Kalp'in bu birlikteliği -yaz ve kış arasındaki işbirliğini- kabul edip etmediğine dair herhangi bir şüphe varsa, bunlar artık ortadan kalktı.

"Kutlama başlasın!" Sylas anons ediyor.

Alanın kenarları boyunca müzisyenler çalmaya başlar. Fae'ler etkinlik için hazırlanmış yiyecek ve içecekleri almak için koşuşturuyor. August ayaklarımı yerden kesiyor ve ilk dansı talep etmem için beni platformdan aşağıya taşıyor.

Vücudum o kadar büyük bir rahatlama ve sevinçle uğulduyor ki, sonraki birkaç saat bir bulanıklık içinde geçiyor. Sevgililerimin her biriyle sırayla dönüyor ve sallanıyorum, etrafımızda akan coşkulu havanın tadını çıkarıyorum. Tatlı meyve suyu, yumuşak et lokmaları ve tereyağlı hamur işleri dudaklarımın üzerinden geçiyor. Etrafımızdaki yüzlerce fae sadece fae'lerin yapabileceği gibi eğleniyor, içiyor ve neşeleniyor, birçoğu yanımdan geçerken saygı ile eğilmek ve yeni birlikteliğimden dolayı beni tebrik etmek için duraklıyor.

Bir süre sonra, bu kadar mutluluk beni sarmışken bile, çarpık ayağımdaki artan ağrıyı görmezden gelemiyorum. Platformun kenarına tüneyip şenliklerin devam edişini izliyorum. Astrid Verik'le dans ediyor, Donovan da Zelpha'yla bir tur atıyor ve Zelpha, eşi olduğunu tahmin ettiğim ince, çekik gözlü bir kadının yanına dönüyor. Dans edenlerin arasında Harper'ın soluk elbisesine ve saçlarına gözüm takılıyor ama bir eş bulup bulmadığını göremiyorum. Her şey çok *doğru* geliyor.

Arkadaşlarım gece boyunca bana yakın durdular, ancak biraz yiyecek alabilmeleri için onları kısa süreliğine uzaklaştırdım. Ne de olsa onların bana göz kulak olduğu kadar benim de onlara göz kulak olmam gerekiyor.

Bundan hemen sonra, bana Neve'i hatırlatan belli belirsiz bir ifadesi olan yaşlı bir fae kalabalığının arasından bana yaklaşıyor. Onu tanımam bir anımı aldı - Donovan'ın sürüsünden, şatosunda çalışan görevlilerden biri. İnsan hizmetkârlarıyla buluşmak için onun alanına geldiğimde onunla kısaca konuşmuştum.

O zaman daha uyanık görünüyordu ama kim bilir bu gece hangi özel etkili peri lokumlarını yedi ve içti.

"Leydi Talia," diyor hafif gıcırtilı da olsa neşeli bir sesle. "Eğer sizi onurlandırabilirsem, size sunmak istediğim bir hediyem var. Size göstermeme izin verir misiniz?"

"Elbette." Platformdan kayarak iniyorum ve kalabalığının arasından onu takip ederek çevredeki ormana gid.

Astrid ve Corwin'in sürüsünden en az bir kişinin bana göz kulak olmak için peşimden geleceğinden şüpheleniyorum ama yine de pek endişelenmezdim. Donovan'ın sürüsü her zaman bizimkiyle dost olmuştur ve kadın neden onunla gelmemi istediği konusunda Kalbe bu kadar yakın yalan söyleyecek değil ya.

Fae'ler danslarına ara verdiklerinde hâlâ ağaçların arasında dolaşıyor, neşeli sesleri havada yankılanıyor. Kadın Donovan'ın alanındaki sürü köyüne doğru biraz daha yürüyor. Belki de hediyesini oradaki evinde bırakmıştır.

Ama birkaç adım daha attıktan sonra dönüp beni selamlıyor. Bu noktada ağaçların loş silüetleri ve etraflarındaki çalılıklar dışında hiçbir şey göremiyorum.

"Anlamıyorum," diyorum onu kırmak istemeyerek.

Sözcükler dudaklarımdan henüz çıkmıştı ki gölgelerin arasından tanımadığım bir adam çıktı. Pürüzsüz, keten saçları hafif sivri kulaklarının ucuna dökülüyor ve ağırlaşmış gözleri August'unkine eş bir yükseklikten bana bakıyor.

Eli alnıma iniyor. Kıpırdayamadan ya da Corwin'e panikle bir alarm bile göndermeden, zihnimi karanlıklar kaplıyor.

Tam karanlık beni yutarken, yabancıнын sesi alçak ve hafif boğuk bir şekilde bana ulaşıyor. "Merhaba, Talia. Seni yaratan kişiyle tanışma vaktin geldi."

* * *

Bu yabancı Talia'yı nereye götürüyor ve Talia güçlerinin kaynağını keşfettiğinde, gerçek katlanılamayacak kadar büyük mü olacak? Bound to the Fae serisinin yedinci kitabı *Lies of Murk*'te öğrenin. [Murk'ün Yalanları'nı hemen alın!](#)

Erken kapak açıklamalarına, özel tanıtımlara ve daha fazlasına erişmek ister misiniz? [Eva'nın okur grubu Sihir Minyonları'na katılın!](#)

FAE'LERE BAĞLI SERİSİNİN SIRADAKİ KİTABI

Murk'un Yalanları (Fae'ye Bağlı #7)

Ya uğruna savaştığın her şey bir yalansa?

Tam da fae dostlarımla karşılaşabileceğimiz en büyük engelleri aşmış gibi görünürken, kendimi onların en büyük düşmanlarının elinde buldum. Hayal ettiğimizden daha fazla güce sahip olan düşmanlar.

Hayatım üzerinde inanmak istediğimden çok daha fazla etkisi olan düşmanlar.

Sadece sevdiğim adamları uyarmak ve onlarla birlikte kurduğum yuvayı korumak için değil, kaçmak . Ne kadar uzun kalırsam, bu kötüler o kadar çok

önemsemiğim her Şeyi yok etmek için beni kullanacak.

Eğer Şimdi başarısz olursam, tüm peri dünyası parçalanacak. Bunu tek başıma yapabilir miyim bilmiyorum ama en zalim faelerin arasında nereden bir mtfevik bulabilirim?

Hemen alın!

YAZAR HAKKINDA

Eva Chase ailesiyle birlikte Kanada'da yaşıyor. Hem büyüleyici hem de doğaüstü hikâyeleri, güçlü kadınları ve onları takdir eden erkekleri seviyor. Bound to the Fae serisinin yanı sıra, Flirting with Monsters serisi, Cursed Studies üçlemesi, Royals of Villain Academy serisi, Moriarty's Men serisi, Looking Glass Curse üçlemesi, Their Dark Valkyrie serisi, Witch's Consorts serisi, Dragon Shifter's Mates serisi, Demons of Fame Romance serisi, Legends Reborn üçlemesi ve Alpha Project Psychic Romance serisinin yazarıdır.

Eva ile çevrimiçi bağlantı kurun:

eva@evachase.com

İçindekiler

[Tam Sayfa Görsel Telif](#)

[Hakkı](#)

[İçindekiler](#)

[Bedava](#)

[Kitap!](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bound to the Fae serisinin devamı Yazar](#)

[Hakkında](#)

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

